

КНИГИ ЗА ЛЮБОВ.
БЕЗ ПРЕДРАЗЪДЦИ.

Красив ИГРАЧ

КРИСТИНА ЛОРЕН

КРИСТИНА ЛОРЕН

КРАСИВ ИГРАЧ

Превод: Гергана Дечева

chitanka.info

Наивна млада жена, отдадена на науката. Заклет Казанова. И урок по химия, прекалено скандален за училище.

Когато свърхзагриженият брат на Хана Бергщрьом ѝ дръпва лекция как пренебрегва социалния си живот, тя е твърдо решена да се справи с поставената задача — да излезе навън, да се сприятели с хора, да започне да излиза с мъже. Но кой ще ѝ помогне да се превърне в изкусителна сирена, ако не най-добрият приятел на брат ѝ, красивият Уил Съмнър — рисков капиталист и изявен плейбой?

Уил е скептичен към предизвикателството на Хана... докато една вечер невинно прелъстителната му ученичка не го изкушава. И го учи на едно-две неща за това какво е да бъдеш с жена, която не можеш да забравиш. Сега, когато Хана открива своя сексапил, дали Уил ще успее да ѝ докаже, че е единственият мъж, от когото някога ще има нужда.

*На С.М. за това, че ни събра, на хората, които
помогнаха трудът ни да излезе на пазара, и на нашите
съпрузи, че ни изтърпяха през цялото време.*

ПРОЛОГ

Бяхме в най-грозния апартамент в цял Манхатън. Не твърдя, че умът ми е програмиран да оценява различните форми на изкуството, но точно тези картини бяха покъртителни. Всяка една те караше да настръхнеш. Каква безбожна грозота! Някакъв космат крак поникнал в саксия, като придатък към цветето!

Баща ми и най-големият ми брат вървяха до мен, кимаха и шепнеха одобрително и дълбокомислено, сякаш разбираха какъв е замисълът. Добре че бяха аз, та да се движим по-бързо. Иначе можеха да си киснат пред някоя картина и да кимат там до мрак.

Неписаното правило на такива събития е гостите да обиколят, да разгледат, да се насладят на „произведенията на изкуството“ и чак тогава да си вземат нещо за хапване и пийване от таблите, които услужливо ти навират в носа.

Но в самия край на... изложението, над голямото огнище, между два свещника забелязах изображение на структурата на ДНК. Върху цялото платно с печатни букви бе написана мисъл на Тим Бъртън^[1]:

„Всички разбираме защо романтичните връзки между различните биологични видове са нещо странно“. Засмях се. Обърнах се към Йенсен и татко:

— Ето, това ми харесва.

— Разбира се! На *теб* би ти харесало такова нещо — въздъхна Йенсен.

Погледнах картината, после попитах брат си:

— Защо да не ми хареса? Това е единственото смислено нещо сред всичките тези... творения.

Той се извърна към баща ми, размениха си многозначителни погледи и татко сякаш му даде безмълвно разрешение за нещо, което очевидно бяха обсъждали.

— Трябва да поговорим за теб и за работата ти.

Отне ми минута, докато загрея накъде бие с този тон, с това изражение. Сякаш бе тръгнал на война.

— Йенсен, точно сега ли трябва да водим този разговор?

— Да, *сега*! — каза и присви зелените си очи. — От няколко дни за първи път излизаш от лабораторията. Всеки път, когато те видя, или спиш, или ядеш набързо.

Винаги ми е правило впечатление как най-ярките качества на родителите ми — чар, внимание, импулсивност, мотивираност и патологично безсъние, бяха разпределени между петте им деца много чисто, без никакво замърсяване и примеси.

Сега Патологичното безсъние и Мотивираността влизат в чувствена битка наскоро апартамент в Манхатън!

— На парти сме, Йенс. Очаква се да си говорим за картините и колко са... красиви всичките тези неща — казах и огледах стаята. — И да обсъждаме колко скандално... е... нещо си.

Нямах никаква представа какви са последните клюки в света на знаменитостите и това мъничко, едва подало се бяло знаменце на моето незнание като че доказва правотата на брат ми. Гледах как се бори с инстинкта си да завърти пораженчески очи. Татко ми подаде клечка, на която бе забито нещо за ядене. Приличаше на охлюв върху бисквитка. Много дискретно го завих в салфетка и го сложих в таблата на един от сервитьорите, който мина покрай нас.

Новата рокля ми причиняваше кошмарен сърбеж. Трябваше да си направя труда да разпитам за тази материя.

От първото ми съприкосновение с нея ми се струваше, че е била създадена от някой прекалено кльощав за ластични джинси дизайнер.

— Ти си не само умна — говореше Йенсен. — Ти си забавна, контактна. Ти си красиво момиче.

— Жена — измърморих. Той се наведе към мен, за да не ни чуват хората. Да не би някой от висшето общество в Ню Йорк да чуе как брат ми ме съветва да бъда социална курва или нещо от сорта. — Не разбирам защо от три дни, откакто дойдохме да те видим, единствените хора, с които благоволи да се видиш, са *моите* приятели.

Усмихнах се на най-големия си брат и си позволих минутка за благодарност за неговото безсъние и настървеното му желание да ме брани и защитава, да ме напътства, разбира се, винаги за мое добро. След тази минутка обаче дойде раздразнението. Обви кожата ми като пара от нагорещена ютия, последвана от пулсираща, нестихваща болка.

— Йенс, скоро ще завърша, а след това ще има много време да живея.

— Но това също е живот! — каза с широко отворени очи, с настоятелен поглед. — Сега, в този момент, ти *живееш*.

На твоите години гледах да изкарам поне минимални оценки, за да не отпадна, и се молах да долазя в понеделник на лекции, без да ми личи махмурлукът.

Татко стоеше тихичко до него, без да обръща внимание на последното му изречение, и кимна в знак на съгласие.

Сякаш аз бях някаква книжна мишка без приятели. Хвърлих поглед на баща си, който трябваше да му каже, *да му напомни*, че съм взела тези качества от учения, който прекарва повече време в лабораторията, отколкото със семейството си. Но той не помръдна, не каза нищо, изражението му не се промени, все едно наблюдаваше как вещество, което е очаквал да се разтвори без проблем, се е превърнало в каша на дъното на колбата. С две думи, беше объркан и леко обиден.

Татко ми бе дал своята мотивация, но като че винаги се бе заблуждавал, че мама ми е дала нещичко от чара си.

Може би защото съм жена или може би защото очакваше, че всяко следващо поколение трябва да усъвършенства качествата на родителите и прародителите си, (не съм сигурна в кое от двете вярваше), но от мен се очакваше да балансирам между работата и живота си извън нея по-добре, отколкото бе успял той.

В деня, в който стана на шейсет, баща ми ме извика в офиса си и ми каза:

— Хората са не по-малко важни от науката. Учи се от грешките ми.

И след като издекламира това, сложи някакви листове пред себе си, изглади ги и се загледа в ръцете си. Накрая разбрах, че няма какво повече да ми каже, станах и излязох. Очевидно, не бях успяла да се поуча от грешките му.

— Знам, че искам много от теб — прошепна Йенсен.

— Да, така е — съгласих се.

— Знам, че в момента се меся в личния ти живот.

Погледнах го многозначително и прошепнах:

— Да, ти си моята лична Атина Палада.

— Но не съм грък. Освен това имам пенис.

— Винаги съм се старала да забравя тези два факта.

Йенсен въздъхна, а баща ми най-накрая реши, че тая работа е за двама мъже. Бяха дошли на гости и макар че този тандем ми се стори малко странен за кратка, уж спонтанна визита в средата на февруари, не се бях замисляла какво правят тук и двамата по едно и също време. Не и до този момент. Татко ме прегърна и стисна раменете ми.

Ръцете му бяха дълги и много слаби, затова винаги се изненадвах колко силен е всъщност.

— Зигс, ти си добро дете.

Усмихнах се. Опитите на баща ми да поведе окуражаващ и насърчаващ разговор бяха наистина мили, но фатално неуспешни.

— Благодаря.

— Знаеш колко те обичаме — обади се Йенсен. — И не само татко, аз също те обичам.

— И аз ви обичам.

— Но... Добре, можеш да го приемеш като намеса в личния ти живот или както си искаш, но смятам, че... си пристрастена към работата си. Пристрастена си към всичко, което би изстреляло кариерата ти нагоре. Може би винаги съм се намесвал, винаги съм искал да диктувам нещата в живота ти...

— *Може би?* — прекъснах го рязко. — Та ти диктуваш правилата за всичко, направляваш и се месиш, откакто мама и татко махнаха спомагателните гumi на колелото ми, та чак до момента, в който ми беше разрешен вечерен час до след залез-слънце. А дори не живееше вече с нас, Йенс. Бях на шестнайсет.

Той ме погледна така, че веднага си затворих устата и застанах мирно.

— Кълна се, нямам никакво намерение да ти казвам какво да правиш. Само...

Огледа се, сякаш очакваше някой да се появи с табела, на която да е написан краят на това изречение. Да помолиш Йенсен да *не се* опитва да контролира живота ти, е все едно да поискаш от някой обикновен човечец да спре да диша за около десет *кратки* минути. — Просто се обади на някого...

— На *някого*? Йенсен, искаш да ми кажеш, че нямам никакви приятели? Но това не е съвсем вярно. На кого да се обадя, за да сложа началото на тази инициатива *Излез-И-Живей*? На някой студент,

заринат в работа като мен? Аз уча биомедицинско инженерство. Не мога да определя колегите си като особено общителни и кипящи от любов към дневния и още по-малко към нощния социален живот.

Той затвори очи, после ги вдигна към тавана и като че нещо му хрумна. Погледна ме въпросително, с плаха надежда и братска загриженост и обич.

— Ами Уил?

Гребнах пълната с шампанско чаша от ръката на татко и я пресуших.

* * *

Нямаше нужда да ми пояснява за кой Уил става дума. Уил Самър. Най-добрият приятел на Йенсен от колежа, стажант на баща ми и обект на всички мои тийнейджърски фантазии. Аз бях дружелюбната, възпитана и винаги скрита зад някой учебник малка сестра, а Уил беше лошото момче, абсолютен гений във всичко, което правеше, брилянтен ум с дяволита усмивка, пиърсинг на ушите, сини очи, които можеха да докарат всяко момиче до състояние на хипноза.

Когато бях на дванайсет, Уил бе вече на деветнайсет и беше дошъл с Йенсен за няколко дни по Коледа. Не беше особено спретнато облечен, но изглеждаше безсрамно красив. По цял ден свиреше с Йенсен на бас китарата си в гаража и не спираше да флиртува с по-голямата ми сестра Лив. Когато бях на шестнайсет, той току-що бе завършил университета и дойде да живее при нас цяло лято, защото започна стаж при баща ми. Излъчваше такава силна сексуалност, че се наложи да жертвам девствеността си с едно доста непохватно момче от класа — нещо, което не си струваше дори да помня, само и само да облекча жестоките болки в слабините, които изпитвах, когато бях около Уил.

Бях сигурна, че по-голямата ми сестра го е целувала... най-малко, а и Уил бе прекалено голям за мен, но когато оставах насаме със себе си, можех да си позволя да си призная, че Уил Самър е единственото момче, което искам да целуна, и първото момче, което в крайна сметка ме докара до такова състояние, че се наложи да пъкна ръка под чаршафите между краката си в мълчаливия мрак на стаята си

с мисълта за него, за игривата ми коварна усмивка и за кичура коса, който постоянно падаше над дясното му око, за гладките му мускулести ръце, за загорялата му от слънцето кожа, за дългите му пръсти, за малкия белег на брадичката.

Гласовете на повечето момчета на моята възраст звучаха по един и същ начин. Гласът на Уил обаче беше дълбок, плътен и тих. Очите му бяха търпеливи, умни, сякаш криеше някакво скрито познание. Ръцете му бяха винаги спокойни, често заровени в джобовете. Когато оглеждаше момичетата, навлажняваше устните си, коментираше гърдите, задниците им, прашките им.

Премигнах и погледнах брат си. Вече не бях на шестнайсет. Бях на двайсет и четири. Уил беше на трийсет и една.

За последен път го видях на злополучната сватба на Йенсен. Тихата му омагьосваща усмивка бе станала още по-обаятелна, подлудяваща, но и някак помъдряла. Тогава гледах като препарирана как Уил се мушна в гардеробната с две от шаферките на жената на Йенс.

— Обади му се — каза по-настойтелно брат ми и ме измъкна от спомените ми. — Той е идеален пример за това как да балансираш между работата и социалния живот. Той живее тук от доста време. И е добро момче. Просто излез... моля те. Съгласна ли си? Сигурен съм, че ще се погрижи добре за теб.

Опитах се да укротя леките вибрации по кожата си, докато се чудех как по-точно ще реши да се погрижи за мен.

Освен това не бях сигурна как *аз* искам да се погрижи. Дали исках да бъде просто приятел на брат ми, който се опитва да ме научи как да... балансирам? Или пък исках да хвърля един помъдрия поглед на обекта на най-горещите ми тийнейджърски сексуални фантазии.

— Хана — обади се умолително баща ми. — Чу ли какво ти каза брат ти?

Един сервитьор мина покрай нас. Аз сложих празната чаша, грабнах пълна и отговорих:

— Чух го. Ще се обадя на Уил.

[1] Английски филмов продуцент, сценарист и художник. — Б.пр. ↑

ЕДНО

Първо позвъняване. Второ позвъняване.

Спрях да крача из стаята, колкото да дръпна пердето и да погледна небето. Намръщих се. Е, на практика все още беше тъмно, но ми се стори, че небето е по-скоро синкаво, а не съвсем черно. И дори като че порозовяваше около хоризонта. С една дума — сутрин!

Бяха минали три дни от лекцията по социализиране на Йенсен и съответно това бе третият ми опит да се обадя на Уил. Нямах никаква представа какво да кажа, нито какво *брат ми* очакваше да кажа. Но колкото повече мислех, толкова повече се убеждавах, че Йенс е напълно прав. Прекарвах почти цялото си време в лабораторията, а когато си бях у дома, или спях, или ядях набързо. Решението ми да живея сама в апартамента на родителите си в Манхатън, а не в Бруклин или Куинс, където живееха повечето ми колеги, не помагаше особено за подобряване на социалните ми контакти. Съдържанието на хладилника се свеждаше до някакъв зеленчук с неразпознаваем вид и възраст, храна за дома, бог знае откога, и някакви замразени неща за микровълновата. Целият ми живот досега се бе въртял около образованието ми, около намирането на най-добрата възможност за блестяща научноизследователска кариера.

Сега като че започвах да изтрезнявам и да осъзнавам колко малко имам извън това.

Явно семейството ми бе забелязало това и незнайно защо Йенсен си мислеше, че единственото решение на проблема ми и предотвратяването на неизбежната ми участ на стара мома се свежда до едно обаждане на Уил. Но аз не бях сигурна, че идеята е добра. И с всяко позвъняване ставах все по-неуверена.

Малкото ни срещи през годините и качеството на общуването ни по време на тези срещи съвсем основателно ме навеждаше на мисълта, че може дори да не ме помни. Аз бях малкото хлапе, нещо за фон, декор към драматичния му флирт със сестра ми. И сега му се обаждах,

за да... за да какво? *Да ме изведе някъде? Да играем шах? Да ме научи как да...* Дори не успях да завърша мисълта си.

Реших да затворя, да се върна в леглото, да се обадя на брат си по-късно и да му кажа да ми целуне задника или да измисли друг проект за подобряване на социалното благосъстояние на сестра си. Ала точно в средата на четвъртото позвъняване той вдигна. Стиснах телефона толкова силно, та помислих, че съм си счупила някоя кост.

— Ало? — Гласът му беше същият, дори малко по-дълбок. — Ало? — повтори.

— Уил?

Той пое дълбоко въздух, усмихна се и гальовно и весело произнесе прякора, с който всички се обръщаха към мен.

— Хей, Зиги!

Засмях се. Нима очаквах да е запомнил истинското ми име? Сега вече само вкъщи ме наричаха така, никой не знаеше какво значи, но мисля, че родителите ми са дали прекалено много свобода на двегодишния ми брат Ерик да измисля прякори на новороденото си сестриче. Така и си останало. Зиги.

— Да, Зиги. Как ме позна...

— О, Йенсен ми каза вчера. Разправи ми как ти се е накарал и спомена, че може да се обадиш.

— Е, ето, обаждам се — казах ни в клин, ни в ръкав.

Чух как се размърда в чаршафите. Изобщо не се и опитах да си представя дали е гол, но стомахът ми се сви от притеснение, понеже едва сега осъзнах защо гласът му звучи уморено. Защото все още спи! Бях го събудила! Е, добре де, може и да не беше сутрин, но скоро щеше да съмне... Осмелих се да погледна навън, за да проверя.

— Събудих ли те? — попитах. Разбира се, не се бях сетила да погледна часовника, но сега беше прекалено късно, а и се страхувах да разбера колко е часът.

— Няма проблем — каза и се прозя. — Алармата ми и без това щеше да звънне след... около час.

Опитах се да преглътна неудобството.

— Съжалявам. Нямах търпение. Пък и малко се притеснявах.

— Не, не, наистина няма проблем. Не мога да си простя, че не сетих да ти се обадя по-рано. Разбрах, че последните три години прекарваш в приятната компания на колби и пипети.

Стомахът ми се обърна няколко пъти, докато попивах дълбокия му дрезгав глас, с който ме подкачаше, и като че се опитваше дори да ми се скара.

— Изглежда си на страната на Йенсен.

— Той просто се тревожи за теб. — Тонът му съвсем омекна. — Той е големият батко, а ти си най-приятното му задължение.

— И аз подочух нещо такова — казах и започнах пак да крача из стаята. Трябваше да правя нещо, за да предотвратя приближаващия нервен срыв. — Отдавна трябваше да ти се обадя.

— Аз трябваше да се обадя — каза и се размърда. Мисля, че седна и се протегна.

Затворих очи при звуците, които издаваше. Този стон, който се откърти от гърдите му може да се опише най-прецизно с една-единствена асоциация — секс.

Дишай през носа, Хана. Спокойно!

— Искаш ли да се видим днес? — изтърсих. Дотук бях със спокойствието и търпението.

Той се поколеба, не отговори веднага, а на мен ми идеше да си ударя един шамар, задето не бях помислила, че човекът вероятно вече има планове за деня. Да иде на работа например. После среща с приятелката си, или с жена си. Изведнъж наострих ухо като хищник, за да доловя звук от женско присъствие. Или по-точно, да не доловя подобен звук. Мина вечност, после Уил проговори.

— Какво имаш предвид?

Доста коварен въпрос.

— Вечеря?

Минаха няколко болезнени мига и най-сетне каза:

— Имам нещо за днес. Късна среща. Как си утре?

— В лабораторията съм. Вече съм задала осемнайсетчасов период за тези клетки, които растат много бавно, и ако прецакам нещо и се наложи да започна отначало, ще се наръгам с някой кухненски нож.

— Осемнайсет часа? Това е много дълъг работен ден, Зигс!

— Знам.

— В колко трябва да отидеш днес?

— По-късно — казах и погледнах с крайно нежелание към часовника. Господи! Беше едва шест часа! — Около десет.

— Искаш ли да потичаш с мен в парка?

— Ти... *тичаш ли*? Искам да кажа... *доброволно*? — попитах.

— Да — каза той и се засмя с пълно гърло. — Не че не бягам, когато ме гонят, но понякога го правя и за форма.

Затворих очи и усетих познатото усещане като пред тежко предизвикателство, както се приема поставена задача, като предстоящ изпит или нещо такова. *Тоя Йенсен е такъв глупак!*

— Кога?

— След около трийсет минути?

Погледах през прозореца. Беше започнало леко да просветлява. Имаше сняг. Напомних си, че от мен се очаква да се променям, затворих очи.

— Изпрати ми съобщение с мястото и ще те чакам направо там.

* * *

Беше студено, толкова студено, че задникът ми замръзна на първата минута. Беше ми изпратил съобщение да го чакам пред входа на Сентръл парк на ъгъла между Пето и Девето авеню. Започнах да подскачам на място, за да се стопля, но мразовитото утро изгаряше кожата ми и студът пронизваше анцуга и гащите ми. Съжалих, че не се бях сетила да сложа шапка. Освен това съжалих, че бях забравила да погледна календара, за да си припомня, че е февруари и че в Ню Йорк през февруари само лудите ходят из парка. Не усещах пръстите си и сериозно започвах да се притеснявам, че ако си пипна ушите, ще се счупят и паднат.

Не се виждаха много хора, само двама-трима. Няколко фитнес откачалки и една двойка сгушена на пейка под оголения дрян. Топлеха се и пиеха нещо горещо от пластмасови чашки. Няколко сиви птичета ровеха из замръзналата земя, а слънцето едва се подаваше зад хоризонта.

През целия си живот едва се бях крепяла на ръба между социално приемливия си вид и онзи на момичето, на което всички в училище се подиграват, защото не спира да говори неща, които никой друг не разбира. Така че, съвсем обяснимо не се чувствах на мястото си. Всъщност почти никога не се чувствах на мястото си. Например,

когато получих онази награда за най-сполучлива изследователска дейност и трябваше да ми я връчат пред стотици мои съученици и родителите им. Или пък когато трябваше да ходя да си купувам дрехи. Или когато Итън Кингман искаше да му направя свирка в единайсети клас, а аз нямах никаква представа как става тая работа и как се диша по време на заданието.

А сега, докато гледах как небето просветлява, с най-голямо удоволствие бих се скрила в някой от тези доста срамни спомени, само и само да избегна *това*. Не че не исках да тичам... всъщност... *не исках* да тичам. Не исках!

Дори не бях сигурна как се тича за здраве, като спорт един вид. Не се страхувах, че ще го видя, бях просто... нервна.

Спомних си как винаги вършеше всичко с някакво хипнотизиращо темпо, с огромна концентрация. И как всичко около него се наелектризираше със сексуалност. Но никога не се бях срещала насаме с него, а винаги в присъствието на други хора. Сега си мислех, че просто нямам... нужния подход и нагласа да се справя с такава среща.

Брат ми беше поставил задача — да живея пълноценно. И го направи доста хитро. Той много добре знаеше, че ще се захвана с нещо само след като ме убеди, че не съм достатъчно добра във въпросното нещо. Това беше направил — беше ме накарал да мисля, че ме късат на изпит по „живеене“. Бях напълно сигурна, че намерението на Йенсен не е било да прекарвам времето си с Уил и да се науча как се ходи на срещи... да си го кажа направо... как да намеря някой да ме изчука. Аз обаче реших, че е време да се науча от майстора, да вляза в мозъка му, да взема познанието и да се измъкна незабележимо, без да му позволя да ми навреди. Трябваше само да си представя, че съм таен агент на лов за информация и толкоз. Без да страдам след това.

Не като сестра ми.

След като седемнайсетгодишната Лив се изчука с Уил, деветнайсетгодишен бас китарист с пиърсинг на ушите, по време на едно негово гостуване за Коледа, научих *много*. Разбрах какво е едно младо момиче да си падне по лошо момче като Уил. А Уил Самър е пример, образец, самата аксиома за лошо момче.

Всички харесваха сестра ми, но тя никога не говореше за другите момчета така, както говореше за Уил.

— Зиг!

Обърнах рязко глава и мисля, че ми трябваше доста време да реагирам при вида на вървящия към мен въпросен образец. Беше по-висок, отколкото го помнех. Стройно тяло, леко приведен, дълги ръце и крака, които при повечето хора обикновено са признак на непохватност, но не и при него. Винаги съм знаела, че има нещо в този мъж, нещо магнетично, неустойчиво и нищо общо с общоприетите норми за мъжка красота и с класическите форми на моделите.

Но спомените ми за Уил избледняха на мига, изпариха се като лятна роса, защото този мъж пред мен... Усмивката му беше същата, дяволита, леко изкривена, винаги на лицето му, дори когато беше сериозен. Тази усмивка не напускаше очите му. Никога. Лицето му беше като на хлапе, което върши някоя пакост, но е готово за нови и още по-коварни игри.

Докато приближаваше, той се обърна в посока на сирената на някаква полицейска кола и видях наболата му брада, гладката кожа на врата му, а щом стигна до мен, усмивката му стана още по-топла.

— Добро утро. Познах те отдалече. Помня как като малка крачеше така нервно преди изпит или когато си притеснена. Подлудяваше майка си.

И тогава, без да мисля, пристъпих напред, обвих ръце около врата му и го притиснах силно в прегръдката си.

Никога преди не бях заставала така близо до него, в случая в него. Беше силен, топъл. Притисна лице до челото ми.

Затворих очи и се оставих на вибрациите от плътния му глас.

— Токова се радвам да те видя.

Таен агент Хана!

С огромно нежелание направих крачка назад, вдишах аромата му на сапун премесен със свежестта на ледения въздух.

— И аз се радвам да те видя.

Светлосините му очи ме гледаха изпод черната шапка, която едва прикриваше рошавата му тъмна коса. Той направи крачка към мен и сложи нещо на главата ми.

— Ще ти потрябва.

Опипах главата си. Шапка. Дебела вълнена шапка! Колко мило наистина. С един дребен жест на загриженост успя да ме обезоръжи на мига.

— Благодаря. Е, в такъв случай мисля да си запазя ушите. Кой знае, може пък и да ми потриват.

Той се засмя, отстъпи назад и ме огледа.

— Изглеждаш доста променена, Зигс.

— Никой в целия свят не ме нарича така — засмях се. — Освен семейството ми. И мисля, че така ще си остане... за вечни времена.

Усмивката му се стопи и заглежда лицето ми, сякаш търсеше татуировка с името ми. Винаги ме бе наричал Зиги, като братята и сестра ми. За Йенсен, Лив, Нийлс, Ерик... до мига, в който напуснах дома, за всички бях просто Зиги.

— А как те наричат приятелите ти?

— Хана — казах тихо.

Той продължи да ме зяпа. Гледаше шията, устните ми и накрая започна да изучава очите ми. Сякаш бях на лекар... но дори аз можех да усетя енергията между нас.

Но не, едва ли. Вероятно не разбирам правилно ситуацията. Точно това е най-големият риск при Уил Самър.

— И така... ще тичаме ли? — попитах.

Той премигна, сякаш едва сега осъзна къде сме и какво правим.

— Да, да — кимна и придърпа шапката върху ушите си.

Изглеждаше толкова различен — успял, като човек с подреден живот и всичко, което идва с него, но после видях следите от пиърсинга. Бяха поизбелели.

— Първо, искам да внимаваш за заледени участъци — започна той, а аз преместих поглед от ушите към лицето му. — Обикновено поддържат трасето чисто и няма много заледени места, но ако паднеш, ще се нараниш лошо.

— Добре.

Той посочи пътеката, която се виеше около заледеното езеро.

— Това е долното трасе. Минава покрай резервоара и няма много нагорница.

— Всеки ден ли пробягваш това разстояние?

Очите му блеснаха закачливо.

— Не точно това, защото е само миля и половина. Но понеже сега започваш, реших да вървим в началото и в края и да пробягаме само милята по средата.

— Можеше да минем по твоя маршрут — казах. Стана ми кофти, че заради мен си сменя трасето.

— Не става, защото е шест мили.

— Нищо работа, мога да го пробягам — казах. Не ми изглеждаше толкова много.

Около... шестнайсет хиляди крачки. Големи крачки... Усмивката ми се изпари заедно с ентузиазма. Той търпеливо ме потупа по рамото.

— Разбира се, че можеш. Но ти предлагам да видим как ще мине с една миля и после ще говорим — смигна закачливо.

После?

* * *

Е, добре де, не бях най-великият маратонец на съвременното ни, не бях и на милион светлинни години от маратонец.

— Всеки ден ли тичаш? — опитах се да попитам, но излезе като грухтене на пресекулки.

Пот се стичаше от слепоочията ми, по врата, а нямах сили дори да я избърша. Той кимна. Боже, как изглеждаше!

Сякаш си ходеше ей така, ранна утринна разходка. А аз бях пред инфаркт.

— Колко остава?

Той ме погледна очевидно развеселен.

Каква прелестна усмивка! Иначе имам сили да мисля за глупости.

— Половин миля.

Боже милостиви!

Изпънах рамене, вдигнах гордо брадичка. Можех да се справя. Млада, в сравнително добра форма. По цял ден стоях права, бягах от стая в стая, винаги се качвах по стълбите до къщи. Разбира се, че можех да се справя.

Никакъв проблем.

— Супер... — казах. Дробовете ми сякаш бяха пълни с цимент и дишах плитко, неравно и на много малки глътки. — Страхотно е.

— Вече не ти е студено, нали?

— Не.

Съвсем ясно чувах как кръвта ми блъска във вените, как сърцето ми се опитва да ми счупи някое ребро. Стъпките ни кънтяха по пътеката. Очевидно не ми беше студено.

— Като оставим настрана, че си заета през цялото време, харесва ли ти работата? — попита. Говореше толкова спокойно, все едно лежеше на дивана. Дори не се беше задъхал!

— Да, много — изграчих. — Харесва ми да работя с Лимаки.

Поговорихме за проектите ми, за хората в лабораторията. Оказа се, че познава ръководителя на дипломната ми работа от времето, когато работили заедно в сферата на ваксините, аз бях много впечатлена, че Уил е в крак с всичко, което се публикуваше в сферата на науката, макар че бизнесът му изисква по-скоро качества на лешояд, както ми обясни. Но освен за работата, не спираше да пита за *други* неща. За *живота* ми. Задаваше открити, прями въпроси.

— Лабораторията е моят живот — казах и го погледнах скришом да видя как ще реагира на такова откровение.

Той дори не мигна. Работех с няколко студенти, които като мен завършваха скоро, и с цяла армия завършили докторантура. — Всички в лабораторията са страхотни! — обясних, като преглътнах и поех максималното количество въздух, което дробовете ми бяха в състояние да поберат, за да довърша мисълта си. — Но най-много се разбирам с двама женени с деца. Така че след работа... е, не ходим да играем билиард и да пием бири.

— Мисля, че всички заведения с билиардни маси са затворени по времето, когато свършваш работа — каза с усмивка той. — Нали затова съм тук? Като един голям батко, който да те извади от рутината или нещо от сорта?

— Да, правилно — засмях се. — И макар да бях бясна, когато Йенсен ми заяви в лицето, че трябва да започна да живея, мисля, че в известен смисъл беше прав. — Спрях да говоря през следващите десетина метра, за да поема въздух. — Просто толкова съм се забила в работата, в обучението, изпит след изпит, предизвикателство след предизвикателство... като че никога не спирам за секунда да се насладя на живота.

— Да — съгласи се тихичко. — И това никак не е хубаво.

Опитах се да не обръщам внимание на втренчения му поглед и забих очи напред в пътеката.

— Имаш ли чувството, че хората, които означават най-много за теб, *не са* точно тези, които срещаш достатъчно често? — попитах, но той не отговори, затова продължих с монолога. — Напоследък имам чувството, че правя неща, които не са ми много по сърце, които нямат кой знае какво значение.

С периферното си зрение улових как извързва глава настрани и кимва. После каза тихо:

— Да, това ми е познато.

Минутка по-късно го чух да се смее. Обърнах се и го изгледах учудено. Вибрациите от смеха му пробиваха кожата ми и отекваха чак в костите ми. Проследих погледа му. Гледаше скръстените пред гърдите ми ръце. Наложих се да призная, макар и с огромно нежелание.

— Циците ме болят. Не знам как вие, мъжете, бягате.

— Е, първо на първо, нямаме... — Посочи плоския си гръден кош.

— Е, добре, там нямате нищо. Но имате други атрибути. Ти например по боксерки ли бягаеш?

По дяволите! Какво ми става? Проблем номер едно: нямам вербален филтър.

Той ме погледна доста объркан и притеснен и за малко не се преби, като се спъна в някакво паднало клонче.

— Какво?

— За боксерки говоря — повторих, даже произнесох думата на три срички. *Бок-сер-ки.*

— Или носиш някакви специални неща, които да държат мъжките ти атрибути и да не им позволяват да се...

Смехът му отегна чак до върховете на дърветата и разцепи ледения въздух.

— Не, не съм по боксерки. Прекалено много неща има да се мандахерцат — каза, намигна ми и се загледа напред, но продължи да се усмихва закачливо и някак учудено.

— Искаш да кажеш, че твоите са наистина прекалено много, повече отколкото на останалите мъже? — пошегувах се. Той ми хвърли развеселен поглед.

— Ако толкова много се интересуваеш, в момента нося специални къси гащи за бягане, за да пазя момчетата от клатене и измръзване.

— Е, момичетата имат късмет поне в това отношение. Нямаме нищо за мандахерцане долу, няма опасност нещо да се измъкне или да изпадне — казах и незнайно защо започнах да махам с ръце като откачена. — Поне там сме компактни.

Стигнахме до равната част на пътеката и преминахме към бързо ходене. Уил се засмя тихичко.

— Да, забелязал съм.

— Е, разбира се, ти си експертът.

— Какво? — попита доста скептично той.

За секунда размислих дали да не премълча това, което се канех да кажа, но беше прекалено късно, а и както вече знаем, нямах цедка на устата. Никога не съм умеела да цензурирам мислите си — факт, който семейството ми с радост изтъкваше при всеки удобен и неудобен случай. Но сега съзнанието ми сякаш се опитваше да открадне всяка свободна секунда, за да блесне с липсата на автоцензура точно пред легендарния Уил. Сякаш нямаше да имам друга възможност да лъсна с дар словото си.

— Ами експертът по... пичките — прошепнах, последната дума произнесох само с устни.

Той се запрепъва, погледна ме ококорен и втрещен. Аз спрях и се наведох напред да си поема въздух.

— *Ти сам* го каза!

— Кога съм казал, че съм пичи експерт?

— Не помниш ли когато ни разказваше? Казваше, че Йенсен само обича да приказва, а ти си човек на действието.

И после повдигна многозначително вежди.

— Това е *ужасно*. Как, по дяволите, помниш такива неща?

— Бях на дванайсет — казах и се изправих. — Ти беше деветнайсетгодишният секси приятел на брат ми, който говореше за секс в нашата къща. И не само говореше, но и се шегуваше. За мен ти беше някакво митично създание.

— А защо аз не помня нищо от онова време?

Свих рамене, погледнах зад рамото му към празната пътечка.

— Може би поради същата причина.

— Не си спомням да съм забелязал чувството ти за хумор. — Или пък... — Изглежда ме от главата до петите и добави:

— Не съм забелязал кога си пораснала.

— Тогава не бях пораснала — усмихнах се.

Той се пресегна и издърпа горницето през главата си. За секунда тениската му се вдигна и видях голото му тяло.

Е, не цялото, но една значителна част от корема. Вцепених се, но не от студа, а от болезнени конвулсии във, около, под и над слабините. Гладък корем, нежни косъмчета от пъпа до... шортите. Долницето му се бе свлякло и успях да видя очертанията на таза му, леко загатнатите мъжки... части, краката му... О, боже! Тялото на Уил Самър беше *нечовешки* красиво.

Когато свали тениската си надолу, започнах да изучавам останалата част от тялото му, дългите му ръце, сега съвсем голи в тоя студ. Почеса се по врата, очевидно засрамен от начина, по който гледах мускулите му.

Пазех много спомени за Уил Самър от времето, когато работеше за баща ми. Спомнях си как седях с него и Йенсен на дивана и гледахме филми, как минавах покрай него в коридора и го виждах само по хавлия около кръста, как душеше из въздуха, когато се прибираха от лабораторията, озверели от глад. Но защо бях забравила за татуировките му? Може би някой в крайна сметка бе успял да ми направи бяла магия или нещо такова, защото само извънземна сила би могла да изтрие такъв спомен. И когато ги видях сега, се сетих за птицата на рамото му, за корените на дървото, преплетени около бицепса му. Сега имаше и нови татуировки. Двете спирали на структурата на ДНК; под ръкава на тениската му се подаваше друга татуировка, приличаше на фонограф.

Уил бе спрял да говори. Погледнах лицето му, а той ми се усмихваше.

— Извинявай — изблях тъпо като овца. — Имаш нови?

Облиза устни, погледна напред и тръгнахме.

— Няма за какво да се извиняваш. Нямах да си ги направя, ако не исках хората да ги гледат.

— Не е ли малко странно? Искам да кажа с бизнеса ти и официалните срещи. Знаеш...

— Е, ризи с дълги ръкави, сака. Много малко хора знаят за тях.

Проблемът в последното изречение не се криеше в това колко малко хора знаят за татуировките му, а в останалите, които знаят и познават добре не само тях, но и всяка извивка на това тяло.

Не забравяй за опасността при Уил Самър. Всичко, което каже, звучи мръснишки и сега си го представяш гол.

Пак и пак.

Премигнах и погледнах встрани. Трябваше ми нова тема на разговор.

— Добре, кажи нещо за *твоя* живот!

— Какво искаш да знаеш? — огледа ме той.

— Харесваш ли си работата?

— В повечето дни, да.

Усмихнах се на откровението му.

— Виждаш ли се често със семейството си? Майка ти и сестра ти още ли са във Вашингтон? — Спомних си, че Уил имаше две доста по-големи от него сестри, които живееха недалеч от майка си.

— Орегон — поправи ме той. — Да, виждам ги два-три пъти в годината.

— Срецаш ли се с някоя сега? — изстрелях, но някак по-тихо.

Той свъси вежди, сякаш не разбираше въпроса. След малко май разбра.

— Не.

Беше толкова чаровен, когато изпаднеше в неловко положение, чак забравих колко тъп въпрос зададох.

— Наистина ли се наложи да помислиш, преди да ми отговориш?

— Не, всезнайко! И не, наистина няма момиче, което да ти представя като... *Зиги, това е моята приятелка.*

— Странен начин да избегнеш пряк отговор на въпрос.

Той издърпа шапката от главата си и зарови пръсти в мократа си от пот коса, която стърчеше във всички посоки.

— Никоя не е успяла да привлече окото ти?

— Всъщност... няколко жени са ми харесвали — каза и ме погледна в очите. Очевидно нямаше намерение да се огъне под напрежението, на което го подлагах с този разпит. Спомних си едно от най-важните му качества: Уил никога не смяташе за необходимо да дава обяснение на когото и да било, но и никога не бягаше от въпроси.

Явно си бе останал същият: често без жена до него и никога само с една. Погледнах към гърдите му, наблюдавах как се разширяват и свиват с всеки поет дъх, усещах как дишането му се стабилизира, гледах мускулестите му рамене, гладката кожа на врата му. Устните му

се разтвориха леко и пак ги навлажни. Беше небръснат. Изведнъж изпитах неканено и доста стряскащо за самата мен желание да почувствам наболата му черна брада върху кожата на бедрата си. Погледът ми се плъзна към силните му ръце, огромните му длани, спокойно отпуснати до тялото.

Господи, какво ли умеят да правят тези пръсти! После към плоския корем и надолу, доста под кръста. Очевидно Уил беше от мъжете, които имат с какво да напълнят панталоните си.

Боже, как ми се искаше да му зашлевя един шамар и да махна тая съблазняваща усмивка от лицето му.

Тишината между нас се сгъсти, предпазливостта започна да се процежда със ситни капки в малкото разстояние между нас. Никога не съм умеела да слагам маски, лицето ми показваше всичко, което мисля и чувствам.

Обзалагам се, че Уил можеше спокойно да прочете всяка моя мисъл.

Очите му потъмняха, сякаш наистина разбираше какво ми минава през ума. После направи крачка към мен, изгледа ме от горе до долу и попита:

— Е, каква е присъдата?

Преглътнах тежко, свих потните си длани в юмруци и започнах:

— Уил? — И спрях.

Той премигна, после пак, направи крачка назад и като че се опомни къде е. Буквално чувах мислите му: *това е малката сестра на Йенсен... тя е седем години по-малка от мен... чуках сестра ѝ Лив... тя е дете... глупаво досадно дете... не мисли с пениса си.*

Той се намръщи леко, измънка нещо като извинение, а аз се наслаждавах на реакцията му. За разлика от мен Уил беше от хората, които са свикнали да носят маска. Но очевидно не и сега, не и пред мен. Осъзнавайки това, изведнъж се почувствах много по-уверена. Той беше може би най-сексапилният и неустоим мъж в света, но Хана Бергщрьом можеше да се справи с него.

— Значи не си готов да се задомиш?

— Определено не — усмивката му разтегна само едното ъгълче на устата му.

Изглеждаше... напълно опустошителен. Сърцето ми, както и детеродните ми органи, нямаше да издържат и една нощ с този мъж.

Това дори не стои като възможност, патицо! Я слез на земята!

Бяхме се върнали в началото на пътеката. Уил се облегна на едно дърво.

— Защо реши да се гмурнеш в света на живите едва сега? — попита и ме погледна, сякаш ми подаваше топката и сега беше мой ред да играя. — Знам, че Йенсен и баща ти искат да излизаш, да имаш по-активен социален живот, но... за бога, ти си красиво момиче, Зигс, не вярвам да не си затрупана с предложения.

Захапах устна, за да не се засмея на логиката му. Разбира се, типично в негов стил, той бе разбрал, че става дума за това да си намеря някого за чукане. И истината е... че не грешеше. Не съвсем. Освен това в изражението му не видях укор, никакво дистанциране, никакво затваряне относно такава деликатна и доста лична тема.

— Не е като да не съм излизала с мъже. Просто всичките ми срещи бяха... не бяха нещо запомнящо се... не умея да го правя — казах и веднага си спомних последния опит да отида на среща. — Знам, че не личи много под тези тонове обаяние, но никак не ме бива в тези неща. Йенсен ми е разказвал как си успял да завършиш с отличие и въпреки всичко си имал време да се веселиш и забавляваш през цялото време, да живееш. Поне така звучи от неговата уста. И ето ме и мен, в лаборатория, в която повечето хора смятат, че социалният живот е нещо като ново поле за изследователска работа. Не са много тези, които се осмеляват да се качат на лодката и да поразгледат какво има зад епруветките.

— Ти си толкова млада, Зигс. Защо се притесняваш за тези неща отсега?

— Не се притеснявам, никак даже, но съм на двайсет и четири. Всички системи в тялото ми работят... мисля, а съзнанието и фантазиите ми често се разхождат из какви ли не места. Искам... да видя, да опозная, да пробвам. Не си мислил за това, когато си бил на моите години, нали?

— Е, не се съсипвах от тревоги — каза и сви рамене.

— Разбира се, че не си. Само да вдигнеш вежда и хоп! — няколко чифта гащи падат на земята.

Уил облиза устни, почеса се по врата и каза:

— Голяма си скица.

— Аз съм учен, Уил. Ако ще се захващам с такова нещо, трябва да разбера как мислят мъжете, да вляза в мозъците им! — Поех дълбоко въздух, погледнах го в очите и казах смело: — Научи ме, Уил. Обещал си на брат ми да ми помогнеш. Така че, помогни ми. Повече от сигурна съм, че не ти е казал: *Ей, пич, покажи на сестра ми града, виж там да не плаща много наем и между другото, можеш ли да ѝ помогнеш да подобри сексуалния си живот.*

Той смръщи вежди, сякаш току-що се сети за нещо неприятно.

— Да не би да намекваш, че трябва да ти намеря гадже?

— Не! За бога, не! — не бях сигурна дали искам да се смея, или да изпъля до някоя дупка и да се зароя там до края на света. Независимо че по скалата на ДЕФКОН^[1], сексапилът на Уил беше на пета степен, това, което исках от него, бе да ми помогне да чукам *други* мъже, да забърша усмивката от лицата на *други*. Може би едва тогава щях да мога да се социализирам и да се отърва от образа на лабораторен плъх. — Искам да ми помогнеш да се науча да... — свих рамене и започнах да чеша косата си под шапката. — ... да ми помогнеш да се науча как да излизам на срещи. Да ми кажеш какви са правилата.

Той погледна встрани, сякаш се разкъсваше и не знаеше какво решение да вземе.

— Правилата? Аз не... — започна той и потрепери.

Почеса брадата си. — Не съм сигурен, че имам нужната квалификация да те обучавам как да се държиш по време на среща.

— Защо не? Нали си ходил в Йейл.

— Да. И? Това беше преди години, Зигс. Пък и тази дисциплина не беше включена в курса на обучение.

— И си бил в рок група — продължих, без да обръщам внимание на последното му изречение.

Очите му най-сетне блеснаха оживено.

— Накъде биеш?

— Че съм завършила Университета по технологии в Масачузетс и играех на *Драconi и Затвори* и на такива детски глупости.

— Чакай малко, Зигс! Аз бях абсолютен професионалист на *Драconi и Затвори*.

— Искам да кажа — продължих, без да му дам шанс да довърши, — че един възпитаник на Йейл, бивш бас китарист, има някаква

представа как да се подобрят уменията за социално общуване с противоположния пол на едно момиче с очила, което е прекарало целия си живот в зубрене.

— Майтапиш се, нали?

Вместо да отговоря, скръстих ръце пред гърдите си и зачаках търпеливо. Научих се да постигам своето точно по този начин. Когато се наложи да ме местят от лаборатория в лаборатория, уж да ми помогнат да разбера с какъв вид изследователска дейност искам да се занимавам, аз не исках да ме местят, знаех какво искам да правя и знаех, че искам да работя с Лимаки. И исках да започна веднага. Затова застанах пред офиса му и бавно и систематизирано обясних защо тази работа е идеалният вариант да се пренасоча от изследвания на ваксини към паразитология и защо мисля, че би ми помогнал да развия тезата си за дипломната работа. Тогава застанах по същия начин и бях готова да чакам с часове, докато получа положителен отговор. След пет минути той се предаде и понеже беше завеждащ на катедрата, направи изключение за мен.

Уил се загледа някъде в хоризонта. Не бях сигурна, че дори ме слуша. Или може би бе чул и сега обмисляше думите ми, или пък избираше маршрут, по който да избяга по-бързо, така че да не мога да го хвана, да ме зареже да треперя в студа. Най-сетне въздъхна, погледна ме и каза:

— Правило номер едно за разнообразен и успешен социален живот: не звъни на никого, преди да изгрее слънцето.

Освен на такси.

— Да, съжалявам за това.

Той пак ме огледа.

— Ще тичаме, ще излизаме... не е нужно да полагаш кой знае какви усилия, но... за бога... не знам... облякла си анцуга на брат си. Поправи ме ако греша, но имам чувството, че това е практика в ежедневието ти дори когато не спортуваш. Макар че... от друга страна, е доста сладко.

— Няма да се обличам като курва!

— Никой не те кара! Не е нужно да се обличаш като *курва*. — Той изпъна рамене, разбърка косата си и после се опита да я набута под шапката. — Господи, не знам защо никога не съм забелязал дарбата ти да трошиш топките на мъжете. Познаваш ли Клоуи и Сара?

— Това някакви момичета, с които *не излизаш* ли са? — попитах.

— О, не, за бога, не — засмя се той. — Тези двечките са стиснали най-добрите ми приятели за топките. Мисля, че няма да е зле да се запознаеш с тях. Кълна се, че за няколко часа така ще си паснете, че ще станат най-добрите ти приятелки.

[1] Ска̀ла за определяне на готовността на армията при бедствия и война, 5 е най-високата степен. — Б.пр. ↑

ДВЕ

— Чакай малко, че пак не разбрах — каза Макс и издърпа стол да седне. — Това е сестрата на Йенсен, която си чукал?

— Не, другата сестра е Лив — казах и седнах срещу него, като се опитах да не обръщам внимание както на широката му и излъчваща любопитство усмивка, така и на лекия спазъм в стомаха си. — И не съм я чукал. Само си поиграхме малко. Говоря ти за най-малката, Зиги. Беше само на дванайсет, когато отидох с Йенсен за първи път в тях. За една Коледа.

— Ха. Не е за вярване! Човекът те завел в тях за Коледа, а ти си се натискал със сестра му в задния двор. На негово място бих ти изритал задника на мига — каза, замисли се, поклати глава и се поправи: — Не, не бих те изритал, всъщност не би ми пукало.

Погледнах го и се усмихнах, колкото и да не ми беше до смях.

— Лив не беше там втория път, като отидох. Останах цялото лято и се държах много прилично.

Масите около нас бяха заети, в заведението се чуваха приглушени и тук-там оживени разговори, хората си пиеха питиетата и похапваха. През последните шест месеца *Ле Бернардин* се бе превърнал в любимото място за срещи на компанията ни. Събирахме се за обед всеки вторник. С Макс обикновено пристигахме последни, но днес останалите явно се бяха замотали с някое събрание.

— Още малко и ще искаш да ти дадат медал за поведение — каза Макс, докато разглеждаше менюто. След няколко секунди го затвори рязко и ме погледна. Честно казано, не знам защо изобщо си направи труда да го отваря. Винаги си вземаше хайвер за предястие, а след това ядеше една и съща риба. Предполагам се опитваше да запази всяка капка спонтанност за живота си със Сара. По отношение на работа и храна, Макс се бе превърнал в традиционалист до мозъка на костите.

— Забравяш ли *ти* какъв беше, преди да срещнеш Сара? — попитах. — Не се дръж така, сякаш преди два часа си излязъл от

манастир, където си живял целия си живот и сега се дивиш на чудесата на света извън божията обител.

Той призна, че съм прав само с едно намигване и с онази толкова естествена широка усмивка.

— Кажи ми за малката сестричка.

— Тя е най-малката от петте деца. Сега завършва Колумбийския университет тук. Зиги винаги е била... странно момиче, много умно. Просто не е за вярване, че след три години в университета вече работи за Лимаки. В неговата лаборатория!

Говорил съм ти за него. Оня, дето разработва ваксините.

Макс поклати глава, сякаш да ми каже: *Не разбирам за какво, по дяволите, ми говориш.*

— Искам да кажа, че това е много високо профилирана работа в медицинския университет. Както и да е. Та миналата седмица, докато бяхме във Вегас и ти гонеше гаджето си из масите за блекджек, Йенсен ми изпрати съобщение, че идва да я види. Предполагам, че ѝ е изнесъл някаква лекция от сорта *Отвори душата си за Исус, ако не искаш да прекараш целия си живот сред колби и епруветки.*

Сервитърът дойде да вземе поръчката ни, но му казахме, че очакваме още хора. Макс ме погледна.

— Значи възнамеряваш да се виждате пак?

— Да, тази седмица ще излезем някъде. Мисля, че ще бягаме пак.

Очите му се разшириха като тигани.

— Допускаш чуждо тяло в личното си пространство за бягане? Уилям, това е много по-интимно от секс!

— Както и да е — опитах се да приключа темата.

— Трябва да е било забавно да видиш малката след толкова години?

Беше забавно. Не беше никакво диво приключение или кой знае колко специална случка — все пак само тичахме. Ала все още не можех да се отърва от стряскащото чувство за неочаквано и ново. Тя бе нещо, което изобщо не бях очаквал да видя в живота си. Бях се питал каква ли е причината за изолирания ѝ начин на живот. Трябваше да има и друго, освен безкрайно дългото ѝ работно време. Бях очаквал да е странна, да е смешна, в смисъл не забавна, *а смешна*, да е грозна, но тя не беше нищо от това. И най-вече не приличаше на „малката

сестричка“. Тя беше наивна, очевидно не преценяваше какво казва... на моменти, но като цяло бе едно трудолюбиво момиче, попаднало в капана на рутината, която вече не ѝ се нравеше особено. Можех да я разбера.

Запознах се със семейството им през втората година в университета. Не можех да си позволя да си купя билет за самолета и майката на Йенсен изпадна в нервна криза при мисълта, че ще остана сам в общежитието, качи се на колата, мина целия път от Бостън да ме вземе и да ме заведе у тях за почивните дни. Семейството беше много мило, много шумно, както всяко семейство с пет деца, родени през две години. Не знаех как да им се отблагодаря за гостоприемството и за ума ми на онези години, реших, че единственият начин е, като пофлиртувам с голямата сестра. В беседката за инструменти.

Няколко години по-късно започнах стаж при Йохан и живях в тяхната къща. Повечето от децата бяха напуснали дома или бяха останали в колежа за лятната ваканция. Бяхме само аз, Йенсен и най-малката Зиги. Домът им се бе превърнал в мое второ семейство. И все пак, макар че живях три месеца край нея и после я видях на сватбата на Йенсен, то когато се обади предишния ден сутринта, не можех да си спомня лицето ѝ. Когато я видях в парка, изведнъж осъзнах, че имам много, прекалено много спомени от това момиче. Спомени, за които дори не подозирах, че съществуват. Зиги на дванайсет, с луничавото носле, едва подаващо се иззад някой учебник. Като цяло избягваше контакт с мен. Само от време на време ми се усмихваше срамежливо, когато сядяхме да вечеряме.

Бях на деветнайсет, логично е да съм летял из небесата. Но после се сетих за Зиги, когато беше на шестнайсет.

Безкрайно дълги крака, косата ѝ падаше като водопад по гърба. Винаги рошава. Всеки следобед лягаше на едно одеяло на поляната и четеше книга, докато аз работех с баща ѝ. Обличаше къси панталонки и много и тесни потничета.

Бях я разгледал добре, както разглеждах абсолютно всяка жена... по онова време, разбира се. А разглеждането включваше оценка на отделните важни компоненти и каталогизиране на тези компоненти по скала.

Момичето имаше женствена фигура, но беше прекалено тиха и затворена, очевидно наивна за флиртуване, с което си спечели

презрителното ми равнодушие и липсата на всякакъв интерес. По онова време бях отдаден на всякакви сексуални експерименти. С млади, с по-възрастни жени, с жени, готови да опитат какво ли не в секса.

Сега обаче, докато седях в този ресторант, имах чувството, че в главата ми е гръмнала бомба. Когато видях лицето ѝ, имах странното чувство, че съм си у дома след дълго отсъствие. Но в същото време беше като да срещнеш красиво момиче за първи път.

Не приличаше на Лив и Йенсен. Те бяха високи, слаби, с много светли коси и изглеждаха като копия, правени с индиго.

Зиги приличаше на баща си, за добро или зло. Имаше парадоксалната за семейството комбинация от физическите белези и на двамата си родители — дълги крака като на баща си, но и женствени форми като на майка си. От баща си бе взела и сивите очи, светлокестенявата коса и луничките, а от майка си — красивата широка усмивка.

Изпитах известни колебания, когато се хвърли да ме прегърне и да ме стисне в ръцете си. Беше мека, уютна прегръдка, почти на границата с интимността. Като изключим Сара и Клоуи, нямаше много жени в живота ми, които бих нарекъл *приятели*. Ето защо, когато прегръщах жена по този начин, винаги присъстваше сексуален елемент. През всичките години гледах на Зиги като на моя собствена малка сестра. Докато обаче я държах в ръцете си, с известно учудване установих, че детето е пораснало. Тя беше жена на двайсет и нещо, обвила ръце около врата ми и притиснала цялото си тяло в мен.

Миришеше на шампоан и кафе. Миришеше на жена под анцуга и под смешно тънкото за този студ яке усетих формата на гърдите ѝ, опрени в моите.

Когато направи крачка назад да ме огледа, бях доста впечатлен. Това момиче ми хареса веднага: не се беше докарала за едно бягане, не бе сложила тонове грим или някакви суперскъпи дрехи за спорт. Носеше горнището на брат си от Йейл, за бога! Черно долнище, което ѝ беше прекалено късо, и маратонки, които бяха виждали и по-добри времена. Не се опитваше да ме впечатли, тя просто се радваше да *ме види*.

Толкова е изолирана, човече, каза Йенсен, когато му се обадох преди по-малко от седмица. Имам чувството, че съм я предал. Как не

видях по-рано, че е взела от баща ми най-неподходящото за една жена качество — да се зарови в работа и да се хване за нея до такава степен, че да не забелязва нищо друго около себе си. Идваме да я видим. Не знам какво да правя, нич, просто не знам.

Премигнах и се върнах в реалността. Бенет и Сара приближаваха към масата. Макс стана да ги поздрави, а когато се наведе да целуне Сара под ухото и ѝ прошепна: *Красива си, Цвете*, се наложи да погледна встрани.

— Ще чакаме ли Клоуи? — попитах, след като всички се настаниха.

Бенет надникна иззад менюто и каза, че тя е в Бостън до петък.

— Много добре, защото умирам от глад — каза Макс. — А на тази жена ѝ е нужна цяла вечност да реши какво ѝ се яде.

Бенет се засмя тихичко и сложи менюто на масата. И на мен ми олекна, честно казано, не защото бях гладен, а защото поне днес нямаше да играя ролята на резервното пето колело. Такива поводи бяха редки и ги ценях. Най-добрите ми приятели, чифтосани и на крачка от брака, отдавна бяха преминали през етапа на обсъждане на сексуалния ми живот. Те просто бяха убедени, че рано или късно, по-скоро рано, ще се влюбя в жената на мечтите си, и седяха и чакаха шоуто да започне.

Освен това бях направил фаталната грешка да спомена пред тях, че вече нищо не ме радва във връзката ми с двете ми... постоянни сексуални партньорки Кити и Кристи. И двете нямаха нищо против секс без обвързване от време на време, всяка знаеше за другата, но това не пречеше на отношенията ни. Не им пречеше, че от време на време чукам нещо друго. Ала напоследък имах чувството, че повтарям едно и също, че зациклям в една и съща процедура:

Съблечи се.

Докосвай.

Чукай.

Оргазъм.

Малко общи приказки.

Целувка за лека нощ.

И после си тръгвам.

Или те си тръгват.

Наистина ли всичко беше станало толкова лесно, или просто започвах да се отегчавам от секса, в смисъл... само от един гол секс?! И защо точно сега бях започнал да дълбая в тая тема? Потърках брада и се замислих. Нищо в живота ми не се бе променило. Не и напоследък. Бях прекарал едно хубаво утро със Зиги и толкова. *Но да, точно това е!* Момичето беше толкова естествено, толкова неподправено, просто нямаш шанс и не искаш да се съпротивляваш. Беше забавна, хубава, *удивително и неочаквано хубава...* Но това едва ли бе причината да се чувствам толкова различно.

— Каква е темата днес? — попита Бенет, след като благодари на сервитьора, който сложи чинията пред него.

— Обсъждаме днешната срещата на Уил със стар приятел, с когото не се е виждал от години. Едно подновено приятелство, така да се каже — рече Макс и добави с театрален шепот. — Приятелят е от женски род.

Сара се засмя.

— Уил се е видял с жена тази сутрин. Откога това е новост?

Бенет вдигна ръка и я прекъсна.

— Чакай малко, тая вечер не си ли с Кити? И си имал друга среща сутринта?

После отпи от коктейла си и ме изглежда въпросително. Всъщност Кити беше причината да откажа на Хана да се видим за вечеря, тоест *да я излъжа*, че имам *много късна* среща. Но колкото повече мислех по въпроса, идеята да прекарам вторник вечерта с Кити... като всеки вторник, всеки един през последните... не знам и аз колко месеци, ми изглеждаше все по-малко атрактивна. Въздъхнах недоволно, а Макс и Сара избухнаха в смях.

— Всички знаем секскалендара на Уил. Не го ли намирате за странно? — попита Сара, а Макс ме погледна с усмихнати очи.

— Обзалагам се, че се чудиш как да се обадиш на Кити и да отложиш срещата тази вечер, нали? Мислиш ли, че няма да ти го изкара през носа?

— Вероятно. Може би наистина ще я отложа — признах. С Кити имахме дълготрайна връзка преди няколко години, която свърши в мига, в който тя пожела „нещо повече“, много повече от това, което исках аз. После се видяхме в един бар преди няколко месец и тя ми

каза, че сега иска само да се забавлява, и започнахме да се виждаме отново. Разбира се, не ѝ отказах.

Тя беше съвършена жена, готова да направи почти всичко, което я накарам. И не спираше да ме уверява, че се чувства съвсем комфортно с уговорката да се виждаме само за няколко часа секс.

Проблемът обаче беше в това, че и двамата знаехме, че тя лъже: всеки път, когато я молах да отложим или да прескочим, ставаше несигурна и когато се видехме след това, изглеждаше буквално озверяла за секс.

Кристи, от друга страна, бе съвсем различна. Тя бе по-сдържана, обичаше да завързвам устата ѝ, нещо, което никак не харесвах и не споделях, но нямах нищо против да ѝ доставя удоволствието. Като цяло обаче, рядко, да не кажа почти никога, не оставах при нея повече от минута, след като приключим с... трудовата част от срещата ни.

— Ако имаш интерес към новото момиче, трябва да кажеш на Кити — обади се Сара.

— За бога, полудяхте ли? — възпротивих се аз и забих вилица в салатата си. — Няма нищо между мен и Зиги. Та ние само *потичахме* заедно сутринта!

— Тогава защо още го обсъждаме? — попита Бенет и се засмя.

— Е, да де, това питам и аз — кимнах.

Знаех обаче защо го обсъждаме. Защото бях напрегнат. А когато бях напрегнат, винаги ми личеше от километри, все едно имах неонов знак на главата. Свъсвах вежди, очите ми ставаха мрачни, думите ми излизаха като картечни откоси. С една дума — превръщах се в колосален задник. А за Макс нямаше по-голямо удоволствие от това да ме гледа такъв.

— О, ще ви кажа защо говорим за ситуацията — намеси се британското копеле. — Защото Уил ще се пръсне от напрежение.

Блажено удоволствие, безценна картинка. Освен това живо ме интересува как така след едно освежаващо тичане в парка нашият Уил е станал забележително замечтан и отнесен. Обикновено Уил няма дълбокомислен вид, а сега очевидно мисли упорито. Отстрани изглежда, сякаш го боли мозъкът от мисловна дейност.

— Тя е най-малката сестра на Йенсен — обясних на Сара и Бенет.

— Да, тя е най-малката, но Уил е успял да наниже по-голямата в невинните си младежки години — каза Макс, като за повече драматичност хвърли малко Шекспиров акцент.

— Спри да ровиш, ако обичаш! — Засмях се. Лив беше мимолетно... приключение, флирт, почти не помнех какво стана.

Май само се целувахме разгорещено и после аз удобно избягах в Ню Хейвън. Това, което се случи с Лив, на фона на другите неща, които се случваха в сексуалния ми живот, не можеше дори да се определи като секс. С никакъв сексометър.

Предястията дойдоха и разговорът замря, докато се хранехме. Но умът ми не спираше да цикли.

Някъде около средата на бягането се предадох и открито започнах да я оглеждам. Гледах лицето ѝ, устните ѝ, меката ѝ коса, изпадаше от нещо подобно на кокче, и се вееше около шията ѝ. Никога не съм криел обожанието си пред жените, но не всяка жена ми харесваше, в смисъл харесвах жените като цяло, но рядко някоя ме привличаше. И така, какво имаше в това момиче? Беше хубава, но бях имал и по-хубави. Беше седем години по-малка, зелена и невинна, едва имаше време да диша, вечно затрупана с работа. Какво изобщо можеше да ми предложи? Какво различно щеше да ми даде, при положение че можех да намеря каквото пожелаея, и то по всяко време.

Докато я зяпах, тя вдигна поглед и ме хвана. Енергията между нас почти се бе материализирала. Освен това положението беше крайно смущаващо. А когато се усмихна... цялото ѝ лице грейна. Помислих си, че е толкова открита, отворена... като вратата на къщата им през лятото. И макар че беше зверски студ, усетих как някаква топлинка се разлива във вените ми. Беше онзи стар, до болка познат глад, копнеж, какъвто не бях изпитвал от... не помня кога. Желание, което помпаше вените ми с адреналин. Искях да съм единственият мъж, пред когото момиче като нея би разкрило съкровените си тайни. Кожата ѝ изглеждаше сладка, устните ѝ бяха плътни и сочни, на врата имаше петно като от просмукано. Животното в мен искаше да разгледа по-отблизо ръцете, устните, гърдите ѝ.

Вдигнах поглед. Макс ме гледаше замислено и дъвчеше бавно, преглътна още по-бавно, вдигна вилица и я насочи към гърдите ми.

— Нужна е само една вечер с подходящото момиче. Една вечер. И не говоря за секс, Уил. Една вечер може да те промени, млади чо...

— О, я стига! — изръмжах. — В момента се държиш като истински гаден задник.

Бенет вдигна поглед от чинията и запя в един тон с Макс.

— Става дума да намериш жената, която да те накара да мислиш. Жената, която успее да те накара да мислиш за нея и за себе си и да си задаваш разни въпроси, ще промени теб самия и вижданията ти за много неща.

Вдигнах ръце.

— Много мило. Благодаря за съветите, но Зиги не е мой тип.

— И какъв е твоят тип? Да може да ходи? Да има вулва? Какво друго? Май не се сещам — каза Макс. Засмях се.

— Мисля, че... просто е много малка.

Всички закимаха с глава, но знаех, че никого не съм убедил, а и Сара ме наблюдаваше с особено внимание.

— Стига за това — казах й.

— Просто исках да кажа, че може би не си намерил жената, която да те накара да искаш да я опознаеш, да се задълбочиш в една връзка... Винаги избираш един и същи тип жени. Жени, които си сигурен, че ще се впишат в структурата на живота ти, в правилата ти, в границите ти. Няма нищо лошо, но не ти ли писва? Казваш, че тази сестра...

— Зиги — предложи услугите си Макс.

— Да, Зиги. Казваш, че Зиги не е твой тип, но миналата седмица спомена, че започва да ти писва от жените, с които се виждаш за по час-два само заради секса. — Тя набоде някакъв зеленчук от чинията със салатата и преди да напълни устата си, каза: — Може би трябва да направиш преоценка на типа жени, които харесваш.

— Няма логика. Може би губя интерес към жените, с които се виждам, но това не значи, че трябва да посипя с пепел цяла стройно изградена система — казах и продължих да ровя в чинията си като кокошка. — Макар че... всъщност искам да те помоля за една услуга.

— Разбира се, няма проблем.

— Дали ще имате време с Клоуи да я изведете малко? Няма приятелки и се надявам да...

— Разбира се — отговори мигновено. — Нямам търпение да се запозная с нея.

Метнах едно око към Макс. Не се изненадах, че ме гледа като котарак, който току-що е налапал канарчето. Но очевидно Сара бе понаучила някои от триковете на Клоуи и го бе стиснала здраво за топките, може би го стискаше и сега под масата, така че за първи път, откакто го познавах, той не обели и дума.

Имаш ли чувството, че хората, които означават най-много за теб, не са точно тези, които срещаш достатъчно често?

Гласът ѝ и големите ѝ честни очи, докато го казваше, ме накараха да се почувствам изпълнен с нещо ново и различно, но в същото време... празен. Като тежка, непоносима болка, която убива усещането в нервните ти окончания и вече не знаеш дали е болка, или удоволствие. Зиги искаше да ѝ покажа как да излиза на срещи с мъже, как да се среща с хора, как да се държи пред хора, които иска да опознае... но истината е, че аз просто не правех нито едно от тези неща. Да, аз не седях по цяла нощ сам в апартамента си, не бях изолиран, но това изобщо не означава, че бях щастлив.

Извиних се и тръгнах към тоалетната. Извадих телефона от джоба си и ѝ пуснах съобщение на номера, който ми беше дала.

Все още ли си навита за проекта „Зиги“? Ако да, аз съм съгласен. Бягане утре? Ще направим програмата за седмицата.

Не закъснявай.

Стоях и гледах екрана на телефона, но тя не отговори. Върнах се на масата да си довърша обяда. Но после, когато тръгнах от ресторанта, проверих телефона си и видях, че имам съобщение. Засмях се, защото се сетих, че ме предупреди, че телефонът ѝ е с развалена клавиатура и почти никога не го ползва.

Страхотно!

Немога да намеря къде е бутонът за разделяне на думи = нощесеобада.

— Поради натоварената програма на Клоуи, Сара и Зиги, нямаше шанс да се видят преди събота. Слава богу, че най-накрая се разбраха, защото докато я гледах как бяга с кръстосани пред гърдите ръце, ме заболяха моите.

Когато пристигнах в Блу Смоук в събота следобед, Макс вече бе запазил маса. Едва дишах след шестте пробягани мили и умирах от глад. Както ставаше винаги, всички планове се правеха без мое знание и участие, така че и този път не беше изключение. Когато се събудих, Клоуи ми бе пратила съобщение да кажа на Зиги да ги чака за закуска

и че после ще ходят на пазар, което означаваше да бягам сам за първи път тази седмица.

Но не беше зле. Дори беше доста добре. И макар че ми се стори малко тихо без нея и странно скучно, Зиги трябваше да излезе да си купи някои неща. Трябваша й маратонки и дрехи за бягане. Можеше да си купи и някоя друга ежедневна дреха, ако сериозно се замисляше да излиза на срещи, защото повечето мъже са плиткоумни, мислят с пишките си и разчитат предимно на първото впечатление от жената. Зиги не беше много силна в тази област, но в известен смисъл не ми се искаше да я притискам прекалено. Харесвах добре облечени жени, но колкото и странно да е, облеклото за Зиги бе наймалката й грижа. Предполагах, че ще иска да запази стила си — обличаше това, в което се чувстваше удобно, и беше естествена.

Без дори да вдига поглед от вестника, Макс премести огромния куп вестници от стола ми и помахна на сервитьорката.

— Вода — казах и избърсах челото си със салфетка. — И може би малко фъстъци засега. После ще видя какво ще обядвам.

Макс огледа дрехите ми, подаде ми мълчаливо бизнес страниците на *Таймс* и попита:

— Не беше ли с момичетата преди обяд?

Благодарих на момичето, което сложи водата пред мен, отпих голяма глътка.

— Не. Закарах Зигс до мястото на срещата. Не бях сигурен, че ще се оправи из града. Със сигурност знам, че може да се оправи в лабораторията и в цялата сграда на университета, но за навън не съм сигурен.

— Като истинска мама кокошка си ти.

— О, в такъв случай с много любов и признателност ще ти споделя една интересна новина. Сара, без да иска, е объркала телефоните и е пуснала на телефона на Бенет снимка на задника си.

Не знам дали имаше нещо на света, което да ми доставя по-голямо удоволствие от това да дразня Макс по повод леко перверзния му сексуален живот със Сара и цялата тая работа със снимките. Бяха полудели да се снимат. Погледна ме ожесточено над вестника, но когато разбра, че се шегувам, лицето му буквално се размаза от облекчение.

— Чекиджия — измърмори кротко, а аз започнах да прехвърлям бизнес страниците и се зачетох в *Наука и технологии*.

Точно тогава телефонът на Макс звънна.

— Здравсти Кло... Не, само аз и Уил. Хапваме. Бен вероятно ще пристигне всеки момент. — Остави вестника си, кимна и ми подаде телефона. Бях крайно изненадан.

— Здравсти... наред ли е всичко?

— Хана е страхотно момиче — каза Клоуи. — Не си е купувала нови дрехи от колежа. Кълна се, не се държим с нея като с кукла, но тя е най-сладкото същество, което съм виждала. Къде си я крил досега?

Стомахът ми се сви. Клоуи не беше на обяда, на който я обсъждахме.

— Ти нали си наясно, че не ми е гадже?

— Знам, че само чукаш, не се притеснявай. Както и да е, Уил... — Канех се да я прекъсна, но тя продължи. — Искях само да ти кажа, че всичко е наред. Имам чувството, че ще се изгуби в „Мейсис“^[1], ако не я следим.

— Току-що казах същото.

— Добре, добре. Обадох се да разбера дали знаете къде е Бенет. Хайде, че имаме да пазаруваме и други неща.

— Хей, чакай малко — извиках, без да си дам сметка, че това, което се канех да кажа, не беше много за казване. Затворих очи и си спомних как Зиги тичаше с кръстосани пред гърдите ръце. Беше слаба, но, за бога, гърдите ѝ никак не бяха незабележими.

— М? Казвай бързо.

— Ако ще пазарувате, моля те, заведи я да си купи... — погледнах към Макс да се уверя, че е погълнат от вестника си и не обръща внимание. После прошепнах: — да си купи сутиен за тичане. И може би няколко за всеки ден. Става ли?

Мога да се закълна, че чух заканителната тишина от другата страна на линията. Тежка, ужасяваща тишина, която стисна гърдите ми. Никога не бях изпадал в толкова неловка ситуация. И ставаше все по-неловка. Когато се осмелих да вдигна поглед, Макс ме гледаше и се усмихваше с онази усмивка, с която обикновено казваше *Вземи сега това лайно*.

— Имаш голям късмет, че го каза на мен, а не на Бенет — проговори най-сетне тя. — Не можеш да си представиш масивните

количества лайна, които ще те накарам да изядеш заради подобни изказвания.

— Не се притеснявай. Макс е тук и се наслаждава на сценката. Ще ме нахрани и за Бенет.

Тя се засмя.

— Няма проблем, ще вземем сутиен да поддържа сочните гърди на твоята НЕприятелка. Господи, каква си свиня!

— Благодаря.

Тя затвори и аз подадох телефона на Макс. Старателно отбягвах погледа му.

— О, Виктория! Имаш ли си тайна?^[2] — засмя се той. — Има ли достатъчно добрина в сърцето ти да помогнеш на една жена, изпаднали в нужда от бельо?

— Да ти го начукам — казах, но и аз се засмях. А изражението му беше такова, сякаш „Лийдс Юнайтед“ току-що бяха спечелили Световната купа.

— Тя тича всяка сутрин с мен и носи тези... както и да е. Това не е сутиен за тичане. И гърдите ѝ правят така... — започнах да махам с ръце във всички посоки. — Изглеждат като четири гърди, човече. Мислех, че вече са напазарували...

Макс се облегна на лакти и без да спира да се хили, заключи:

— Уилям, ти си безценен.

— Знаеш какво е отношението ми към женските гърди. Това не е шега работа.

Не поясних, че Зиги има убийствени гърди.

— Разбира се, не е шега работа — съгласи се и вдигна вестника. — Само ми е любопитно как не си напълнил гащите, отпред искам да кажа, с кремообразна течност, докато си гледал момичето с четирите гърди.

— След около половин час вратата зад Макс се отвори. Вдигнах поглед и видях как едно изобилие от коса около малко лице с множество лъскави пазарски пликове започна с мъка да си пробива път към масата ни. С Макс скочихме да помогнем на Зиги и наредихме торбите на един от празните столове. Носеше тесни тъмни джинси, светлосин пуловер и зелени ниски обувки. Не беше облечена като за модно ревю, но беше стилна и определено се чувстваше удобно в новите си дрехи. Косата ѝ беше различна. Свих очи и я огледах, докато

сваляше раничката от гърба си. Беше я подстригала или просто за първи път я виждах пусната, не я беше свила на онова смешно кокче, от което постоянно падаше около лицето и по врата ѝ. Сега свободно обгръщаше раменете ѝ. Гъста, права, копринена. Но въпреки новите дрехи и прическа, за щастие, Зиги си беше Зиги: съвсем малко грим, широка усмивка, целунати от слънцето лунички. Тя протегна ръка към Макс и се представи с усмивка.

— Здравей, аз съм Хана. Ти сигурно си Макс.

— Радвам се да се запознаем — каза той и стисна ръката ѝ. Надявам се да си прекарала добре сутринта с тези две луди жени.

— Да, прекарах страхотно.

След което се обърна към мен, метна ръце около врата ми и ме стисна здраво. Наложих се да сподавя болезнен стон.

Откъде намираще сили да стиска така? Обичах и мразех прегръдките ѝ. Едва не ме задушаваше, но пък бяха така топли.

После ме пусна и се строполи на стола.

— Обаче Клоуи е побъркана на тема бельо. Чакахме час да мери всякакви неща.

— Момент да си намеря изненаданото лице — измърморих, но дискретно погледнах към гърдите на Зиги. Изглеждаха фантастично. Сочни, повдигнати, точно на място. Вероятно си бе купила сутиени.

— Като заговорихме за това, мисля, че е време да проверя какво е напазарувала Сара — каза Макс и пусна портфейла си в задния си джоб. — За мен беше удоволствие, Хана. До скоро! — След което ме потупа по рамото, смигна към нея и ми каза:

— Е, добър апетит.

Зиги му помахаше и ме погледна с ококорени очи.

— Господи, този е ужасно... секси! Видях и Бенет сутринта. Вие тримата какво? Да не би да сте нещо като клуб „Секси Трио Манхатън“?

— Не, не е така, но дори и да имаше такъв клуб, мислиш ли, че щяхме да пуснем Макс в него? — казах и се засмях. — Изглеждаш страхотно между другото. — Тя вдигна изненадано глава, а аз побързах да добавя: — Радвам се, че не си им позволила да те гримират. Луничките ти щяха да ми липсват.

— Да ти липсват? *Луничките ми?* — попита шепнешком и чак сега осъзнах колко открито и прямо съм прозвучал. — Кой мъж говори

такива неща? Опитваш се да ме докараш до оргазъм или какво?

Аха! Е, вече не изпитвах угризения, че аз съм прямият. Наложих се здраво да се потрудя, за да не поглеждам гърдите ѝ, докато ми говореше за оргазми. Все още не можех да свикна с това как изстрелваше мислите си, без да помисли, без никаква цедка. Погледнах пликовете с покупките и деликатно се опитах да сменя темата.

— Май си купила доста маратонки за бягане.

Тя се наведе и започна да рови из торбите, а аз се вирах като препариран в тавана, за да не се налага да гледам прекрасните ѝ гърди.

— Мисля, че купих всичко — каза. — Никога не съм пазарувала толкова много за себе си. Лив ще отвори шампанско, щом ѝ кажа.

Когато най-накрая се осмелих да сваля поглед от крайно интересния таван, видях как ме оглежда, сякаш ме виждаше за първи път. Сканираше врата, лицето, гърдите ми.

— Ходи ли да тичаш тази сутрин?

— Да. И карах колело.

— Толкова си дисциплиниран. — Тя се наведе напред с брадичка, опряна в дланите си и запърха с мигли. — Спортът прави удивителни неща за мускулите ти.

Засмях се.

— Успокоява ме. Предпазва ме от... — Търсех думата, но усещах само как вратът ми се зачервява и ме обливат горещи вълни като жена в критическата. — ... от това да правя глупости.

— Не, щеше да кажеш нещо друго — каза и се облегна в стола. — Предпазва те от какво? Да не се напиваш в баровете и да се биеш с другите хора? Да освобождаваш излишната негативна енергия и гнева си срещу всеки и всичко?

Нямам представа откъде се взе това желание да я подразня малко и да я пробвам. Но в моя защита мога да кажа само, че тя беше изключително объркваща смесица от неочаквано и диво. Караше ме да се чувствам напълно безотговорен и леко пиян.

— Предпазва ме от това да не искам да чукам през цялото време.

— Че защо да бягаш вместо да чукаш? — изстреля веднага. После наклони глава и ме огледа пак. — Освен това спортът увеличава количеството на тестостерона и притока на кръв. Ако изобщо сексът има нещо общо в случая, мога само да ти кажа, че правиш секс добре именно благодарение на спорта.

Този разговор отиде в опасна посока. Позволих си да я огледам малко по-внимателно и за неприлично дълго време, но тя не се огъна под щателната ми инспекция. Продължи да ме наблюдава по същия изпитателен начин.

— Нямам никаква представа защо ти казах това — признах.

— Уил, не съм девствена, не се и стремя да ти сваля панталоните. Така че можем спокойно да обсъждаме сексуални теми.

— Не съм сигурен, че предложението е добро — казах и вдигнах чашата със сока, а тя отпи вода, но продължихме да се гледаме. Не се опитвала да ми събуе панталоните? Никак? Поне мъничко...? Искаше ми се да протегна ръка и да погалая долната ѝ устна, но вместо това оставих чашата и стиснах ръце в юмруци.

— Просто казвам, че няма нужда да подбиращ темите и думите си. Това, което ми харесва в теб е, че никога не говориш със заобикалки.

— А ти винаги ли си така отворена пред хората? — попитах.

Тя поклати глава.

— Трябва да уточня, че „хората“ на този етап са... само ти. Май казвам повече от необходимото, но когато съм с теб, говоря доста глупости и като че не мога да си затворя устата.

— Та аз не искам да мълчиш — възразих.

— Винаги си имал това сексуално излъчване, винаги си говорел толкова открито за секса. Ти си просто... суперсекси играч, който не намира за нужно да се оправдава или извинява, че харесва жените, и знае как да им се наслади. Искам да кажа... това бяха впечатленията ми от теб още като бях на дванайсет. Беше толкова *очевидно*. Сексът е нещо съвсем естествено.

Това правят телата ни. Правят секс. Харесваш ми такъв, какъвто си.

Не отговорих. Не знаех какво да кажа. Тя харесваше в мен това, което всяка друга жена в живота ми се бе опитала да изкорени и контролира. Но не ми се понрави първото ѝ впечатление за мен.

— Клоуи ми каза, че си я помолил да ме заведат да си купя сутиени. — Погледнах я точно когато очите ѝ се отместиха от ъгълчето на устата ми. Усмиваше се закачливо. — Много мило, Уил. Благодаря за загрижеността. Толкова беше приятно да разбера, че мислиш за циците ми.

Наведох се и отхапах от сандвича си.

— Няма нужда да го обсъждаме повече. Макс и без това ме направи на нищо.

— Ти си загадъчен мъж. *Играчът* Уил — Вдигна менюто, метна му едно око и го затвори. — Но както кажеш. Ще сменим темата. За какво искаш да говорим?

Преглътнах и я погледнах. Не можех да си представя това диво същество в компанията на двете хиени Клоуи и Сара.

— За какво си говорихте днес с Клоуи и Сара?

— Ами със Сара проведохме доста задълбочен разговор как се чувства една жена след дълъг период без секс. В смисъл, колко е освежаващо и ти дава нови сили.

Едва не се задавих, започнах да кашлям.

— Това е... дори не знам какво точно е.

Тя обаче очевидно се забавляваше.

— Честно казано, мисля, че не е същото при мъжете. Но като жена трябва да ти кажа, че след известно време започвам да се чудя дали пък не съм си върнала девствеността. Сякаш трупам плесен по стените на пещера.

— Покъртително сравнение — казах, но тя не ми обърна внимание и продължи вече доста по-развълнувано:

— Всъщност това е идеално, знаеш ли. Ти си учен и със сигурност ще оцениш теорията, която наскоро развих.

Притиснах гръб в облегалката на стола.

— Последното ти сравнение беше „плесен по стените на пещера“. Почвам да се плаша.

— Няма от какво. Значи, нали знаеш, че девствеността на момичето се смята за нещо... свято?

Засмях се.

— Да, подочул съм за подобно схващане.

Тя се почеса по главата, луничавото ѝ носле леко се смръщи.

— Моята теория е, че пещерняците се завръщат. Всички искат да четат за онзи мъж, който завързва момичето за някой стол, или където и да е, завързва я с въжета. Или става много ревнив, ако, недай боже, тя облече нещо по-секси извън спалнята. Жените *трябва* да харесват такива неща. *И ги харесват*. Е, мисля, че новата тенденция е завръщане към девствеността. Всяка жена ще иска да накара мъжа да

се чувства така, сякаш той ѝ е първият. И можеш ли да се сетиш как жените ще правят това?

Гледах как очите ѝ горят от възбуждение, докато чакаше да измисля как да ѝ отговоря. Нейната честност, прямота, откровен интерес по темата и не знам още какво блокираха съзнанието ми. Това момиче не само питаше, ами беше хванало някакви невидими огромни клещи и стискаше гръдния ми кош. Точно под ребрата.

— С лъжи. Жените си мислят, че можем да четем Брайловата азбука с пенис. За какво става дума? Никога не бих познал дали едно момиче е девствено, освен ако има...

— Именно, с малка операционна намеса. Да речем, възстановяване на девствената ципа.

Оставих храната в чинията си.

— За бога, Зигс, ям все пак! Може ли да оставиш темата за девствените ципи за дру...

— И тогава... — тя започна да барабани по масата като във филм на ужасите, когато се натрупва кошмарното напрежение, преди да се яви някой дух. — И тогава всички чакат да видят какво могат да направят стволовите клетки за нас. Операция на гръбначен стълб, лечение на паркинсон... не, мисля, че няма да започнат оттам. Знаеш ли кой ще е големият удар?

— Когато падна от стола? — казах с каменно лице.

— Обзалагам се, че ще се започне от възстановяване на девствената вратичка.

Закашлях се. Мисля, че сериозно се давех с храната.

— Мили боже. *Вратичка?*

— Е, нали каза да не споменавам думи като химен и ципа, така че... Но съм права, нали?

Понечих да ѝ кажа, че всъщност идеята не е никак лоша, но тя продължи като валяк:

— Колко много пари се харчат за разработване на виагра и на други хапове за по-добра и дълготрайна ерекция, и какво ли още не. Четиристотин хиляди различни размери и видове изкуствени ципи. Кой силикон изглежда най-естествен и какво ли още не. Живеем в мъжки времена, Уил. Жените постоянно си мислят, че мъжете слагат активни растящи клетки във вагината им. Следващата година една

от твоите НЕприятелки ще си направи регенерация на химена и ще даде новата си девственост на теб, Уил.

Тя се наведе, сложи устни около сламката и засмука, без да откъсва сивите си очи от мен. И този закачлив поглед. Усетих лека ерекция. Пусна сламката и прошепна:

— На *теб*. И ти ще оцениш този подарък. Тази жертва.

Очите ѝ танцуваха весело, после тя отметна глава назад и се разсмя. Господи, това момиче ми харесваше. Много. Наведох се напред, облегнах лакти на масата и прочистих гърло.

— Зиги, слушай, защото ще ти кажа нещо много важно. Предстои ми да належа няколко житейски мъдрости в главата ти.

Тя седна с изправени рамене и ме изглежда недоверчиво.

— Вече обясних правило номер едно: никога не се обаждай на мъж преди да е изгряло слънцето.

Устните ѝ се извиха в усмивка, която излъчваше чувство за вина.

— Да, разбрах.

— И правило номер две — започнах и поклатих глава. — Не обсъждай регенерация на химена по време на обяд. Всъщност никога не обсъждай тази тема.

Тя избухна в смях и после се отмести леко встрани, за да не пречи на сервитьорката да остави чинията с храната ѝ.

— Не бързай да отхвърлиш теорията ми. Тази идея струва милиарди. А ти си човек, който прави големи кинти. Така че, ако проектът ми цъфне на бюрото ти някой ден, дори съвсем скоро, трябва да ми благодариш.

Тя заби вилица в салата и напъха огромна хапка в устата си, а аз използвах времето да я огледам.

По нищо не приличаше на жените, които познавах и харесвах. Беше хубава. Всъщност беше красива, но по никакъв начин не го натрапваше или изтъкваше с поведението си. Не изглеждаше самодоволна. Беше... забавна, уверена, с гордост носеше качествата си, а те бяха толкова много и толкова различни, дори противоречиви, че светът около нея изведнъж стана едноцветен. Не знам, дали осъзнаваше каква е и какво е, но със сигурност не очакваше аз да я оценя.

— Коя ти е любимата книга? — попитах, след което започнах да се дивя на себе си как можах да измисля такъв тъп въпрос.

Тя предъвка долната си устна гузно, започна да мига, загледа се в сандвича ми, после зарови в чинията си и най-после отговори.

— Ще прозвучи като грозно клише.

— Много се съмнявам, но давай, изненадай ме с клишето.

Тя се наведе напред и прошепна притеснено:

— *Кратка история на времето.*

— Хокинг?

— Разбира се — каза обидено.

— Това не е клише. Клише би било, ако беше казала *Малки жени* или *Брулени хълмове*.

— Това защо? Защото съм жена ли? Ако аз те бях попитала за любимата ти книга и ти беше казал Хокинг, нямаше ли да е клише?

Замислих се. Представих си как казвам, че това е любимата ми книга пред състудентите си, и как всички отговарят в един глас: „Разбира се, пич. Какво друго?“.

— Вероятно би прозвучало като клише.

— Значи за теб е клише, а за мен не, защото имам вагина? Много дискриминиращо. — Както и да е. — След което метна малко парче маруля в устата си. — Четох я, когато бях на дванайсет. И...

— Дванайсет?

— Да. Тази книга ми взе акъла. Не заради нещата, които авторът казва, тъй като едва ли съм разбирала повечето от тях на онези години, а защото мисли в посока, че има хора на този свят, които посвещават целия си живот да намерят отговорите, да разберат. Тази книга откри нов свят за мен.

Изведнъж спря, затвори очи, пое дълбоко въздух и се усмихна виновно.

— Проглуших ти ушите, нали? Много говоря.

— Да, но свиквам. Ти *винаги* говориш много.

Тя ми намигна, наведе се през масата и прошепна:

— Да, но няма да отречеш, че ти харесва, нали?

И тогава вече наистина не знам какво се случи, защото преди да се осъзная, в мозъка ми бяха нахлули фантазии, които не бях канил, не исках и не можех да понеса на маса в заведение. Представях си оголения ѝ врат, главата ѝ, отметната назад, разтворените ѝ устни, дрезгавия ѝ глас, който ме моли, представях си как езикът ми пътува бавно от шията към челюстта ѝ, как ноктите ѝ се забиват в раменете

ми, как ме боли, но не съвсем... Премигнах, избутах стола си рязко назад така, че ударих човека зад мен, станах, извиних се на Зиги и буквално побягнах към тоалетната.

Заклучих вратата зад себе си и започнах да си говоря сам.

— Какво, за бога, правиш, Самър?

Наведох се и наплисках лицето си със студена вода, хванах кранчето с две ръце, сякаш всеки миг щях да падна, и се погледнах в огледалото.

— Не, нищо не се е случило, беше просто... игра на въображението. Няма нищо. Тя е сладко дете. И е хубавка. Но е сестрата на Йенсен. Това едно. И второ: тя е сестрата на Лив, която ти, както по всичко личи, си натискал или чукал в някаква беседка (кой да помни), когато е била на седемнайсет. Мисля, че си изгърмя патроните с Лив, с което приключват приключенията ти със сестрите в това семейство. И трето... — наведох се, поех дълбоко въздух. — И трето, през цялото време се мотаеш край нея по къси гащи или анцуг. Рано или късно ще разбере. *Ще види*. Така че, сложи си катинар, капак, щит или каквото искаш. Прибери се, обади се на Кити или на Кристи, свирка, чукане и лягай да спиш.

Когато се върнах на масата, Зиги бе омела всичко от чинията и оглеждаше хората наоколо. Погледна ме загрижено.

— Стомах ли те боли?

— *Какво?* Не, не... трябваше да се обадя по телефона.

Мамка му, как измисли такава глупост? Въздъхнах и казах замислено:

— Май трябва да тръгвам, Зигс. Тук съм от часове, а имам доста работа днес.

Какво? Тъпак!

Тя извади портмонето си и остави няколко банкноти по пет долара.

— О, разбира се! И аз имам милион задачи за днес. Благодаря ти, че ме запозна с Клоуи и Сара.

Усмихна се и стана, праметна раничката си през рамо, събра всички чанти и тръгна към вратата. Лъскавата ѝ пясъчна коса падаше почти до средата на гърба. Вървеше изправена, с уверена походка. А задникът ѝ изглеждаше непоносимо съблазнителен в тези джинси.

И сега, Уил, вече напълно го закъса.

[1] Верига магазини за дрехи и аксесоари. — Б.пр. ↑

[2] „Виктория Секрет“ — марка дамско бельо. — Б.пр. ↑

ТРИ

Тичането ме изтощаваше. Беше ми все по-трудно.

— Занапред ще ти стане по-лесно — уверяваше ме Уил. Бях се строполила на земята като чувал с брашно и не можех да мръдна. — Просто трябва да имаш търпение.

Отскубнах няколко стръка кафеникава трева, подали се над сланата, и си мърморех какво ми иде да направя с това негово търпение.

Беше рано, небето беше сивкаво и дори птиците не бяха посмели да излязат за някое кръгче в тоя студ. От десет дни тичахме заедно всяка сутрин и мускулите ме боляха на места, за чието съществуване дори не подозирах.

— И престани да хленчиш — добави.

— Какво каза? — погледнах го с присвити очи.

— Казах да си вдигнеш задника.

Станах, той хукна, а аз бавно тръгнах, набрах скорост и полека го настигнах. Той ме погледна.

— Още ли имаш мускулна треска?

— Да, малко.

— Като в петък ли?

Разкърших рамене, опънах ръце над главата си.

— Не, малко по-добре съм.

— А дробовете ти? Как го каза... „сякаш някой ги е накиснал в петрол и го е подпалил.“. И сега ли е така?

— Не — изгледах го ядно.

— Виждаш ли? Следващата седмица ще е още по-лесно. И след още една седмица ще копнееш за сутрешното тичане, както предполагам копнееш понякога за парченце шоколад.

Понечих да излъжа веднага, но той ме спря с предупредителен поглед.

— Тази седмица ще се обадим тук-там и ще ти намерим някого, с когото да тичаш. Хем ще те държи под око. Ще влезеш в ритъм за нула

време.

— Какво значи да „ти намерим някого“?

Той започна да тича, а аз забързах крачка, почти правех шпагати, за да съм до него. Той ме погледна бегло и някак вяло.

— Някой, който да бяга с теб. Като треньор.

Оголените дървета ни изолираха достатъчно от света, макар че можех да видя горните етажи на небостъргачите на хоризонта, а шумът на града се чуваше като от десетки километри. Стъпките ни кънтяха върху замръзналите изпопадали листа и чакъл. Пътеката ставаше все по-тясна, имах място да сложа един крак пред друг и нищо повече. Раменете ми опираха в неговите и бях достатъчно близо, за да усетя аромата на кожата му — на сапун, мента и съвсем леко на кафе.

— Не разбирам защо да не тичам с теб?

Уил се засмя и замахна с ръка, сякаш отговорът беше във въздуха около нас.

— За мен това не е тичане, Зигс.

— Разбира се, че не е. Тичаш за здраве. Почти.

— Не, исках да кажа, че трябва да тренирам.

Погледнах към краката си, после към неговите, към лицето му и го изгледах многозначително.

— И това не е тренировка, така ли?

Той се засмя и започна да обяснява:

— Тази пролет ще участвам в Ашлънд Спринт. Ще ми е нужно малко повече от миля и половина няколко пъти седмично, за да се подготвя.

— Какъв е тоя Ашлънд Спринт?

— Триатлон до Бостън.

— О! — Ритъмът от стъпките ни кънтеше в главата ми, ръцете и краката ми пламнаха. Усещах как кръвта помпа вените ми. Не беше неприятно. — Е, значи ще тренирам с теб.

Той ме погледна, сви очи, устните му се извиха в усмивка.

— Знаеш ли какво е триатлон?

— Разбира се! Плуване, бягане и стреляне по мечки.

— Страхотно ги нацели — каза безизразно.

— Добре де, просветли ме, *Играчо*. Колко дълъг е този триатлон за смели и силни мускулести мъже?

— Зависи. Има разстояние за пробягване на спринт, после средно дълго разстояние и много голямо разстояние. И няма мечки, глупаче. Има плуване, бягане и каране на колело.

Свих рамене и се опитах да не обръщам внимание на парещата болка в мускулите на краката.

— И ти в коя част ще бягаш?

— Средната.

— Добре, съгласна съм — казах.

— Това означава да плуваш около миля, после караш колело двайсет и пет мили и накрая бягаш последните шест.

Цветчетата на моята цъфтяща увереност започнаха да повяхват.

— О!

— И затова не мога да остана с теб на бебешката пътечка.

— Хей! — извиках и го бутнах с все сила. Той се олюля и се запрепъва, после се засмя, изправи се и ме погледна в очите.

— Винаги ли толкова лесно се хващаш на въдицата?

Вдигнах вежди, а той ме гледаше с разширени очи.

— О, добре! Няма значение — изръмжа.

Слънцето най-сетне проби през мрачните облаци. Вече само вървахме. Бузите му бяха порозовели от студа, крайчетата на косата му се бяха накъдрили по врата изпод шапката. Брадата му бе леко набола. Улових се, че го гледам и се опитвам да разбера кое е общото между момчето, което познавах така добре, и човека пред мен. Беше станал мъж. Обзалагам се, че и два пъти на ден да се бръсне, в пет часа следобед брадата му отново ще е набола.

Вдигнах очи към лицето му и го хванах, че гледа гърдите ми. Наведох глава, за да уловя погледа му, но нищо не можеше да отвлече вниманието му.

— Мразя да задавам въпроси, отговорите на които се знаят от всички, но какво по-точно гледаш с такова внимание?

Той наведе глава настрани и ги огледа от друг ъгъл.

— Гърдите ти сякаш изглеждат по-различно.

— Разкошни са, нали? — казах и ги обхванах с ръце. — Както знаеш, Клоуи и Сара ми помогнаха да си купя нови сутиени. Тези цици винаги са ми били голям проблем.

Уил ме погледна изумен.

— Циците не могат да бъдат проблем за никого. Никога.

— Казва мъжът без цици. Циците имат физиологична функция и нищо повече.

Той ме погледна с пламнали очи.

— Ами да, именно. Те вършат цялата работа.

— Тяхната функция няма нищо общо с *теб*, развратнико.

— Искаш ли да се обзаложим?

— О, боже! Проблемът с циците е, че, когато са големи, жената никога не изглежда слаба. Освен това каишките на сутиена се забиват в раменете, протъркват кожата, боли те гърбът. И ако не ги използваш по предназначение, винаги, абсолютно винаги пречат.

— Пречат? На кое? На ръцете ми? На лицето ми? И не богохулствай тук. — После вдигна очи към небето: — Прости й, Господи, тя не знае какво говори.

Без да му обръщам внимание, продължих:

— Ето защо си ги намалих, когато бях на двайсет и една.

И точно в този миг лицето му сякаш посърна, истински ужас изостри чертите му, сякаш му бях казала, че съм направила вкусна яхния от няколко новородени бебета и езичетата на малки кученца.

— Как така? Намалила си ги? Защо? Господ ти е дал красив дар, а ти за отплата си го ритнала в топките.

— Господ ли? Мислех, че сте агностик, Професоре.

— Така е, но ако имам възможност да подкарам моторницата по такива съвършени цици като твоите, ще повярвам, че вероятността да го видя е много голяма.

Лицето ми пламна.

— Защото Исус живее между циците ми?

— Вече не. Сега са прекалено малки, за да се чувства удобно там. — Той поклати глава, а аз прихнах. — Как може да си такъв егоист — каза и се усмихна толкова широко, че буквално политнах и щях да се пребия. Точно тогава някой извика името му и двамата се обърнахме по посока на гласа.

Гледах ту към червенокосата хубавица, която тичаше към нас, ту към Уил. И после пак към нея.

— Здравсти — каза някак притеснено, махна и ни подмина. После се обърна и тръгна в обратната посока и извика през рамо:

— Не забравяй да ми се обадиш. Дължиш ми един вторник.

После му се усмихна със съблазнителна усмивка и замина. Аз зачаках обяснение, но то така и не дойде. Беше стиснал зъби, усмивката бе изчезнала от очите му, беше напълно съсредоточен в трасето пред нас.

— Хубава жена — казах.

Той кимна.

— Приятелка?

— Да. Кити. Виждаме се от време на време.

Виждали се от време на време. Ясно. Бях прекарала достатъчно време из общежитията на университети и колежи, за да знам, че деветдесет и пет процента този израз не означаваше, че седят да се гледат, а че се чукаат.

— Значи не е жена, която би представил като свое гадже?

Очите му се стрелнаха към мен.

— Не — отвърна леко обиден. — Определено не е гадже.

Вървахме в мълчание, а аз не спирах да се обръщам назад. И тогава разбрах. Тя беше *НЕприятелка*.

— Циците ѝ бяха... майко мила. Със сигурност познава Исус лично.

Уил изведнъж се срина, обърна се и ме прегърна през раменете.

— Нека го кажем така: за да открие религията си, Кити трябваше да плати ужасно много пари.

* * *

По-късно, когато приключихме с тичането и Уил правеше стречинг на земята до мен, аз го погледнах внимателно и още по-внимателно казах:

— Тази вечер имаме нещо... — И не успях да довърша, защото изпъкналите мускули на бедрата му приковаха вниманието ми.

Едва чух, когато повтори:

— *Нещо?* Какво *нещо?*

— Да, *нещо* служебно... Не съвсем... Нещо като сбирка на отделите. Но ще е в духа на девиза *Няма да умра сам/сама, заобиколен от десетки котки*.

Мислех си да отида. Четвъртък вечер е, така че едва ли ще е някакъв необуздан див купон.

Той се засмя и смени позата си.

— Ще го правят в някакъв „Динг Донг“ — спрях и се поколебах. После попитах: — Всъщност това не е ли някакво измислено име?

— Не, намира се на Кълъмбъс авеню — отвърна и почеса брадата си. Замисли се. — Не е далеч от офиса ми. С Макс понякога ходим там.

— Ами... някои от колегите ми ще ходят... този път попитаха и мен дали искам да отида, и аз казах, че ще отида, и едва сега осъзнавам, че трябва да видя поне за какво става дума. Кой знае, може пък да е забавно.

Той вдигна глава и ме погледна през гъстите си мигли.

— Успя ли да си поемеш въздух през цялото това словоизлияние?

— Уил, ще дойдеш ли тази вечер. *Можеш да свършиш* едно полезно нещо за мен. *А? Ще свършиш* ли това за мен?

Тази вечер.

Той започна да се смее, поклати глава и продължи да прави упражненията си. Мина доста време, докато се сетя защо се смее. Бях употребила неправилен глагол и той, разбира се, си го изтълкува както си иска. Кой кани някого *да свърши*?

— Ама че перверзник! — изръмжах и го ударих по рамото. — Знаеш какво исках да кажа, *да го направим* заедно.

Той се обърна към мен, може би да види какво плющи до него. А това, което плющеше, беше ръката ми, която безмилостно блъскаше по челото ми. *Да свърши!*

— Господи, така е още по-зле. Просто ми прати съобщение, ако искаш да... присъстваш.

Станах ядосана и поех към къщи, като единственото ми желание беше земята под мен да се отвори и някак да попадна в Нарния.

— Забрави! Няма значение! — извиках.

— Харесва ми, когато ме молиш *да свърша* работа, Зиги. Към колко искаш *да свърша*? Към осем? Или към десет? — извика той след мен. — Нямам търпение *да свърша*. И работата *да свърша*, *и да го направим* заедно. Може би е най-добре *да свърша* в осем и после пак в десет.

Изпружих среден пръст и продължих по пътеката. Добре че не можеше да види ухилената ми физиономия.

ЧЕТИРИ

Краката ми горяха от цял ден седене зад компютъра, но като оставим това настрана, нямах търпение да отида в „Динг Донг“ (никога не бях предполагал, че ще дойде ден в живота ми да кажа това словосъчетание), да седна на бара със Зигс и просто... да се отпусна. Не си спомням откога не се бях забавлявал така с жена, без да се налага да я събличам преди това.

За мое голямо нещастие обаче, колкото повече време прекарвах с нея, толкова повече исках да си играем на някакви спортове, които задължително включват събличане. Но това означаваше да се впусна отново в удобството на секса за сметка на емоционалната дълбочина, която можех да постигна с нея. *Зиги* беше виновна, *тя* ме караше, макар че знаех, че го прави съвсем несъзнателно. *Тя* ме караше да мисля за какво ли не. Защо харесвам работата си, защо продължавам да спя с жени, които не обичам. Такива неща.

Не бях сигурен, че някога в живота си бях изпитвал такова желание да изтрия сексуалната история на една жена и да я пренапиша наново. С моите ръце и устни, и пенис, и с всичко, с което се пише секс. Но със Зиги не знаех защо ставаше така. Дали защото сексът с нея би бил много по-лесен от разговорите с нея, по време на които тя изстискваше и усукваше мозъка ми, или пък се надявах да ме усуква и извива *и* по други начини. Изчаках до около десет, за да ѝ дам време да се запознае и да общува с хората от лабораторията. Когато пристигнах, веднага я видях на бара, седнах до нея и подбутнах рамото ѝ.

— Здравейте, мила госпожице. Често ли идвате тук?

Погледна ме и очите, и лицето ѝ засяха от щастие.

— Здравей, Играчо Уил! — След кратка пауза, през която използвах времето да я огледам, както и тя мен, Зигс добави: — Благодаря, че дойде.

— Вечеря ли?

— Да, ходихме в някакъв ресторант за морски деликатеси. Отдавна не бях яла миди — каза, а аз не успях да прикрия погнусата

си. — Не обичаш ли миди?

— Мразя всичко в черупка.

— Е, трябва да знаеш, че бяха много, много вкусни — прошепна почти в ухото ми.

— Сигурен съм. Лигави, все едно дъвчеш разлигавена гума. И вонят на мръсна океанска вода.

— Радвам се да те видя. — Веднага смени темата, но не се притесни от откровението си, напротив. — Искам да кажа — извън часовете за тичане.

— Е, и аз се радвам да ме видиш извън часовете за тичане.

Тя ме погледна в очите, после плъзна поглед по скулите ми, по устните, задържа го там доста време и пак се втренчи в очите ми.

— Един ден този твой поглед и тези очи като димяща жарави ще ме убият, Уил. И най-хубавото в цялата работа е, че нямаш представа, че гледаш жените точно по този начин.

— *Кое? Какво* ще те убие? — мигах насреща ѝ изумен.

— Какво ще пиете, господине? — Барманът ни стресна, като изплющя пред нас по една хартиена поставка за бира и се облегна на бара. Колегите на Зиги май си бяха тръгнали, и в „Динг Донг“ беше тихо. Обикновено барманите тук вземаха поръчката ми още докато крача към бара, дори и да наливаха бира или правеха коктейл за някого друго.

— „Гинес“ — казах, позамислих се и добавих — И един шот „Джони Уокър“, златен етикет.

Той погледна към Зиги и я попита дали иска нещо друго.

— Още един студен чай, моля.

Барманът повдигна удивено вежди и ѝ се усмихна.

— Само това ли, сладката ми?

Тя се засмя и виновно сви рамене.

— Ако пия нещо по-силно, ще заспя след петнайсет минути.

— Гарантирам, че тук има доста силни неща, които ще те държат будна с часове.

Погледнах я, за да преценя реакцията ѝ. Ако се беше усетила какво ѝ намеква, щях да му наричам задника. Но тя не откри подтекста в думите му и се засмя. Леко притеснена, че е в бар и пие безалкохолна напитка, тя завъртя подложката и попита:

— Искаш да кажеш нещо като кафе с бейлис?

— Не — каза той и се облегна към нея. — Имах предвид нещо съвсем друго.

— Дай й чая — отрязах го набързо, защото още една секунда и щях да получа инфаркт.

Кръвното ми се беше качило с няколко хиляди деления. Той се изкиска и отиде да й донесе чая. Усещах как Зиги ме гледа и веднага се хванах за една салфетка, за да има какво да унищожавам и късам.

— Защо така строго, Уилям?

Направо избухнах.

— Не го ли видя тоя задник? Още малко и щеше да ти се пусне! Безпишковец мазен!

— Какво? Че ми е взел поръчката? — попита и ме изглежда учудено. — Да бе, какъв нещастник!

— Сексуален намек. Казва се инуендо — обясних. — И ти със сигурност не владееш този език.

— А ти със сигурност се шегуваш.

— Нещо силно зад бара, което да те държи будна с часове?

Устните й се отвориха и образуваха едно голямо О. Явно чак сега схвана и се засмя.

— Нима това не е замисълът на нашия малък проект. Да се науча как да говоря това инуендо?

Барманът се върна, остави напитките пред нас, намигна на Зиги и се отдалечи.

— Вероятно си права — измънках и отпих от бирата. Тя изпъна рамене и се обърна към мен.

— Не че държа да сменям темата, но да ти кажа, че снощи гледах порно.

Задавих се, закашлях се, оставих чашата на ръба на бара, едва я хванах, та да не се излее върху мен. Но след като я хванах, полях джинсите си.

— За бога, Зигс! Никога ли не мислиш, преди да говориш?

Взех шепа салфетки и започнах да попивам петното.

— Ти не гледаш ли порно?

Загледах се в шота, вдигнах го и го обърнах. После признах.

— Разбира се, че гледам.

— И защо ти е странно, че аз гледам?

— Няма нищо странно в това, че си гледала, а в това, че така започваш разговор. Просто... все още се опитвам да свикна.

Преди да започнем... *Проект Секси Мацка*, те помнех като ученолюбивата малка сестричка. Сега си... жена, която гледа порно, която си е намалила циците, за да не ѝ пречат, и разработва теории за възстановяване на химена. Трябва известен период на адаптация.

Това едно на ръка, а другото е, че те намирам за прелестна.

Тя махна с ръка, сякаш думите ми нямаха никакво значение.

— Както и да е. Искам да те попитам нещо.

Погледнах я с крайчеца на окото, направо се страхувах от въпроса.

— Питай.

— Жените наистина ли издават такива звуци в леглото?

Застинах.

— Какви звуци, Зиги? — попитах с усмивка.

Тя изобщо не разбра, че се шегувам. Нищо ново. И докато се усетя, беше затворила очи и вече шепнеше драматично:

— *О! О, Уил, искам го, искам го целия!* Или пък: *По-силно, по-силно! О, господи Уил, чукай ме, силно*, и така нататък — последното каза с нормален, дори нежен глас, но беше все още задъхана от изпълнението и аз с ужас регистрирах ерекцията си. Поредната.

— Ами... някои да.

— Но това е много смешно — избухна в смях.

Опитах се да прикрия усмивката си и да се насладя на съвсем естествената ѝ увереност по тема, по която според мен имаше съвсем малко опит.

— Може наистина да го искат. Пенисът ми. Не мислиш ли, че е възможно да желаеш някого толкова много, че да имаш нужда от пениса му?

Тя отпи голяма глътка от чая си и се замисли.

— Всъщност да. Но мисля, че никога не съм желала някого така, че да му се моля. Виж, за бисквитка съм се молила, но за пишка — не.

— Трябва да е била някаква много специална бисквитка.

— О, да, така си беше.

— Как се казваше филмът? — попитах, без да спирам да се смея.

— Ами... — Тя погледна към тавана. Не се изчерви, не изпита никакво неудобство, все едно си говорехме за времето. — Не помня

точно. За някакви първокурсници. Много първокурснички правят секс с много първокурсници. Не беше зле, да ти кажа честно, даже беше забавно.

Млъкнах, изгубен в лабиринт от мисли. От колежански секс, през лабораторията на Зиги, през надеждата на Йенсен, че ще се запознае с нови хора и ще се сприятели, през бармана, който я сваляше пред очите ми, та чак до надървения ми пенис.

— За какво мислиш? — попита.

— За нищо.

Тя остави чая си, обърна се към мен и ме изгледа критично.

— Как така? Защо мъжете винаги казват, че не мислят за нищо?

— Добре де, не мисля за нищо съществено — поясних.

— Говорим за порно, а ти дори не мислиш за секс?

— Колкото и странно да звучи, не, не мисля за секс — казах. — Мисля си колко си сладка и наивна. Питам се с какво се захванах, когато ти обещах да ти помогна да разбереш всички тези неща за свалки, секс и общуване. Притеснявам се, че ще те превърна в най-податливата и чувствителна сексбомба в света.

— И си мислил за *всички* тези неща, докато мълча?

Кимнах.

Да. Определено това е нещо много съществено. Гласът ѝ беше тих, мек. За миг ми напомни на престорения глас на порнозвезда, но сега казваше истински думи, изразяваше истински чувства. Когато обаче се обърнах към нея, тя гледаше през прозореца.

— Не съм наивна и сладка, Уил. Разбирам какво имаш предвид, но трябва да знаеш, че винаги съм била леко обсебена от мисълта за секс. Предимно с механиката на действията. Защо например някои неща влияят на едни хора, а на други не.

Защо някои хора обичат един вид секс, други си падат по нещо различно. Защо двама души си пасват, а други двама — не.

Дали всичко опира до анатомия? Или е по-скоро психология? Нима телата ни наистина са... организирани по толкова различен начин? Такива неща.

Не знаех какво да отговоря. И затова пиех. Никога не бях мислил за тези неща. Просто предпочитах да пробвам всичко, което жената иска, да експериментирам, да я задоволявам, но наистина ми хареса, че поне Зиги си задаваше такива въпроси.

— Но напоследък започвам да разбирам какво обичам аз — призна тя. — Странно е, но като няма начин да разбере от първа ръка дали съм на прав път, гледам порно.

После отпи и ми се усмихна. Ако преди две седмици Зиги ми беше казала нещо подобно, щях да съм ужасно притеснен от нейната честност и от прямотата, с която говореше за секса. Сега обаче исках да запазя нейната естественост и донякъде притеснителната ѝ откровеност. Или поне част от нея.

— Не мога да повярвам, че насърчавам подобен разговор, но... трябва да те предупредя, че порното може да ти създаде съвсем неправилна представа за секса — какъв трябва да бъде, какъв всъщност е.

— Какво искаш да кажеш?

— Че сексът в порнофилмите не е реален.

Тя се засмя и попита:

— Искаш да кажеш, че не всички мъже имат в гащите си кутия от „Прингълс“^[1]?

Този път не се задавих.

— Това е едно на ръка.

— Уил, не е като да не съм правила секс. Просто не е бил достатъчно разнообразен. Порното дава възможност да видиш какво може да накара камбанките да дръннат, ако ме разбираш правилно.

— Започваш да ме изненадваш, Зиги Бергщрьом.

Тя не отговори веднага. Стори ми се, че мина цяла вечност, докато каза:

— Това не е името ми, знаеш това, нали?

— Знам. Така съм свикнал да те наричам.

— Винаги ли ще ме наричаш така? *Зиги*?

— Вероятно. Това притеснява ли те?

Тя сви рамене и пак се завъртя със стола към мен.

— Малко. Мисля, че съм голяма за това име. Само в семейството ми ме наричат така. Не и... приятелите.

— Не мисля, че си дете... ако това е притеснението ти. Не е така.

— Не, не се тревожа за това. Всички са били деца, после се учат как да се държат като големи. Мисля, че аз, за разлика от другите, винаги съм била голяма, в смисъл че пораснах много рано, но едва сега се уча да бъде дете. Може би Зиги е името, което е трябвало да ми

дадат, след като пораснах. Може би искам да се освободя за малко, да се отпусна, да лудувам.

Стиснах леко ухото ѝ, а тя изпищя и се дръпна.

— Значи започваш да се освобождаваш с порно?

— Точно така. Мога ли да те попитам някои по-лични неща?

— Как така изведнъж искаш съгласието ми да ме питаш?

Тя се засмя и ме удари с юмрук в рамото.

— Сега съм много сериозна.

Оставих чашата си на бара, за да не я разлея отново, и се обърнах с лице към нея.

— Можеш да ме питаш каквото искаш, но ако ме черпиш една бира.

Тя вдигна ръка и барманът моментално долетя.

— Още една бира — каза. Обърна се към мен и попита: — Готов ли си? Мъжете обичат анала, нали?

Затворих очи и се опитах да сподавя смеха си.

— Обикновено се казва анален секс, а не анал.

— Но обичат, нали? — настоя тя.

Въздъхнах и потърках лице. Как се забих в тази тема с нея?

— Предполагам, да. Да, всъщност, да.

— Значи си го правил?

— *Сериозно ли ме питаш*, Зиги?

— И докато го правиш, не си мислиш, че всъщност си в...

— Не — вдигнах ръка.

— Не знаеш дори какво ще те питам и ме спираш!

— Знам. Познавам те много добре, Зиги. Знам точно какво щеше да кажеш.

Тя се нацупи и се обърна към телевизора над бара.

— Мъжете просто могат да превключват съзнанието си на друга вълна и да мислят за каквото им се иска. Просто не разбирам.

— В такъв случай не си правила секс с човек, с когото си заслужава да пренастроиш мисленето си.

— А ти си в състояние да превключиш дори и при най-обикновен секс с жена, което не си заслужава.

Засмях се. Наложих си да призная, че е права.

— Вероятно. Искам да кажа, че ти яде миди за вечеря. Толкова са лигави! Но въпреки това, ако ми направиш свирка, няма да мисля, че

преди малко си дъвкала миди.

Забелязах лека червенина по лицето ѝ.

— Ще мислиш за невероятната ми свирка, за устните и за гърлото ми?

— Аз... *какво?* — гледах я втрещен.

Тя започна да се смее и да клати глава.

— Видя ли? Едно мое изречение и вече не можеш да обелиш една дума, а дори не съм направила нищо. Мъжете са толкова лесни.

— Така е. Мъжете биха чукали във всяко свободно отверстие.

— Искаш да кажеш всяко отверстие, което става за чукане.

— *Какво?* — Все по-трудно възприемах.

— Искам да кажа, че не всяко отверстие става за чукане. Носът и ухото например не стават.

— Явно не си чувала за мъжа от Нантукет.

— Не, не съм — отвърна и сбърчи нос. Загледах се в луничките ѝ. Тази вечер устните ѝ бяха много червени, но не беше сложила червило. Бяха просто... изчервени.

— *Всеки* е чувал за него. Това е старо мръснишко стихче.

— И мислиш, че на мен ми минават такива? — каза и насочи пръст към гръдния си кош, а аз стоически се борех със себе си да не поглеждам натам.

— Живяло в Нантукет момче със сила мъжка, с пишка здрава, дълга като дръжка. Стигала му тя чак до брадата, можел да я пъхне в устата, че и чак да я развее из косата. Ако ухото ми бе сочно като пичка, щях да чуруликам като птичка и от щастие да гукам и с усмивка да се чукам.

Тя ме изгледа, без да мигне, и каза:

— Това беше малко... гадничко.

Хареса ми, *тази* първа реакция.

— Коя част, че му влизала в устата, или тази част с чукането в ухото?

Тя не ми отговори, а направо заби следващия въпрос:

— Ако имаше толкова дълъг пенис, би ли си го смукал сам?

Първата ми реакция беше да кажа, че за нищо на света не бих го направил, но после се замислих и реших, че вероятно бих опитал поне веднъж. *От любопитство.*

— Може би...

— А би ли гълтал?

— За бога, Зигс, караш ме да се замислям.

— Налага се да *мислиш* за такова нещо?

— Добре, знам, че ще прозвучи ужасно грозно и непочтено спрямо жените, ако кажа, че за нищо на света не бих, но истината е, че наистина вероятно няма да го направя. Освен това говорим за хипотетична ситуация, в която аз трябва сам да си правя свирка, а аз обичам когато момичетата гълтат.

— Не всички.

Сърцето ми заби толкова бързо, убеден съм, че можеше да се види през дрехите ми как подскача, сякаш се мъчи да изскочи навън. Този разговор излезе извън всякакъв контрол.

— Ти?

Тя обаче не отговори на въпроса ми.

— Но мъжете не обичат да слизат между краката на момичета. Не толкова много, нали? Моля те, бъди честен.

— Обичам да го правя, но не с всяка жена, а и доста жени не се чувстват спокойни и уверени в такава ситуация, затова е трудно да изпиташ истинско удоволствие. Не знам. За мен свирката е като ръчна, но е доста по-хубаво. Когато обаче го правиш на момиче... Мисля, че това изисква доверие и е на някакъв по-сериозен етап от връзката. При това е доста по-интимно.

— Никога не съм правила нито едното, нито другото. И двете ми се струват доста интимни.

Млъкнах и тихичко поблагодарих на бармана за бирата, която безмълвно остави пред мен, но нямах никаква представа как да укротя чувството на безкрайна радост, на победа, на *гладиаторска* победа, когато чух последното ѝ изречение. И за какво става дума, по дяволите? Нямах да съм ѝ първият мъж. Не че щяхме да стигнем дотам изобщо. Освен това Зиги беше напълно откровена и никога не мълчеше за нещата, които иска. Ако искаше това *от мен*, досега да е прошепнала в ухото ми: *Ще ме чукаш ли?*

— Видя ли? — наведе се към мен, за да привлече вниманието ми.

— За какво мислиш сега?

Вдигна бутилката и преди да отпия, казах:

— За нищо.

— Ако бях зла жена, сега щях да те набия.

Това ме накара да се засмея.

— Добре. Мислех си, че е малко странно... че си правила секс, а не си правила нито едното от двете.

— Всъщност веднъж почти направих свирка, но през цялото време нямах представа какво правя и се отказах на средата.

— Мъжете са лесни. Само движиш устата нагоре-надолу и ние стреляме.

— Не, не, това го знам. Друго исках да кажа. Не става дума за него, а за мен. Как да го правиш и да дишаш в същото време и да се стараеш да не го ухапеш и да се притесняваш, че може да му забиеш някой зъб. Случвало ли ти се е да влезеш в магазин с много скъп китайски порцелан и да изпиташ паника, че докато минаваш край изложените експонати, ще счупиш най-скъпия порцелан?

Не можех да спра да се смея. Това дете беше абсолютно нереално!

— Значи се тревожиш, че когато имаш пишка в устата си, ще я ухапеш?

Тя също се засмя. След малко и двамата се превивахме от смях при възможността Зиги да отхапе нечий пенис. Но точно в този момент, когато малко се поуспокоих и я погледнах, тя не откъсваше очи от устата ми.

— Някои мъже обичат леки похапвания — казах тихо.

— Някои мъже... като теб?

— Да, обичам момичето да е малко по-грубо — признах и преглътнах тежко.

— Да те хапе, да те драска с нокти... такива неща?

— Да. — А в същото време някой сякаш не спираше да пуска ток в мозъка ми и навсякъде под кожата ми. Просто се чудех кога ще се отърва от това видение... Как прави тези неща с мен? Нямах да е скоро — това беше кошмарното ми предчувствие. — С колко мъже си спала досега?

Тя отпи от чая си и каза:

— Пет.

— Никога не си правила свирка, но си спала с петима?

Стомахът ми падна в някаква бездънна пропаст и макар да знаех, че нямам право да се дразня, не можех да сдържа гнева си. На всичкото отгоре не разбирах какво предизвика тази реакция.

— За бога, Зигс? *Кога?*

Тя завъртя очи с досада и ме изгледа с присмех.

— Загубих девствеността си на шестнайсет. Всъщност беше през лятото, когато ти беше в нас на стаж при баща ми. — Когато понечих да възразя, тя я запуши с длан и продължи: — Изобщо не ме карай да започвам темата, Уил. Предполагам, че си загубил своята на тринайсет.

Затворих уста и седнах като наказан. Как бе познала? От мен се очакваше да не говоря по темата.

— И... Хайде, Уил! Сигурна съм, че си спал със стотици жени. Пет не е голяма бройка. Спах с един-двама през следващите две-три години и тогава реших, че май не го правя като хората. Не беше интересно. Имах нещо като гадже в колежа, но през цялото време се чувствах... счупена, дефектна. Сексът е много забавно нещо, докато се стигне до самия секс, а като се стигне дотам, започвам да си мисля: „Хм, дали имам достатъчно клетки за лабораторията утре?“.

— Жалко наистина. Това не е хубаво.

— Знам.

— Сексът не е скучен.

Тя ме изгледа продължително и сви рамене.

— *Не би следвало* да е скучен. Мисля, че за мен е бил скучен, защото повечето момчета на моите години не знаят какво да правят с женското тяло.

Тя погледна встрани, а аз за малко да ѝ кажа да се обърне веднага към мен, защото бях започнал да се пристрастявам към открития ѝ поглед.

— Не ги виня. Тая работа е доста трудна и объркана. Искам да кажа, че женските органи са си цяла наука. Просто не си спомням откога не съм срещала мъж, който да разбуди желанието ми да разбера за какво е цялата тази дандания.

Тя пак погледна устните ми, премигна и извърна поглед към поставката за бира. Аз забих поглед в чашата пред мен и започнах да я въртя из ръцете си.

Тя беше права. Познавах толкова много жени, които правеха секс не само заради самия секс. Веднъж Кити ми беше казала, че ме чувства много по-близък, след като сме се чукали. И го каза точно, когато прехвърлях наум съдържанието на хладилника си. А сега чувствах Хана толкова близка, много по-близка, отколкото някога бях чувствал

Кити по време или след секс. Имаше нещо в това момиче, което ме караше да се чувствам... гладен, да искам да бъда честен и спокоен за всичко в живота си, като нея. Искях да я опозная, исках да чуя какво мисли за... *всичко*.

Вдигнах чаша и застинах с бирата пред устните си. За първи път осъзнах, че мисля за нея като за *Хана*. Почувствах се страхотно. Сякаш бях задържал дъха си под вода прекалено дълго време и сега най-накрая можех да дишам.

Зиги е сестрата на Йенсен. Зиги е детето, което познавах като тийнейджър.

Хана беше тази чиста, затворена в своя си свят жена пред мен.

Бях повече от сигурен, че точно тази жена ще разруши до основи целия ми свят.

[1] Марка чипс, който се предлага в цилиндрична кутия. — Б.пр.

ПЕТ

Взех решение: ако наистина имам намерение да ограничавам времето на Уил и да настоявам да се упражнявам с него, тогава трябва да започна... *наистина* да се упражнявам. Също така реших да се захвана сериозно да не мисля за това като за игра, а по-скоро като за експеримент, да започна да си лягам в по-нормални часове, за да мога да ставам навреме, за да бягам с него, и после да стигна до лабораторията навреме за пълен работен ден.

Разнообразих малко гардероба си с качествени дрехи за спортуване и нов чифт маратонки. Престанах да гледам на „Старбъкс“ като на хранителна верига и спрях да се оплаквам толкова често. На всичко отгоре, с много мрънкане и протести от моя страна и много яка агитация от негова страна, се записахме за маратона през април.

Бях ужасена.

Но се оказа, че Уил е бил прав. Бягането наистина стана полесно. След няколко седмици дробовете ми спряха да горят, глезените не ме боляха и вече не ги чувствах като направени от ронливи пръчки. Не ми се повръщаше в края на алеята за тичане. Всъщност бяхме успели да увеличим разстоянието и вече бягахме на неговата писта. Уил каза, че ако поддържам по шест мили всеки ден и успея да увелича на осем два пъти в седмицата, няма да се налага да тренира допълнително без мен.

Не само ми харесваше, но и започвах да виждам разликата. Благодарение на гените на родителите си винаги съм била слаба, но никога... във форма, не бях стегната. Коремът ми беше мек, когато махах, кожата на ръцете ми се мятеше като някакви отлюспени кожички, а щом закопчеех джинсите си, отгоре изплуваше меко месо, което не можех да прибера, колкото и да гълтах корема си.

Но сега нещата се променяха и не само аз забелязвах разликата.

— Какво става тук? — попита Клоуи и ме изгледа от гардеробната на спалнята ми. — Изглеждаш... различна.

— Различна? — попитах.

Целта на проекта „Зиги“ не беше да прекарвам толкова много време с Уил, макар че той се превръщаше в нещо като любимия ми човек, а да намеря баланса между работа и социален живот, да излизам с хора, да се виждам с приятели, да намеря контакти, компания извън лабораторията. През последните две седмици Клоуи и Сара бяха станали неделима част от проекта и хвърляха усилия наравно с мен. Влачеха ме навън, идваха да поседят в апартамента ми за по някой и друг час.

Този четвъртък донесоха китайско и се настанихме в моята стая. Клоуи се намъкна в гардеробната ми и започна да посочва какво може да остане и кое трябва незабавно да замине на боклука.

— Различна в приятния смисъл на думата — поясни тя и се обърна към Сара, която се бе излегнала на леглото ми и разглеждаше някакви счетоводни документи. — Не намираш ли?

Сара вдигна поглед и ме огледа.

— Определено. Може би изглеждаш някак по-щастлива.

Клоуи вече кимаше в съгласие.

— Точно това се канех да кажа. Лицето ти грее. Виж си бузките само. А задникът ти изглежда зашеметяващо в тези панталони.

Погледнах се в огледалото. Проверих бузите си, после проверих и задните си бузи, които май наистина изглеждаха... грейнали. И отпред не изглеждах зле.

— Да, панталоните са ми станали малко широки. И виж, това месо отпред изчезна — отбелязах.

— Е, това винаги е голям плюс — каза Сара и се засмя. После поклати глава и се зачете в документите си. Клоуи започна да пъха повечето ми дрехи в пластмасови торби за боклук, а малкото останали — да подрежда на закачалки.

— Влязла си в идеална форма. Нещо ново напоследък?

— Нищо особено. Тичам. И много стречинг. Уил си пада по стречинга, намира го за голяма работа. И по лицевите опори, които миналата седмица добави към упражненията. А аз ги мразя! — Продължих да се оглеждам в огледалото и добавих: — Не помня кога за последен път ядох бисквитка.

— Значи все още тренираш с Уил? — попита Клоуи. Не можах да не забележа как се спогледаха със Сара. Сякаш току-що бях пуснала в скута им нещо апетитно, нещо фантастично и удивително. Щяха да

го гледат, да го гризкат, да го обсъждат, докато им се помоля на колене да спрат.

— Да, всяка сутрин.

— Уил тренира с теб всяка сутрин? — попита Клоуи, сякаш не ме бе чула. И последва още една размяна на многозначителни погледи. Кимнах и се наведох да събера няколко парцала от пода.

— Да, срещаме се в парка. Знаете ли, че участва в триатлони? И е в страхотна форма.

След което моментално затворих уста, защото имах чувството, че с Клоуи трябва да внимавам какво казвам. Не беше като с Уил. Не беше и много безопасно да говориш каквото ти дойде на ума. Познавах я достатъчно добре, за да разбера, че рядко нещо ѝ убягва. Нищо не ѝ се изплъзваше. И наистина... не мина и секунда от последното ми изречение, когато тя прибра един паднал кичур гъста тъмна коса зад рамото си и каза:

— Да поговорим за Уилям.

Стоях и сгъвах чифт чорапи.

— Виждате ли се извън тренировките? — продължи да ме притиска. Усещах погледа ѝ като нагорещени лазерни лъчи върху лицето си и без да поглеждам към нея, нито към Сара, кимнах с глава.

— Той е много красив, нали? — обади се Сара.

Внимание, внимание!

— Да, хубав е.

— Виждали ли сте се голи?

— *Какво?* — погледнах Клоуи като ужилена.

— *Клоуи! Стига!* — обади се Сара.

— Не, ние сме само приятели — настоях.

Клоуи изсумтя недоверчиво и тръгна към гардеробната с куп дрехи, праметнати през ръката.

— Да бе, да.

— Тичаме сутрин, понякога се срещаме на кафе. Може да закусим заедно — казах и забелязах, че стрелката, която отчита честността ми започва да навлиза в червения спектър. Всъщност истината е, че напоследък закусвахме всяка сутрин и се чувахме по телефона поне още веднъж през деня. Дори бях започнала да му се обаждам за съвет по работата си в лабораторията, когато Лимаки беше

прекалено зает или извън града... или просто защото ценях мнението му на учен.

— Само приятели — повторих и погледнах към Сара.

Очите ѝ бяха забити в документите, но се усмихваше и клатеше глава.

— Пълни глупости — каза рязко Клоуи. — Уил Самър няма в живота си жени, които да са му *само* приятелки. Като изключим семейството му, Сара, и аз.

— Вярно е — съгласи се Сара с нежелание.

Не казах нищо, обърнах се и започнах да си търся пуловер. Усещах погледа на Клоуи, забит в гърба ми. Точно под тила. Сякаш ме беше притиснала с ютия. Никога не бях имала много приятелки и със сигурност никога такава като Клоуи Милс. Но дори аз имах достатъчно акъл в главата да се пазя от нея и да се страхувам. Имах чувството, че дори Бенет се страхува мъничко от нея.

Намерих жилетката, която търсех, и я навлякох върху любимата си тениска на *Файърфлай*. Полагах нечовешки усилия да изглеждам безразлична и да не мисля за нищо, свързано с Уил, извън рамките на „просто приятели“.

Знаех със сигурност, че и двете ще ме надушат на мига.

— Откога се познавате? — попита Сара. — Знам, че с Макс се познават от години, но аз се запознах с него, когато се преместих в Ню Йорк.

— И аз така — каза Клоуи. — Давай, Бергщрьом. Разправяй за него.

Засмях се, щастлива от смяната на темата. Е, не чак смяна, но пък не засягаше пряко отношенията ни.

— Какво искате да знаете за него?

— Ами познавала си го като студент. Голям зубрач ли беше? Моля те, кажи че е бил в някой клуб по шах или нещо такова — каза Клоуи, изпълнена с надежда.

— Ха! Не. Обзалагам се, че когато е станал на осемнайсет, всички лели, таки и млади майки са искали да го чукат. Всъщност... май съм чувала някаква такава история за него от брат ми.

— Макс каза, че излизал със сестра ти — каза Сара.

Поклатих глава.

— Всъщност прекараха известно време заедно... по коледните празници. Мисля, че не я е чукал, просто са се натискали или нещо от сорта. С брат ми са се запознали първия ден в университета. После живя при нас едно лято, докато беше на стаж при баща ми. Това беше след като завърши. Аз съм най-малката, затова не ходех много с тях.

Виждахме се само за вечеря.

— Стига си бягала от въпроса. Дай нещо по-така — каза Клоуи с присвити очи.

Засмях се.

— Ами да видим... Той е най-малкото дете в семейството. Има две сестри, много по-големи от него. Не съм ги виждала. Имам чувството, че майка му го е обграждала с прекалено много внимание. Родителите му са физици.

Развели са се преди много години. После на една конференция се видели, напили се...

— И хоп! Уил се родил — довърши Сара.

— Да — кимнах бавно. — Но майка му го отгледала сама. Сестрите му са с дванайсет и четиринайсет години по-големи от него. Той е бил малкото бебе на всички.

— Е, това обяснява защо си мисли, че жените съществуват на този свят, за да му угаждат — каза Клоуи и се метна на леглото до Сара. Това не ми се стори съвсем вярно.

— Не, не съм сигурна, че е така. Мисля, че той *наистина* харесва жените и те го харесват. Израснал е в женска среда. Знае за какво си говорят, разбира ги, знае какво обичат да им се казва — обясних.

— И така да е, знае със сигурност как да играе играта — каза Сара. — Господи, какви неща ми е разправял Макс!

Сетих се за сватбата на Йенсен, когато го видях как се измъква незабелязано с две момичета. Бях повече от сигурна, че не му е за първи път.

— Жените винаги са го обичали — казах. — Помня как приятелките на майка ми говореха за него, докато работеше за баща ми. Господи, какво му мислеха, ако им се бе отворила възможност.

— Дърти хиени! — извиха развълнувано Клоуи. — Тази история е направо фантастична!

— Всички момичета бяха влюбени в него. Дори моите приятелки от училище. — Взех една възглавница и я притиснах към гърдите си,

унесена в спомени. — Когато дойде за първи път, бях на дванайсет. Боже, какви тъпи причини си измисляха да идват у нас, само и само да го зърнат. Едната даже дойде да ми върне пуловер, който уж съм й дала. Беше на Бъдни вечер. А всъщност това беше *нейният* пуловер. Искам да кажа... само си го представете какъвто е сега, но на деветнайсет години. Игрив, закачлив. Определено познаваше женското тяло. Такава мъдрост не може да се прикрие. И с онази сатанински съблазнителна, нагла усмивка. Свиреше в група, имаше татуировки... беше ходещ секс. Когато дойде да живее при нас през лятото, бях на шестнайсет, а той на двайсет и четири. Беше непоносимо. Сякаш му беше обидно да облече риза в къщата и трябваше да се разхожда по голи гърди и да изкарва на показ гладката си кожа. — Изведнъж се сепнах от спомените си, погледнах ги. Усмиваха се.

— Защо се смеете?

— Описанието беше доста еротично, Хана — каза Сара.

Погледнах я изумена.

— Еротично ли каза?

— О, да, точно такава си беше — каза Клоуи. — Все едно гледахме порно.

Изсумтах и станах от леглото.

— Така, значи вече знаем, че малката Хана си е падала по Уил — каза Сара. — Но сега е по-важно какво мисли двайсет и четири годишната Хана.

Наистина трябваше да внимавам с отговора, защото мислех за Уил. Много. Непрестанно. И то във всички възможни насоки. Мислех за тялото му, за мръснишката му уста, и, разбира се, за всичко, което можеше да прави с това тяло и тази уста. Но също мислех и за ума му, за сърцето му.

— Според мен, той е изненадващо сладък и мил. Много е умен. Той е истински играч, но под тази маска има едно откровено и наистина добро момче.

— И не ти е минавало през ума да го изчукаш? Нито за миг?

Погледнах Клоуи, поразена от директния ѝ въпрос.

— *Моля?*

— Какво ми се молиш? И двамата сте млади, красиви, познавате се отдавна. Обзалагам се, че ще е страхотно изживяване и за двама ви.

Само за няколко секунди главата ми се напълни с неканени фантазии и макар че ми беше минавало през ума да го чукам повече, отколкото бих признала дори пред себе си, събрах сили и казах категорично:

— Няма начин да легна с Уил! Нищо по-сигурно от това!

— Засега може би — каза Сара.

— Ти не трябваше ли да си милата, добрата и невинната? — попитах я.

Клоуи избухна в такъв чистосърдечен смях, че чак и на мен ми стана смешно. После погледна Сара многозначително и каза:

— Повярвай ми, милите, добрите и невинните само изглеждат такива.

— Няма значение как изглеждат — казах. — За Уил аз съм малката сестричка.

Клоуи седна и ме закова с поглед.

— Нека ти кажа нещо. Когато един мъж погледне една жена, той я слага в две категории — безполова приятелка или нещо за чукане.

— Нали си има някакви планирани срещи? — Попитах и смръщих нос. Не че не ми харесваше идеята да се виждам с мъже, с него например, но той имаше някаква изградена структура, нещо като график, който не включваше водене на обикновен разговор за каквото и да е. Да имам такива редовни планирани срещи като него? Да си слагам някакви ограничения заради нещо толкова безформено и неясно като нищо и никакъв секс?

— Напоследък Кити е във вторник, а Кристи е в събота вечер — каза Сара, после се замисли и добави: — Мисля, че вече не се вижда с Лара, но съм сигурна, че някоя случайна птичка минава за кратко и отминава.

Клоуи я погледна многозначително, Сара не отмести поглед. Оставих ги да си казват с очи каквото имат да си казват.

— Не твърдя, че трябва да се влюбва в него! — каза Клоуи. — Просто предлагам да го изчука яко и да му вземе ума.

— А аз само искам всички да знаят какво е реалното положение — отвърна Сара и я изгледа предизвикателно.

— Е, като се има предвид, че съм сестра на най-добрия му приятел, мисля, че спокойно мога да вляза в категорията на безполовите приятелки — заключих.

— Говорил ли е за гърдите ти? — попита Клоуи.
— Ами... да — отговорих и усетих как шията ми пламва.
Клоуи се усмихна и, естествено, последната дума беше нейна:
— Нямам повече въпроси, господин съдия.

* * *

На следващата сутрин Уил беше сигурен, че съм в някаква фаза на медитация, която води до честа смяна на настроението, защото бях разсеяна през цялото време и не спирах да мисля за разговора си с Клоуи и Сара. Не само че се сецах колко често гледа гърдите ми, посочва ги, говори им, ръкомаха към тях, но за зла беда бях започнала да мисля както за Уил, така *и за неговите жени*. Знаех, че тези жени са в живота му, чудех се какво прави с тях, как се чувстват, когато са с него, и дали и на тях им е така забавно в неговата компания.

Разбира се, той не оставаше облечен, когато се виждаше с тези жени, което доведе до мисълта за Уил без дрехи, а това не ми помогна да се съсредоточа, нито да тичам в права линия по пътеката. Насилих се да мисля за каквото и да е друго, само не и за бягащия в удобно мълчание мъж до мен. Опитах се да мисля за работа, за всичко, което ме чакаше в лабораторията, за отчета, който трябваше да довърша, да помогна на Лимаки да оцени последните изпити. Но после... стъпих накриво, получих жесток мускулен спазъм, паднах и когато Уил се наведе над мен и започна да изпъва десния ми крак... забравих за всички планове. Той ме гледаше толкова напрегнато, погледът му се плъзгаше по лицето ми и всички забранени мисли се втурнаха обратно в съзнанието ми. Този път нямаше начин да ги спра. Стомахът ми се свиваше и обръщаше в някаква сладка топлина, която постепенно запали слабините ми и предизвика болка между краката ми, която напразно се опитвах да пренебрегна. Сякаш се топах върху студената земя.

— Добре ли си? — попита тихо.

Бях в състояние да кимна, но не и да говоря.

— Толкова си тиха тази сутрин! — Лицето му беше крайно загрижено.

— Не, бях се замислила — измрънках.

Онази пленителна усмивка огря лицето му, а сърцето ми спря за няколко секунди, след което започна да блъска.

— Надявам се да не мислиш за порно или за свирки, или за сексуални експерименти, защото ако си въобразяваш, че можеш да задържиш такова нещо само за себе си, няма да стане.

След тренировката си взех дълъг, много дълъг душ.

* * *

Не обичах да пиша съобщения. Всъщност, преди Уил да се появи отново в живота ми, отговорях с една дума.

Предимно на семейството и колегите си.

Нали не си се отказала да дойдеш? Не.

Можеш ли да вземеш бутилка вино. Да.

С гадже ли идваш? На това не отговорях.

Допреди седмица, когато отворих айфона, който Нийлс ми подари за Коледа, използвах един стар телефон.

Според Йенсен бил един от първите клетъчни телефони в историята на света. Кой има толкова време да пише хиляди съобщения, като може просто да се обади и да се разбере с думи за по-малко от минута? Наистина не изглеждаше рационално. Но с Уил беше забавно и трябва да призная, че с новия телефон бе много по-лесно. Понякога ми пращаше някоя луда мисъл, която му е хрумнала на важно събрание, или снимка на лицето си, когато е казал неуместна шега, или на обяда си, когато пилешките гърди имаха форма на пенис. Така че... когато след моя много дълъг и успокоителен душ чух, че съм получила съобщение, не бях изненадана. Беше Уил. Но въпросът му определено ме завари неподготвена.

Как си облечена?

Бях напълно объркана. Въпросът бе съвсем обикновен, но със сигурност беше едно от най-странните неща, които ме бе питал. Трябваше да се видим след половин час за закуска и може би се притесняваше да не отида облечена като, както обичаше да казва, „студентка пред дипломиране“.

Погледнах се, сякаш бях забравила, че съм само по кърпа, увита около гърдите. Написах:

Сини джинси, жълта блуза, син пуловер.

Не, Зиги. Искях да вмъкна малко сексуален подтекст. КАК СИ ОБЛЕЧЕНА.

Сега вече наистина се обърках. Написах:

Не те разбирам.

Пращам ти секс-ем-ес.

Загледах се в телефона, почудих се и написах едно:

КАКВО?

Той пишеше много по-бързо от мен и отговорът му дойде почти незабавно.

Не е толкова възбуждащо, когато трябва да обясняваш. Ново правило: трябва да умееш да пускаш секс-ем-еси поне на някакво задоволително ниво.

Едва сега загорях, сякаш някой запали крушка в главата ми. Написах:

О! Аха! Секс-ем-ес! Умен Уил!

Дълбоко ценя ентузиазма ти и съм поласкан, задето смяташ, че идеята е изцяло моя, но ще те разочаровам.

Терминът навлезе в попкултурата преди десетилетия. Сега ми отговори на въпроса.

Започнах да крача из стаята. Добре, спокойно, това е като всяка една задача. Ще се справя. Опитах се да измисля нещо секси, да си спомня някои сексуални намеци от филми, песни, порно, но в момента не се сещах нищо.

Типично! Опитах се да си припомня някои от клишетата, които брат ми Ерик ползваше... но не, не ставаха. Не знаех какво да му напиша. Пълна мъгла.

Всъщност още не съм облечена. Стоях и се чудех дали си против някакви правила да изляза без бельо, защото полата ми е много тясна и гащите ми се очертават, а мразя да нося прашки.

Гледах телефона и чаках. Виждах, че пише отговора си.

Леле, това беше супер, хлапе! Но не казвай „гащи“. Или „блуза“. Не е секси.

Не ми се подигравай. Не знам какво да кажа. Чувствам се като пълен идиот в средата на стаята — гола и пиша съобщения.

Зачаках. Минаха няколко минути, екранът светна.

ОК, хванала си му цаката. Сега кажи нещо мръсно.

Мръсно?

Чакам.

О, Господи, имам ли време да видя нещо в Гугъл? *Не*. Пуснах търсачката на мозъка си. Написах първото нещо, което ми дойде на ум.

Понякога, когато бягаме и контролираш дишането си, се питам как си по време на секс.

Е, може да е било и мръсничко, защото мина цяла вечност, а той не ми отговаряше. *О, Господи!*

Пуснах телефона и тръгнах към другия край на стаята, убедена, че Уил се е разочаровал от мен и никога, ама никога няма да ми отговори. Може би искаше да му напиша нещо закачливо, а не толкова... прямо.

Влязох в банята, пригладих мократа си коса, после я завързах на кокче. Чух че телефонът вибрира и хукнах.

Първото съобщение беше:

ЛЕЛЕ

Второто:

Има ли начин да... Трябва ми минутка. Или пет.

Отговорих:

СЪЖАЛЯВАМ, НО НЕМОГАДАПОВЯРВАМЧЕКАЗАХТАКОВАНЕЩО.

Няма защо да пояснявам, че ръцете ми трепереха. Искях да изкопая дупка и да се завра в нея.

Шегуваш ли се? Това беше като коледен подарък. Трябва да осъвременя нивото си. Изчакай малко, може да се наложи да направя малко стречинг.

Завъртях очи и зачаках.

Циците ти изглеждаха страхотно днес.

Само това ли успя да измислиш?

Честно казано, бе казал далеч по-перверзни неща в лицето ми, дори на гърдите ми, защото често говореше на тях. Наистина ли се опитваше да ме научи как да пускам секс-ем-есите?

Сериозно ли ми говориш? Искаш да кажеш, че изобщо не си впечатлена?

Zzzzzzzzzzzz^[1]

Мога ли да видя циците ти следващия път?

Е, няма начин да му кажа, че съм се изчервила в момента.

Пуснах емотикон с прозяващо се личице и се загледах в екрана, усмихната като идиот. Видях малкото балонче под последното ми съобщение и разбрах, че отговаря. Чаках, и чаках, и чаках. Най-накрая:

Мога ли да ги докосна? Да опитам вкуса им?

Придърпах кърпата по-високо над гърдите си и преглътнах. Треперех. И сега вече не само лицето ми беше горещо.

Мога ли да ги облича и после да ги чукам?

Изпуснах телефона и започнах слепешката да го търся из леглото.

Много добро изпълнение, написах с разтреперани и омекнали пръсти. Затворих очи и се опитах да прогоня видението: пенисът на Уил във възвратно-постъпателно движение между гърдите ми.

Следващото му съобщение беше изпълнено с увереност и самочувствие:

Кажи ми, когато имаш нужда от няколко минутки НАСАМЕ. Готова ли си?

Не, категорично не съм готова!

Но написах:

Да.

Онзи ден беше облякла онази тениска, розовата. Гърдите ти изглеждаха феноменално. Пълни и меки. Видях зърната ти, когато духна студен вятър. И мислех само за едно: какво е да ги почувствам в ръцете си. Да усетя зърната ти върху езика си. Как би изглеждал пенисът ми върху красивата ти кожа и какво ли би било да свърша върху шията ти.

За бога, Уишл. Не може ли просто да ти се обадя?

Защо?

Защото е много трудно да се пише с една ръка.

Не отговори минутка и си позволих да си представя, че този път той си е изтървал телефона. Но после отговори:

ДА, ТРУДНО Е! Да не би да се докосваш?

Засмях се, написах: *Хвана се*. После метнах телефона настрани и затворих очи. Защото точно това правех.

Бях му обещала да закусваме заедно, затова, след като приключих с „размислите“ върху съобщенията му, скочих, облякох се набързо и излетях през вратата.

Беше много студено и пак започваше да вали сняг, но аз горях. Имах около шейсет градуса телесна температура и се чудех дали е възможно да седна срещу него и да не ми личи, че току-що бях мастурбирала... заради секс-емесите му.

Нещата като че излизаха малко от предварително зададената посока и се опитах да си спомня кога започна всичко това. Дали тази сутрин, когато се бе навел над мен да разтрие крака ми и изглеждаше, сякаш всеки момент ще легне върху мен? Или преди няколко седмици, когато започнахме да говорим за секс и порно? Или може би преди това, още първия ден, когато се видяхме и той ми сложи вълнената шапка на главата, и ми се усмихна така, сякаш преди секунди ме бе изчукал права до някоя стена.

Не, това не отиваше на добре.

Приятели, не забравяй. Приятели! Не забравяй, че си таен агент, че си под прикритие, че си една истинска нинджа, че трябва да се научиш да действаш като нинджа и да бягаш, преди да те наранят.

Вървах с наведена глава, стъпките ми потъваха в тънката снежна покривка. Псувах мартенското време. Косата ми беше цялата в снежинки. Една млада двойка точно излизаше от ресторанта. Шмугнах се през вратата между тях.

— Зиг! — чух името си и погледнах в посока на гласа му. Беше седнал горе. Помахах му и се закатерих по стъпалата, като в същото време махах шапката и шала си.

— Каква изненада да те видя тук — каза и стана, когато приближих масата.

Не знам защо се дразнех от добрите му маниери и още повече от мократа му коса, от начина, по който пуловерът покриваше стройното му тяло. Беше облякъл бяла риза под пуловера. Ръкавите му бяха дръпнати нагоре. Под маншетите на ризата можех да видя крайните контури на татуировките му. Разкошен... *задник.*

— Добро утро — казах.

— Май си сърдита? Или напрегната?

— Не — казах още по-кисело.

Той се засмя и седнахме.

— Поръчах ти закуската.

— Моля?

— Поръчах ти закуската. Палачинки с лимон и горски плодове, нали? И онзи сок с аромат на цветя?

— Да — казах и го изгледах подозрително. После взех салфетката и я сложих на коленете си.

Той се наведе да улови погледа ми. Изглеждаше разтревожен, дори нетърпелив.

— Нещо друго ли ти се хапваше? Мога да извикам сервитьорката.

— Не — отговорих, отворих уста, после пак я затворих. Беше толкова дребно нещо!

Малък жест. Знаеше какво поръчвам за закуска, знаеше какъв сок обичам, знаеше къде да пипне крака ми, за да ми мине... Дребни неща. Но в онзи миг изглеждаха истински значими. Почувствах се наистина кофти, защото той беше толкова мил с мен, а аз не мислех за нищо друго, освен за това, което държеше в панталоните си.

— Просто ми се стори странно, че помниш такива неща.

— Не е кой знае какво. Говорим за закуска, Зигзаг. Не става дума за даряване на бъбрек.

Опитах се да не се държа като кучка. Не можех да си обясня откъде се взе тази агресия.

— Това беше много мило. Понякога успяваш истински да ме изненадаш — казах.

Той ме изгледа леко изненадан.

— Какво искаш да кажеш?

Въздъгнах и се смалих на стола.

— Просто си мислех, че за теб съм само едно хлапе.

Веднага щом думите излязоха от устата ми, разбрах, че това никак, ама никак не му хареса. Облегна се и въздъхна тихо. Аз продължих да говоря на воля.

— Знам, че жертваш спокойствието си, за да ми позволиш да тичам с теб. Знам, че се е налагало да отлагаш срещите си с твоите НЕприятели, за да имаш време за мен. Знам, че се е налагало да си сменяш цялата програма.

И искам да знаеш... че аз наистина ценя това, което правиш за мен. Ти си истински приятел, Уил.

Веждите му се събраха, загледа се във водата с лед отпред и без да ме погледне, каза:

— Благодаря. Аз само... помагам на малката сестричка на Йенсен.

— Да — казах, но усетих как раздразнението ми се надига отново. Искях да грабна чашата с водата и да я изсипя на главата си. Какво ми ставаше, за бога, защо избухвах така? Що за темперамент!

— Да — повтори той, погледна ме и се усмихна закачливо, а тази усмивка беше в състояние да разтопи цял айсберг лошо отношение, да раздвижи всичките ми женски органи и да ги подготви за действие. — Да. Или поне това е версията, която ще разкажем на останалите.

[1] На интернет език — „Писна ми да чакам, скучно ми е.“ — Б.пр. ↑

ШЕСТ

Нещо се беше променило, нещо напълно се беше объркало през последните дни. Усещах тежест и напрежение между нас. Като щанга, която и двамата едва крепяхме. Започна преди няколко сутрини. Хана беше тиха, разсеяна, падна и кракът ѝ се схвана. После на закуска беше явно агресивна и раздразнителна. Но това беше лесно за разбиране — очевидно се бореше с нещо. И се дразнеше по същия начин, по който изпусках нервите си и аз. Сякаш се бореше със силата на мощен магнит, който никой на света не можеше да премести и който ни дърпаше в съвсем различна посока, в друга зона, където хората не бяха „само приятели“.

Телефонът ми иззвъня на масичката за кафе. Подскочих в мига, в който видях снимката ѝ на екрана. Опитах се да пренебрегна топлото и леко приповдигнато чувство. И това само защото бе решила да ми се обади.

— Искам да дойдеш с мен на едно парти тази вечер — каза направо. Изобщо не си направи труда да губи време в поздравления и празни приказки. Типично за Хана, когато е нервна. — Освен ако... *Мамка му, днес е събота.* Освен ако нямаш някоя платонична среща или планиран и регулиран във времето секс с някоя НЕприятелка.

Изобщо не обърнах внимание на последното дълго и засукано изречение, защото се съсредоточих върху първото. Просто си представях парти в някоя от залите за конференция на факултета по биология в Колумбийския университет, една двулитрова бутилка газирана вода, пържени картофи, плувнали в кетчуп и магазина.

— Какво парти?

— За осветяване на къща — каза след кратка пауза.

— Каква къща?

Тя изсумтя и се предаде.

— Добре, добре. Студентско парти. Не е къща, а квартира. Едно от момчетата в катедрата се премести в нов апартамент.

Сигурна съм, че е гадна дупка. Ще ми се да ида и искам да дойдеш с мен.

Засмях се и попитах:

— И ще има ли много газирана вода, солети и чипс?

— Доктор Самър, не бъдете сноб! — каза с въздишка.

— Не съм сноб. Аз съм мъж над трийсет години, завършил съм преди векове и за човек като мен див купон е, когато накарам Макс да даде над хиляда долара за бутилка скоч.

— Просто ела. Обещавам ти, че ще изкараш страхотно.

Въздъгнах, загледах в наполовина празната бутилка с бира на масата.

— Аз ли ще съм най-старият там?

— Вероятно — призна тя. — Но със сигурност знам, че ще си и най-сексапилното парче.

Това ме накара да се засмея. Но после си помислих каква нощ ме чака без това смешно предложение. Бях се обадил на Кристи да й кажа, че не мога днес. Все още не знаех защо.

Лъжа! Много добре знаех защо. Почувствах се много странно, много кофти... че не съм съвсем честен с Хана, че я лъжа, както не бях откровен с всички останали жени, а тя ми даваше толкова много, даваше ми всичко от себе си, стараяше се.

Когато казах на Кристи, че искам да отложим, бях сигурен, че усети в гласа ми нещо повече от обикновеното „Дай да отложим днес, че съм зает“. Тя не попита защо, не се опита да го отложи за друг ден. Кити би питала, би се опитала да насрочи среща за след ден или два. Подозирах, че едва ли някога ще се видя отново с Кристи.

— Уил?

Въздъгнах, станах и тръгнах към обувките си до вратата.

— Добре, ще дойда. Но искам да облечеш прозрачна тениска или риза, за да мога да се наслаждавам на зърната ти. За да не умра от скука.

Тя се засмя някак задъхано, но прозвуча едновременно като щастливо дете, което е получило своето, и в същото време доста съблазнително.

— Съгласна съм.

— Беше точно както си го бях представил — мизерна квартира на безпаричен студент. До болка позната картинка. Натисна ме

носталгия по моите студентски времена. Беше претъпкано с народ. Диваните бяха изкорубени, покрити с петна.

Телевизорът беше сложен на някаква дъска, опъната между две щайги за бутилки за мляко. Масичката за кафе определено бе виждала и по-добри дни, дори години, след което я бяха дали на тези момчета да я дотрошат.

В кухнята се бе събрала орда брадясали хипстери, събрани около голяма бъчонка с бира. Имаше най-различен алкохол, някои от бутилките бяха наполовина празни. На барплота имаше безразборно оставени безалкохолни за разрежител. Но от изражението на Хана можех да предположа, че за нея това е раят. Пружинираше от щастие до мен, лицето ѝ грееше. Хвана ръката ми и я стисна:

— Толкова се радвам, че дойде!

— Я ми кажи честно, ходила ли си някога на купон? — попитах.

— Веднъж — каза и ме задърпа навътре в бърлогата. — В колежа. Изпих четири шота „Бакарди“ и повърнах върху обувките на някакъв. Все още нямам представа как съм се прибрала вкъщи.

Само като си го представих, и стомахът ми се обърна. Бях виждал това винаги изумено момиче с ококорени очи, готово да опита всякаква лудост, да опита какво ли не, за да изглежда като другите. Бях го виждал буквално на всяко едно парти в училище и в университета. Но не исках да си представям, че в очите на някого друго това неопитно, наивно момиче е била Хана. В моите очи тя бе много по-умна, напълно наясно със себе си и с реалността. Тя все още разказваше, но едва я чувах заради оглушителния шум, затова наведох глава към нея.

— ... Играехме на някоя тъпа игра в общежитието и пиехме узо. Това бяха дивите ни купони. Като казвам „да пием“, имам предвид, че другите пиеха, а аз гледах. Само като вдигна тази напитка към устата си, ми иде да повърна, какво остава да я пия. Съквартирантката ми беше гъркиня — каза през рамо.

Хана ме представи на група студенти, предимно момчета. Имаше един Дилън, един Хау, един Арън и доколкото разбрах... Анил или нещо от сорта. Единият ѝ подаде коктейл с много саке от череша и малко сода. Знаех, че не може да пие, и някакъв бащин или майчински инстинкт се задейства у мен.

— Искаш ли нещо безалкохолно? — попитах високо, така че да ме чуят и останалите.

Мамка му, какви задници! Бутат ти алкохола в ръката, без дори да те питат дали искаш, или не. Те изчакаха отговора ѝ, тя обаче не каза нищо, направо отпи и съобщи почти напевно:

— О, това е много хубаво. Майко мила! Обаче гледай да не изпия повече от едно — прошепна, но очевидно напитката ѝ хареса. И докато ми говореше, се настани плътно до мен. — В противен случай не съм отговорна за действията си.

Е, майната му на всичко. С последното ѝ изречение се изпариха всичките ми планове да играя големия батко, който пази сестричката си на обикновен студентски купон.

Тя изпи коктейла си доста бързичко. Бузите ѝ порозовяха, лицето ѝ грееше, очите ѝ искряха от щастие, усмивката не слизаше от лицето ѝ. *Господи, колко е хубава!* Искаше ми се да сме сами в моя апартамент, да гледаме филм... и си поставих за цел да го направим много скоро.

Огледах се. Междувременно бяха дошли още хора, нямаше как да се влезе в кухнята. Една студентка, която завършваше с Хана, се приближи към нашата групичка и започнаха разговор за най-лудите професори в университета. После момичето ми се представи и застана между мен и Дилън. Усещах как Хана следи реакциите ми. Около нея винаги внимавах много и се опитвах да се погледна с нейните очи. Тя беше права, когато каза, че забелязвам красивите жени, но макар че момичето беше много хубаво, не означаваше нищо за мен, особено в присъствието на Хана. Дали наистина вярваше, че имам навик да чукам всяка по-прилично изглеждаща жена по всяко време, независимо от мястото? Погледнах я с укор. Тя се засмя и каза:

— Много добре те познавам — каза само с устни.

— Не, наистина не ме познаваш — измърморих и после... майната му... казах, така че да ме чуят всички — Какво още има да опознаваш!

Тя не откъсна очи от мен през следващите няколко дълги, заредени с електричество минути. Виждах как вената на врата ѝ пулсира, как гърдите ѝ се надигаха с учестеното ѝ дишане. Тя сложи ръка на бицепса ми, спусна пръсти по татуировката на фонографа, която си направих, когато дядо ми почина. Двамата като по сигнал

направихме няколко крачки назад и излязохме от групичката. Гледахме се и се усмихвахме тайно един на друг.

Мамка му, това момиче ме кара да се чувствам като врата без панти. Откачен.

— Разкажи ми за тази — прошепна.

— Направих си я преди година, когато дядо почина. Той ме научи как да свиря на бас китара. Дядо не слушаше музика само когато спеше.

— Кажи ми за някоя, която не съм виждала — закова поглед в устните ми. Затворих очи.

— Имам една на лявото ребро. Дума е. Пише „Не“.

Тя се засмя и се приближи плътно до мен. Толкова плътно, че усещах аромата на сакето от череши в дъха ѝ.

— Защо?

— Направих си я в гимназията. Пиян до козирката. Нещо в знак на протест срещу теорията, че Бог е създал Ева от реброто на Адам.

Тя отметна глава назад и се засмя. Харесвах, когато се смееше така — сякаш смехът ѝ идваше от стомаха и разтърсваше цялото ѝ тяло.

— Дяволски си красива — казах тихо и без да мисля, плъзнах палец по бузата ѝ.

Тя изправи глава. С поглед, закован в устните ми, и с палава усмивка ме хвана за ръка и ме изведе от кухнята.

— Къде отиваме? — попитах, но я оставих да ме води по някакъв тесен коридор със затворени стаи.

— Тихо. Няма да си удържа нервите, преди да стигнем дотам. Просто ела с мен.

Знаех, че не познава добре апартамента, но се оставих да ме води. Щях да я следвам дори ако пред нас избухнеше пожар и се наложеше да минем през него. В крайна сметка бях дошъл на това бохемско парти в тая кочина заради нея.

Тя спря пред една затворена врата, почука и зачака. Притисна ухо до вратата, усмихна ми се и натисна дръжката.

Стаята беше тъмна и, слава богу, нямаше никого. Освен това изглеждаше чиста в сравнение с кухнята и хола. Имаше легло. Личеше, че чаршафите са току-що сменени. До ъгъла имаше тоалетка, но до отсрещната стена бяха наредени много кашони.

— Чия е тази стая? — попитах.

— Не знам. — След което се обърна, заключи вратата, погледна ме с усмивка и каза — Здравей.

— Здравей, Хана.

Тя зяпна от изненада, а сивите ѝ очи се разшириха от изумление.

— Не ме нарече *Зиги*?

— Да, знам — прошепнах с усмивка.

— Кажи го пак — гласът ѝ беше дрезгав, сякаш ме молеше да я докосна, да я целуна.

И може би, когато я нарекох Хана, за нея е било като докосване, като целувка. Поне за мен беше така. Част от мен... една много голяма част от мен реши, че нищо не ме интересува повече. Не ме беше грижа за случилото се преди дванайсет години между мен и сестра ѝ, че брат ѝ е един от най-добрите ми приятели, нито че Хана е седем години по-малка от мен и в много отношения много по-невинна. Бяхме сами в тъмна стая и цялата ми кожа вибрираше от желанието да ме докосне.

— Хана — прошепнах отново. Двете срички изкънтяха в мозъка ми. Пулсът ми се качи за наносекунди. Тя се усмихна на нещо свое си и пак погледна устните ми. Плъзна език по пресъхналата си устна.

— Какво става, Мистик? — прошепнах. — Какво правим в тази тъмна стая? Разменяме си еротични погледи?

Тя вдигна ръка и ме прекъсна.

— Все едно тази стая е Лас Вегас. Каквото се случи във Вегас, остава във Вегас. Тоест, каквото си кажем тук, остава тук.

Кимнах, но в интерес на истината не можех да мисля за нищо друго, освен за изумително съблазнителната извивка на устната ѝ.

— Да...

— Ако ти се струва странно или ако прекрачвам границата на приятелството, която не знам как и благодарение на какво чудо не съм прекрачила досега, просто ми кажи и можем веднага да си тръгнем. И после всичко ще е като преди — неловко и смешно.

— Добре — казах пак съвсем тихо и я наблюдавах как поема дълбоко въздух. Гърдите ѝ трепереха. Беше леко подпийнала и много притеснена. Усещах как нетърпението и очакването буквално се стичаха по гърба ми.

— Толкова съм напрегната, когато съм около теб — каза тихо.

— Само около мен? — попитах с усмивка.

— Искам да ме научиш... на разни неща. Не само как да се държа с мъжете, а... как да бъда с мъж. Непрестанно мисля за това. И знам, че за теб не е проблем да го правиш, без да си емоционално ангажиран, и не се налага да имаме връзка... Ние сме приятели, нали?

Много добре знаех накъде отиват нещата.

— Каквото и да поискаш, ще го направя.

— Но ти не знаеш какво ще поискам.

— Искай тогава — казах и се засмях тихичко.

Тя направи крачка напред, сложи ръка на гърдите ми. Наложих се да затворя очи, за да поема ударната вълна от усещания. Топлата ѝ длан се плъзна надолу по корема ми. Чудех се дали е усетила как сърцето ми прави опити да пробие ребрата ми. Усещах пулса си навсякъде — в гърдите, вените, по кожата си.

— Гледах още един филм... порно де.

— И?

— Тези филми всъщност са много кофти — каза тихо, сякаш се притесняваше да не накърни мнението ми за порното.

— Така е — казах със смях.

— Жените са толкова неестествени, почти през цялото време са гримирани и красиви, но сега, като се замисля, и повечето мъже са някакви напудрени, прекалено хубави.

— *Почти* през цялото време? — попитах.

— Да, почти. Например накрая е някак грозно — каза тя толкова тихо, че едва я чувах. — Малко преди края, го вади и свършва върху нея, навсякъде върху нея.

Плъзна пръсти под ризата ми, усетих гъдел по косъмчетата под пъпа ми, после заопипва колана на панталона ми. Пое дъх през зъби и плъзна ръце нагоре.

Мамка му! Няма да издържа!

Толкова бях възбуден, едва се удържах да не я докосна, да я хвана за бедрата. Но исках тя да води, тя да говори. Тя ме доведе тук, *тя* започна това. Исках тя да каже какво очаква от мен и после да остави останалото на мен. И тогава вече нямаше да се налага да си стискам ръцете една в друга.

— В порното винаги е така — казах. — Мъжът никога не свършва в жената.

Тя ме погледна и каза:

— Всъщност тази част ми хареса.

Вече не само бях надървен, бях напълно вцепенен, почти до безчувственост. Едва преглътнах.

— Така ли?

— Хареса ми, защото това беше единственото реално в този филм. Мисля, че едва сега започвам да се замислям над тези неща. Не съм го пробвала преди или може би не съм искала да експериментирам с мъжете, с които съм била. Но откакто започнах да се виждам с теб, не мога да спра да мисля за това. Искам да разбера какво харесвам, какво обичам, какво може да ми достави удоволствие.

— Това е много хубаво решение. — Не биваше да й отговарям веднага. В гласа ми се долавяше отчаяние, а не исках да е така, не исках да разбере. Ала повече от всичко исках да ме помоли да я занеса до леглото и да я чукам толкова настървено, че цялото парти да разбере къде и кой я чука.

— Наистина не знам кое е хубаво за мъжете. Казваш, че са лесни, но за мен не са, никой не е лесен за мен.

Без да откъсва очи от лицето ми, тя взе ръката ми и я сложи върху гърдта си. Усетих я — сочна, пълна, мека; кожа като сметана. Беше хиляди пъти по-прекрасна, отколкото си бях представял. Не исках никога да спирам да я усещам под дланта си. И това беше единственото, което ме спря да не я премажа между себе си и стената.

— Искам да ми покажеш как — каза тя.

— В какъв смисъл... да ти покажа?

Тя затвори очи, преглътна:

— Искам да те докосвам и да те накарам да свършиш.

Поех дълбоко въздух и погледнах към леглото в средата на стаята.

— Там ли?

Тя проследи погледа ми и поклати глава:

— Не, не там. Не е задължително да е легло. Просто... — Тя се поколеба и след това попита тихо: — Съгласен ли си всъщност?

— Разбира се, че съм съгласен. Не съм сигурен, че мога да откажа, дори и да се налагаше.

Тя захапа устна, за да прикрие усмивката си и сложи ръката ми върху ханша си.

— Искаш да кажеш, че ще ми направиш... ръчна? — попитах и присвих колене, за да я погледна в очите. Не можех да повярвам, че вода този разговор.

Никога не бях задавал такива директни въпроси. Положението бе напълно сюрреалистично, но трябваше да знам точно какво иска от мен, за да не отивам прекалено далеч и да не си позволявам да изгубя напълно контрол.

— Питам, за да съм сигурен, че съм разбрал правилно.

Тя преглътна тежко и кимна срамежливо.

— Да.

Направих крачка към нея и когато усетих аромата на шампоана ѝ, разбрах колко съм притеснен. Никога, абсолютно никога в живота си не съм бил нервен преди подобно преживяване, но сега бях ужасен. Не ми пукаше дали аз бих се чувствал добре, дали за мен би било удоволствие. Искях сексът да е забавление, да е красиво и дълбоко изживяване за нея, да спре да мисли, че е нещо скучно.

Знаех, че ще бъде или прекалено бавна, или прекалено бърза, или няма да го държи здраво, или ще го стиска прекалено силно, но знаех също, че каквото и да направи и както и да го направи, ще се разпадна в ръцете ѝ. Категорично не исках да се затваря пред мен, исках да е отворена и пряма с мен във всеки миг от живота си.

— Няма проблем, можеш да правиш каквото поискаш — казах, като се опитвах да намеря баланса между нежността и желанието да бъде по-груб и изискващ в секса.

Тя разкопча колана ми, а аз отделих ръце от ханша ѝ и ги плъзнах до горното копче на ризата ѝ. Усмивката ѝ беше закачлива, наведе глава, опита се да я скрие, но не успя. Нямах никаква представа как изглеждам, но може би съм стоял пред нея с отворена уста, с разтреперани върху копчетата ѝ ръце, с широко отворени очи. Плъзнах блузата по раменете ѝ.

Забелязах, че се колебае, преди да свали ципа ми, пръстите ѝ бяха несигурни. Направи крачка назад и ризата падна на пода.

Стоеше пред мен с най-обикновен бял сутиен. Пресегнах се зад гърба ѝ, погледнах я да се уверя, че ми е позволено да го разкопча. Измъкнах го през ръцете ѝ.

Нищо на света не би могло да ме подготви за гледката на голите ѝ гърди. Стоях и я гледах като идиот, като пълен глупак.

— Само да ти кажа, че не си задължен да правиш каквото и да е с мен — каза тя.

— Само да ти кажа, че няма начин да си вържа ръцете зад гърба. Не е възможно точно в този момент.

— Искам да се съсредоточа, а ти може да ме... разсейваш.

Господи, та тя ме убива така!

— Много изпълнителна ученичка имам — казах с неодобрение и се наведох да целуна гънката между рамото и шията ѝ. — Но няма да стоя като препариран и да се правя, че не забелязвам гърдите ти. Предполагам, че ти е направило впечатление — леко съм... обсебен от тях.

Кожата ѝ беше мека, миришеше божествено. Отворих уста и захапах леко. Тя простена и се притисна към мен с цялото си тяло. Най-божествената, най-искрената и най-желаната от всеки мъж реакция. В съзнанието ми нахлуха всякакви фантазии: как пръстите ѝ се забиват в гърба ми, как отварям уста и я впивам в зърното ѝ, докато тялото ми я покрива.

— Докосни ме, Хана!

Повдигнах гърдата ѝ в ръката си, стиснах леко. Майчице, можех да я изям. Тя отново бе сложила пръсти на ципа ми, но се колебаеше, не мърдаше.

— Покажи ми как да го направя.

Мисля, че това бе най-възбуждащото нещо, което бях чувал от устата на жена. Или може би бе от гласа ѝ, малко дрезгав и много гладен. Или може би беше фактът, че знаех колко завършена и съвършена е тя и че единствено тази „задача“ я караше да се чувства неумела и далеч от удобството и увереността, с която обитаваше собственото си тяло и съзнание. Или може би това, че бе помолила мен. Или може би просто бях луд по тази жена. Когато ме помоли да ѝ покажа как да ми достави удоволствие, се почувствах силен и уверен. Искаше ми се да се опълча срещу вселената и да извикам: *Това не е твое, това е само мое.*

Преместих ръцете ѝ на колана на джинсите ми, разкопчахме ги и ги свалихме заедно с боксерките. Тя не откъсваше очи от мен. Вдигнах ръце и ги плъзнах в косата ѝ. Наведох се и целунах шията ѝ.

— Господи, колко си вкусна!

Бях толкова възбуден, че усещах пулса си по цялата дължина на пениса. Трябваше да се освободя от това кошмарно напрежение.

— За бога, Хана, увий ръка около мен.

— Покажи ми, Уил — примоли се тя и плъзна пръсти по корема ми и надолу едва докосвайки пениса ми. И двамата погледнахме надолу. Телата ни се движеха в синхрон. Взех топлатата ѝ ръка и я увих около пениса си. После ѝ показах как да я движи надолу и нагоре. От устните ми се откърти животински рев:

— О, мамка му, мамка му!

Тя простена тихичко, развълнувано и в същото време някак напрегнато. Само този звук бе в състояние да ме довърши.

Стиснах здраво очи, да се овладеея, наведох се и целунах шията ѝ, и продължих да я напътствам с ръка. Беше толкова бавно. Не ми бяха правила ръчна от... не помня кога. В сто процента от случаите минавах на свирка или направо към чукане. Но точно сега, в нашето положение, на мястото, където се намирахме, това беше може би най-правилното решение.

Устните ѝ бяха толкова близо, усещах аромата на сакето от череша.

— Странно, че те докосвам там, а дори не сме се целунали — прошепна тя.

Поклатих глава, погледнах надолу към пръстите ѝ, увити около пениса ми. Не можех да мисля.

— Няма грешно или правилно в секса. Няма правила.

Тя вдигна поглед и закова очи в устата ми.

— Не се налага да ме целуваш — каза.

Гледах я и не вярвах на ушите си. *Исках да я целуна. От седмици исках.*

— По дяволите, Хана, трябва.

Плъзна език навън, навлажни устните си.

— Добре.

Наведох лице към устата ѝ, не спирах да движа ръката ѝ по пениса си. Просто я гледах.

Устните ѝ бяха на един дъх разстояние, от тях се отломваха нежни кратки стонове, когато докосваше главичката на пениса ми. Беше прекалено хубаво, за да е просто една обикновена ръчна. Всичко беше прекалено интимно за *само приятели*. Погледнах очите ѝ, после

устата ѝ и преминах последното дялящо ни разстояние, за да я целуна. Най-сетне да я целуна!

Беше толкова сладка и топла. Първата ни целувка беше... неземна, съвсем различна.

Само прокарвах устни по нейните, сякаш я молах: *Нека направя това за теб. Позволи ми да те целуна и обещавам да бъда нежен и внимателен с всяка частичка от прекрасното ти тяло.* Целунах я няколко пъти. Внимателни, деликатни целувки. Искях да знае, че ще го направя бавно, толкова бавно, колкото тя иска. Отворих леко уста и захапах долната ѝ устна. Тя простена. Изтръпнах. Господи! Как исках да я вдигна, да я чукам с език, да я закова за стената и да я чукам истински, да я усетя отвътре, да гледам как по лицето ѝ минават всички чувства, да наблюдавам как изживява всяка секунда от... мен.

Тя се дръпна леко назад и започна да изучава устата, очите, челото ми. Бях сигурен, че това, което вижда, ѝ е забавно, истински вълнуващо. Без съмнение разбираше, че никак не съм безразличен към случващото се.

Нищо не бе в състояние да ме извади от трансa. Никакви фойерверки навън, никакъв шум пред вратата, дори пожар в коридора не можеше да ме върне обратно на земята.

Желанието ми един ден да вляза в нея, да я притежавам, цялата... *тази потребност* се забиваше като шипове под ребрата ми. И тези шипове притискаха гърдите ми. Болеше.

— Нали ще ми кажеш, ако не правя нещо както трябва? Не искам да изглеждам непохватна — каза тихо.

— Бих ти казал, но не си непохватна. Всичко, което правиш, е толкова хубаво. И не забравяй, че сега ме докосваш само с ръка!

Тя ме изгледа притеснено и попита несигурно:

— Другите жени правят ли това?

Преглътнах тежко. Не исках да споменава за *другите*, беше крайно неприятно. Точно сега не исках да мисля за друга жена. Преди време „другите“ бяха постоянното присъствие в живота ми, на всеки купон, на всяко парти. Но с Хана исках да изтрия с гума сенките им, исках да изчезнат, да ги няма.

— Тихо.

— Искам да кажа... дали обикновено правиш секс или *и* това.

— Харесва ми това, което правим в момента. Сега не искам нищо друго. Моля те, съсредоточи се върху това, което държиш в ръката си.

Тя се засмя, а аз усетих как пулсирам до пръсване в дланта ѝ. Ето това правеше с мен смехът ѝ.

— Добре. Само исках да уточня основните правила.

— Харесва ми, че искаш да се научиш как да ме докосваш.

— Харесва ми да те докосвам — каза с устни в моите. — И ми харесва да ми показваш.

Започнахме да се движим по-бързо. Показах ѝ как да стиска по-силно. Казах ѝ, че трябва да движи ръката по-бързо и здраво. Това я изненада.

— Стисни — прошепнах. — Обичам да е мощно, здраво.

— Не те ли боли?

— Не, не ме боли, напротив...

— Нека опитам — каза и избути ръката ми.

Сега имах свободна ръка да докосвам гърдите ѝ. Обхванах едната, подухнах леко върху зърното и го засмуках. Тя простена и забави темпото, след това се окопити и продължи по-бързо.

— Могат ли да продължа да го правя докато свършиш? — попита.

Засмях се, без да отделям устни от зърното ѝ. Бях в ужасно състояние. Треперех като пале пред нея и се налагаше да полагам нечовешки усилия да не свърша буквално всеки път, когато пръстите ѝ се въртяха около връхчето.

— Всъщност... се надявах да стане точно така.

Засмуках врата ѝ, затворих очи и се почудих дали би се разсърдила, ако ѝ оставя червено петно. Искаше ми се да го видя там сутринта. Искан *всички* да го видят.

Земята се въртеше с по-голяма скорост, ръката ѝ работеше повече от добре, но това, което ме довършваше, направо ме убиваше, беше самото ѝ присъствие, близостта с нея, интимността на това, което правим. Ароматът и вкусът на гладката ѝ стегната кожа, звуците на удоволствие, които пробягваха между устните ѝ, удоволствието, че ме докосва. Тя беше много сексуална, отговаряше на всяко мое движение някак инстинктивно и много бързо. Беше любопитна. А аз... аз не можех да си спомня последния път, когато съм бил толкова възбуден.

— Хана, моля те, малко по-бързо! Моля те! — Думите ми прозвучаха толкова интимно, естествено, усещах как вибрират накъсани и задъхани върху кожата ѝ.

Тя се поколеба само секунда, после изпълни молбата ми. Започна да движи ръката си по-бързо и по-здраво. А аз бях толкова близо... толкова скоро, прекалено рано! Но не ми пукаше. Дългите ѝ пръсти около пениса ми! И ми разрешаваше да целувам и смуча устните ѝ, шията ѝ. Бях сигурен, че цялата ѝ кожа, всяко кътче в тялото ѝ е вкусно, сладко и ароматно.

Исках да ѝ покажа какво е усещането да те чукат истински. Представих си как падам върху нея и как се заравям между краката ѝ и я карам да свърши с мен.

Молах я да ме хапе. По раменете, по врата... където и да е. Не ми пукаше как звучи, знаех, че няма да се сърди за откровението ми. Без колебание, тя се повдигна леко на пръсти и заби зъбите си във врата ми. Мислите ми се превърнаха в пара, не виждах, бях спял и глух за всичко наоколо, усещах всяко нервно окончание в тялото си като заредено с електричество и в същото време разкачено от останалите. Бях... раздробен. Ръката ѝ се плъзна бързо, оргазмът ми се спусна по гърба с плашеща бързина и се изсипа в ръката ѝ и върху голия ѝ корем.

Тя престана да движи ръката си точно навреме, но не ме пусна. Гледаше надолу, следеше спазмите ми и тогава плъзна длан само веднъж, ей така, да види какво ще стане. Дръпнах се малко по-рязко.

— Не, повече не, моля те — казах. Гласът, дрезгав и напрегнат, сякаш не беше мой.

— Извинявай — каза и плъзна палец по белезникавата течност в ръката си. После я втри в кожата над ханша си. Очите ѝ бяха широко отворени, пълни с детинско изумление. Дишаше тежко, гърдният ѝ кош буквално подскачаше.

— Майко мила!

— Беше ли... — Стаята сякаш се изпълни с недовършения ѝ въпрос и с моето тежко дишане. Зави ми се свят. Исках да я грабна, да я придърпам с мен на пода и вероятно... да загубя съзнание.

— Хана, беше страхотно!

Тя ме погледна почти триумфално. Сякаш бе направила велико откритие.

— Права бях. Когато свършваш, издаваш възможно най-красивия човешки звук.

Светът сякаш пропадна в бездна, защото... ето, топах се в ръцете ѝ и единственото, което исках да разбера, беше дали това, което направи с мен, я бе възбудило. Исках да знам дали е мокра.

— Мой ред ли е сега? — попитах, допрял устни до меката кожа на шията ѝ.

— Да, моля. — Дъхът ѝ потрепваше.

— Ръцете ми ли искаш? Или искаш нещо повече?

Тя се засмя нервно.

— Не съм готова за *повече*... но мисля, че не мога да стигна до края с ръце. Убедена съм, че така не става при мен.

Отстъпих назад и я погледнах скептично. Разкопчах джинсите ѝ, сякаш да я предизвикам да ме спре, но тя не го направи.

— Искам да кажа, че не мога да свършвам с пръсти... когато са в мен, ако ме разбираш — поясни тя.

— Разбира се, не можеш да свършиш, ако пръстите са само вътре. Клиторът е отвън, нали?

Пъхнах ръка под памучните ѝ бикини и застинах. Кожата ѝ беше гладка, напълно обезкосмена.

— Хана, не съм очаквал, че си правиш кола маска тук.

Тя се притесни.

— Клоуи говореше за... бразилска кола маска. Бях любопитна ѝ...

Плъзнах пръст между устните ѝ. Господи, не беше мокра, направо течеше!

— Харесва ми — призна с устни, допрени до шията ми. — Харесва ми да усещам кожата си такава.

— Толкова си мека! Искам да оближа всеки инч от *това тук*.

— Уил...

— Бих сложил устните си там на секундата, ако не бяхме в спалнята на някакъв... непознат човек.

Тя потрепери, като я докоснах и простена тихичко.

— Нямах представа колко пъти съм си го представяла!

Какво, за бога! Не бяха минали и две минути и аз бях отново надървен!

— Сигурен съм, че ще се разтопиш като бучка захар. Ти как мислиш?

Тя се засмя и се хвана за раменете ми.

— Май вече се топя.

— И аз така подозирам. Ще се разтопиш върху ръката ми и после аз ще я оближа. Шумна ли си, когато свършваш, Черешке?

— Когато свършвам сама, не съм — прошепна леко задавено.

Само това ми трябваше! По дяволите! Можех да прекарам няколко десетилетия да разигравам в съзнанието си всякакви сценарии върху последното ѝ изречение. Хана с разтворени крака на дивана си или в леглото и се докосва...

— Когато си сама какво правиш? Докосваш само клитора ли?

— Да.

— С някоя играчка или...?

— Понякога.

— Обзалагам се, че мога да те накарам да свършиш и без играчка — казах и плъзнах два пръста в нея. Тя буквално ги засмука и ги стисна здраво. Потърках нос в нейния.

— Харесва ли ти да усещаш двата ми пръста? Да усещаш как те чукат?

— Уил... говориш толкова мръснишки!

Засмях се и ухапах челюстта ѝ.

— Мисля, че това ти харесва.

— А аз мисля, че искаш да сложиш мръсната си уста между краката ми — каза нежно тя.

Простенах. Започнах да движа пръстите си по-силно и настоятелно.

— Мислил ли си за това? Сега мислиш ли за това? Да ме целунеш там?

— Да — признах. — Мислил съм и сега мисля, и съм убеден, че никога няма да ми се наложи да изплувам оттам за въздух.

Не вярвам да ми се наложи дори да дишам.

Колко е мокра. Въртеше таза си, усукваше цялото си тяло върху ръката ми и издаваше онези прелестни звуци, които толкова отчаяно исках да чувам. Извадих пръстите си, без да обръщам внимание на негодуванието ѝ. Нарисувах влажна линия по брадичката ѝ, по

устните. Секунда след това покрих влажната пъточка с уста. Езикът ми жадно попиваше соковете от лицето ѝ.

Имаше невероятен вкус. На жена. Мек и омайващ. Езикът ѝ беше все още лепкав от напитката. Имаше вкус на череша, сочна, зряла обла и малка. Когато ме молеше за *още* и *по-бързо*, се чувствах като истински властелин.

Рязко свалих джинсите и бикините ѝ до долу и изчаках да излезе от купа с дрехи. Стоеше напълно гола пред мен. Ръцете ми трепереха от неконтролируема потребност, нужда, желание, копнеж да се плъзна в меката ѝ влажна топлина. Тя хвана китката ми и нетърпеливо сложи ръката ми между краката си.

— Лакомо момиче.

Очите ѝ се разшириха от неудобство и срам.

— Аз само...

— Шшшт! — Сложих устни върху нейните и тя млъкна. Засмуках устните, езика ѝ.

Отдръпнах се съвсем леко и я успокоих:

— Харесва ми да правя това с теб. Искам да те накарам да експлодираш.

— Така и ще стане — каза и плъзна пръстите ми по клитора си.

— Никога не съм изпитвала такова нещо.

— Толкова си мокра.

Когато пръстите ми започнаха да се движат в нея, тя рязко пое дъх през зъби. Не откъсваше очи от устните ми, от очите ми, следеше всяка моя реакция. Беше толкова любопитна, не искаше да пропусне нищо, а това ми харесваше. Много ми харесваше.

— Ще ми направиш ли една услуга? — попитах. Тя кимна. — Когато наближиш към края, моля те, кажи ми.

— Да, ще ти кажа — каза задъхано. Ще... Уил... моля те... моля те...

— За какво ме молиш, Черешке?

— Да не спираш. Моля те, не спирай.

Плъзнах пръстите си по-дълбоко, започнах да ги движа по-бързо, галех клитора ѝ с палец, правех малки кръгчета. *Да, готова е!*

Бях много възбуден. Притисках пениса си в голия ѝ ханш, където бях свършил преди няколко минути, а сега усещах как оргазмът ми наближава за втори път, така скоро!

— Хвани пениса ми! Можеш ли? Задръж малко. Господи, колко си мокра...

Господи... аз.

Тя сложи ръка около пениса ми и стисна така, че да мога да чукам юмрука ѝ. Всяка мисъл в главата ми се въртеше около това колко е гладка около пръстите ми, сочна като узрял плод, дивях се пред пълните ѝ с желание устни и сладкия ѝ език.

Усетих първите ѝ конвулсии, тялото ѝ не можеше да издържи повече. Не спираше да повтаря: *О, Господи!*, а това беше единственото цяло изречение *и в моето* съзнание.

— Кажй го...

— Ще... — и не довърши, изхълца, стисна ме здраво, а аз не спирах да чукам юмрука ѝ.

— *Кажй го, мамка му!*

— Уил! Господи! — Бедрата ѝ започнаха да треперят, обвих с ръка кръста ѝ, за да я държа да не падне. — Свършвам...

И с едно последно завъртане на ханша си около пръстите ми, оргазмът я разкъса, треперещ и мокър. Пръстите ѝ се забиха в раменете ми. Другата ѝ ръка здраво стисна пениса ми. Това бе всичко, от което се нуждаех. Как, за бога, знаеше какво искам? Моят стон последва силния ѝ вик и оргазмът ми се изля, горещ и течен и върху ръката ѝ.

Краката ми трепереха, облегнах се на тялото ѝ и я залепих за стената.

Дали сме били прекалено шумни? Бяхме доста навътре в коридора, партито беше през няколко стаи, но нямах никаква идея какво се случва из света навън, докато моят свят се топеше като пролетен сняг в ръката на Хана.

Усещах дъха ѝ, топъл и сладък върху кожата на врата си. Внимателно измъкнах пръстите си и погалих влажната плът между краката ѝ.

— Хубаво ли е? — прошепнах в ухото ѝ.

— Да — каза тихо, обви ръце около раменете ми и притисна лице в гънката на шията ми. — Господи толкова беше хубаво!

Оставих ръката си, където си беше. Съзнанието ми бе напълно размътено и объркано. Прокарвах много внимателно и нежно пръст по клитора ѝ, до входа на влагалището, по нежните извивки на устните ѝ.

Никога преди не ми се бе случвало да е толкова хубаво от самото начало! Всеки първи път с жена е бил малко или много незадоволителен. И като се има предвид, че сега го правехме само с ръце!

— Май трябва да се върнем на партито — каза с устни, допрени до кожата ми.

Извадих ръката си с огромно нежелание и замигах срещу ярката светлина, когато тя включи осветлението. Започнах да обувам джинсите си, но не откъсвах очи от нея. Все още напълно гола и окъпана в светлина.

Кожата ѝ беше толкова гладка, гърдите ѝ бяха разкошни и пълни, формите ѝ бяха извити и женствени. Лицето и врата ѝ грееха с топлината на току-що преминалия оргазъм.

— Гледаш ме — каза и се пресегна да вземе мокри кърпички от тоалетката. Почисти кожата си и метна кърпичката в кошчето за боклук. Закопчах набързо колана си и седнах на леглото. Гледах я как се облича. Тя беше невероятно сексапилна, но нямаше никаква представа как изглежда и какво е в очите на мъжете.

В стаята миришеше на секс. Тя усещаше прикования ми в нея поглед, но не бързаше да се облече. Всъщност беше щастлива и спокойна, остави ме да огледам всяка извивка на тялото ѝ. Наблюдавах как обува бикините си, после джинсите, сложи сутиена си и бавно закопча блузата си.

Погледна ме и навлажни устните си. Сърцето ми леко забърза при мисълта, че все още може да усети аромата на собствените си сокове, които бях втрил там. Запитах се дали някога ще дойде време да забравя този аромат. С горчицина и известно притеснение установих, че едва ли някога ще забравя.

— Сега какво? — попитах и станах.

— Сега — хвана ръката ми, докосна леко татуировката с двойната спирала на ДНК и продължи: — Сега се връщаме на партито да пийнем по едно.

Обикновеният ѝ, делови дори глас накара кръвта ми да замръзне за секунда. Не беше вече молец, настоятелен, задъхан.

Тя беше отново онази Хана, които всички виждаха. Не беше вече *моята* Хана.

— Добре — казах.

Тя огледа лицето ми, дълго изучава очите, скулите, брадичката ми.

— Благодаря ти, че се държа толкова нормално в ситуацията, в която те поставих.

— Шегуваш ли се? — Наведох се и я целунах по бузата. — Защо да не се държа нормално, нямаше нищо странно.

— Да, ние само се докосвахме по... интимните места — прошепна тя. Засмях се и оправих яката на ризата ѝ.

— Да, забелязах.

— Мисля, че с най-голямо удоволствие мога да приема нашето *приятелство* с този малък бонус. Толкова е лесно, толкова е... освобождаващо. И сега просто ще излезем и ще се върнем при останалите — засмя се широко и ми намигна. — И никой няма да знае, че току-що свърших върху ръката ти и ти в моята. Само ние ще знаем.

Тя завъртя дръжката на вратата и пусна оглушителния шум от партито в стаята. Нямаше начин някой да ни е чул.

Можехме дори да се преструваме, че нищо никога не се е случило. Бях го правил и преди. Десетки пъти. Хващам някоя, чукам я в някоя стая, после се връщам и се потапям в някакво друго... забавление.

Като цяло хората бяха доста приятни, но не можех да откъсна очи от нея. Всяка секунда трябваше да знам къде е и какво прави. Първо във всекидневната, където прекара векове да си приказва с азиатското момче, което се представи като Дилън.

Гледах как тръгна по коридора и ми помахаша, преди да влезе в тоалетната, как си пълни пластмасовата чашка с вода в кухнята, как ме гледа от другия край на стаята.

Дилън я намери отново, прошепна нещо в ухото ѝ, а тя не спираше да се усмихва. Дилън имаше широка усмивка, дрехи, които подсказваха, че излиза доста често и минава за нещо като сексбог в студентските среди. Изглеждаше притеснително заинтригуван от нея.

Наблюдавах как усмивката ѝ става все по-топла и широка, после той ѝ каза нещо и тя го погледна леко колебливо и объркано. Прегърна го и се загледа след него, докато той вървеше към кухнята. Нямах никаква представа какво се случва.

Просто ми беше хубаво да видя, че се забавлява. Но желанието за нещо... *повече* започна да ме яде и не ми даваше мира.

Бяха минали два часа от приключението зад затворена врата и вече исках да я заведа у дома, където можехме да докосваме и да усещаме всяка част от телата си, да се наслаждаваме един на друг цяла нощ.

Извадих телефона от джоба си и ѝ написах:

Искаш ли да се махнем оттук, да отидем у дома и да останеш при мен тази нощ?

Точно преди да натисна бутона за изпращане, забелязах, че и тя пише нещо. Спрях и изчаках.

Дилън ме покани на среща.

Гледах телефона си и препрочитах написаното. Вдигнах поглед и срещнах напрегнатите ѝ, изпълнени с очакване очи.

Изтрих това, което бях написал преди минутка, и написах:

Какво му каза?

Тя прочете съобщението ми и веднага отговори:

Казах му, че ще го измислим в понеделник.

Искаше съвет, може би дори... разрешение. Допреди месец правех секс с две или три различни жени на седмица. Не знам точно в кой момент съзнанието ми бе напълно обсебено от Хана. Мислите ми бяха прекалено объркани, за да мога да прочета нейните в този момент.

Получих ново съобщение от нея.

Не е ли странно след това, което направихме току-що? Не знам какво да правя, Уил!!!

Тя има нужда от това. Приятели, срещи с мъже, живот извън лабораторията. Нямах право да исках да бъдеш единственото нещо в живота ѝ.

За първи път, откакто я познавах, не можех да дам простичко обяснение и отговор на един съвсем елементарен въпрос.

А досега при нас нещата винаги бяха точно в обратната последователност — тя задаваше сложни въпроси, аз давах простички отговори.

Не е странно. Това се казва да излизаш на среща с мъж.

СЕДЕМ

Никога не бях обръщала внимание на звуците, които издават разгонените котки. Но сега вече знаех. Това скимтене, виене, мяукане бе започнало преди час и незадоволеното животно вече бе на ръба да превърти. Имах чувството, че дращи по прозореца. Лошото е, че знаех точно как се чувства. Благодарих на Живота с главно Ж, че ми предоставяше възможност да чуя истинската, жива метафора на моето състояние.

Изсумтах и се претърколих по корем, търсейки в мрака възглавница, която да пхна под корема си или да използвам да се удуша. Това тепърва щях да го обмислям.

Бях се прибрала от срещата с Дилън преди три часа и не бях мигнала. Въртях се из леглото и бях на ръба на нервна криза. Гледах в тавана, сякаш очаквах да видя решението на проблема ми и отговорите на милионите ми въпроси написани върху мазилката.

Защо всичко беше толкова сложно? Нали това исках? Да излизам с мъже? Да имам социален живот? Да изживявам оргазма си в присъствието на друг човек, а не винаги сама?

Тогава? Какъв, за бога, ми е проблемът?

Проблемът беше, че Дилън не искаше да сме само приятели. Беше повече от ясно дори за мен. Проблем беше и това, че бяхме отишли в любимия ми ресторант, а аз през цялото време бях в зоната на здрача и не можех да спра да мисля за Уил вместо да флиртувам и да пърхам с мигли пред Дилън. Не мислех за усмивката на Дилън, когато дойде да ме вземе, когато ми отвори вратата на колата, не мислех и за откровеното обожание в очите му през цялата вечер. Но вместо да се съсредоточа върху това, аз си представях изкусителната усмивка на Уил, изражението на лицето му, докато докосвах пениса му, сияещото му лице, начина, по който ми казваше търпеливо какво да направя. И какъв божествен звук издаде, когато свърши! И как се възхищаваше на кожата ми!

Изръмжах ядно, обърнах се по гръб и изритах завивките на земята. Беше март, навън падаше лек сняг, а аз се потях като състезателен кон. Два часа през нощта, а не бях мигнала, и на всичкото отгоре бях изнервена до предел.

Най-трудно ми беше да мисля за Уил на партито. Колко беше мил, нежен, загрижен. Бях сигурна, че това ще премине към секс. Той ме насърчаваше, казваше думите, които исках да чуя, но не поиска нищо повече от това, което бях готова да му дам, и... *мамка му*, колко беше секси. И тези ръце. И тази уста. И как засмукваше кожата ми, сякаш бе чакал години да се случи, и най-накрая Господ му слагаше в ръцете най-желаното и съкровено нещо.

Исках да ме чука, исках повече от всичко друго на света и това вероятно беше следващата логична стъпка: и двамата бяхме там, беше тъмно, и само Бог знае колко бях готова и как щях да експлодирам всеки миг. Имаше легло... но нещо не беше както трябва, стори ми се неправилно, грешно. Може би наистина не бях готова.

На всичкото отгоре не ме бе накарал да правя нещо, за което не се чувствам готова, не бе настоявал. Всъщност колкото и да очаквах, че ще е неловко и странно, не беше. Той бе единственият човек, на когото можех да кажа за Дилън. И ме насърчи! В таксито към къщи той ми каза, че е важно да излизам, да се забавлявам. Каза ми, че няма да избяга, че ще е до мен и че това, което сме направили, е било много хубаво, дори съвършено. Каза ми да експериментирам, да се опитам да бъда щастлива. И, разбира се, това ме накара да го желая още повече.

Време беше да призная, че губя битката и никога няма да заспя. Сkochих от леглото и тръгнах към кухнята.

Отворих вратата на хладилника и напъхах главата си вътре да я охладя. Болката между краката ми беше непоносима. Бяха минали само шест дни, откакто Уил ме бе докосвал там, и вече ме болеше за... него.

Всяка сутрин тичахме и три пъти закусихме заедно. Беше толкова лесно и спокойно. С Уил всичко беше лесно.

Винаги. Но всеки път когато бях около него, исках да го попитам дали може да го докосна пак. Все още усещах вибрациите от пръстите му, все още усещах движенията им, но вече не можех да вярвам дори на спомена си. Не е възможно да е било чак толкова хубаво!

Влязох в хола и погледнах през прозореца. Небето беше тъмно, сребристосиво около луната. Покривите на сградите грееха, покрити със скреж. Преброих уличните лампи и изчислих колко са от нас до тях. Почудих се дали има вероятност да е още буден. Дали се чувства като мен, или е поне на една стотна от моето състояние?

Сложих пръсти върху пулса на врата си. Сърцето ми биеше доста силно. Казах си, че трябва да си легна. Или пък може би сега му беше времето да опитам хубавото бренди, което татко винаги държеше в хола. Опитах се да се убедя, че да се обаждам на Уил по това време е много, много лоша идея. Нищо добро нямаше да излезе от това.

Казах си, че съм умна, гледам на нещата логично и рационално и премислям всичко, за да не правя глупости.

Изведнъж се почувствах ужасно уморена от мислене.

Да, съзнанието ми ме предупреждаваше, но кой да му обърне внимание? Грабнах яке, шапка, чанта и тръгнах.

Снегът се бе разтопил през деня, но сега тротоарите бяха заледени. Кората се пропукваше под ботушите ми. Но колкото повече приближавах до апартамента на Уил, толкова повече хаосът от объркани мисли се настаняваше като жужене някъде зад съзнателната дейност на мозъка ми. Като фон.

Стигнах до сградата. Погледнах нагоре, извадих телефона си. Ръцете ми трепереха. Едва намерих снимката, до която беше телефонът му. Написах първото нещо, което ми дойде на ум.

Спиш ли?

Едва не изтървах телефона, когато отговорът дойде след половин секунда.

За нещастие, не.

Ще ме пуснеш ли да вляза?

Дали наистина исках да ме пусне, или се надявах да ми се скара и да ме изпрати у дома? Нямах никаква представа какво искам.

Къде си?

Поколебах се.

Пред вас.

МОЛЯ? Слизам.

Нямах време дори да помисля и сама да си отговоря на въпроса какво правя тук. Едва бях успяла да погледна назад към улицата, по която бях дошла, и той отвори входната врата.

— Какъв студ! — извика и погледна към паркиралото наблизено празно такси. — За бога, кажи ми, че си дошла с такси!

— Ами... вървах пеша — признах.

— В три часа сутринта? Полудяла ли си?

— Знам, знам. Аз само...

Той поклати глава и ме издърпа вътре.

— Влизай бързо! Ти си напълно луда и в момента ми иде да те удуша! Не можеш да се разхождаш из Манхатън в три сутринта, Хана!

Топлина се разля в стомаха ми, когато каза името ми. И бих стояла цяла нощ навън, ако за награда щеше да го каже пак. Той обаче ме изгледа закана и аз смирено го последвах към асансьора. Вратите се затвориха, той се облегна на отсрещната стена и ме изгледа.

— Сега ли се прибираш от срещата си? — попита. Изглеждаше сънлив, беше рошав и прекалено секси за състоянието на духа и тялото ми. — Пусна ми съобщение, преди да тръгнеш за ресторанта.

Поклатих глава и се загледах в шарките на килима, опитвайки се да разбера какво по-точно съм си въобразявала, когато реших да дойда тук. Не бях помислила! Това беше проблемът!

— Не, прибрах се около девет.

— *Девет?* — попита, но май не беше много впечатлен.

— Да, девет — казах предизвикателно.

— И? — Тонът му беше равен, лицето безизразно, но по начина, по който изстрелваше въпросите и скоростта, с която ги мятеше към мен, ми подсказа, че нещо го яде и е ядосан.

Започнах да пристъпвам от крак на крак. Не знаех какво да му кажа. Срещата не беше напълно опропаствена.

Дилън беше сладък и интересен, но аз просто не бях там. Стигнахме до неговия етаж и реших, че ми се е разминало да разказвам за срещата. Тръгнах след него по дълъг коридор и наблюдавах как раменете и гърбът му се движат грациозно с всяка стъпка. Беше в синьо долнище на пижама и бяла тениска, през която се виждаха очертанията на татуировките му.

Трябваше ми огромна воля да спра ръцете си, които напиреха да го погледат, да му съблекат тениската, за да ги видя всичките. Очевидно бе направил доста нови от времето, когато бях на шестнайсет, но ми беше любопитно каква история крие мастилото в кожата му.

— Ще ми кажеш ли? — попита.

Беше спрял пред вратата на апартамента си и ме гледаше.

— Какво — попитах притеснено и се осмелих да го погледна.

— За срещата, Хана!

— О! — измънках, премигнах и погледнах встрани, за да спечеля време и да сложа някакъв ред в хаоса в главата ми. — Вечеря и алабала, празни приказки. После си взех такси до къщи. Сигурен ли си, че не те събудих?

Той въздъхна дълбоко и ме подкани с ръка да вляза.

— Не, за *жалост*, не ме събуждаш — каза и ми метна едно одеяло. — Не можах да заспя.

Искаше ми се да обърна повече внимание на това, което казва, но изведнъж се огледах и установих, че се намирам сред толкова много парченца от живота на Уил.

Апартаментът му се намираше в една от новите сгради, но беше скромнен, макар и доста модерен. Той включи малката електрическа камина и пламъците се съживиха с приятен пукащ звук и трепкаща светлина.

— Стопли се, докато ти направя нещо за пиене — каза и ми показва килимчето пред камината. — И ми разкажи повече за срещата, която свърши в *девет*.

От всекидневната виждах какво става в кухнята. Гледах как отваря и затваря шкафове, после напълни с вода някакъв стогодишен чайник и го сложи на котлона. Апартаментът му беше по-малък, отколкото си го бях представяла. С паркет и големи библиотеки, наблъскани до тавана с книги с прегънати краища на страници, на които е прочел нещо интересно, дебели учебници по генетика и една цяла стена с комикси. Доста впечатляваща колекция! В хола имаше два дивана, а по стените — скици и рисунки в семпли рамки, бамбукова поставка, претъпкана със списания, писма над камината, голяма стъклена чаша, пълна с капачки от бира. Опитах да се съсредоточа върху въпроса му, но всеки предмет в този дом бе удивителен, уникален, защото беше парченце от *пъзела Уил* и от неговия живот.

— Няма кой знае какво за казване — казах разсеяно.

— Хана!

Изръмжах недоволено, свалих си якето и го метнах на облегалката на стола.

— Просто не бях там... сякаш беше мач, а аз седях на резервната скамейка — казах, но при вида на изражението му веднага млъкнах. Очите му бяха широко отворени, устните му — разделени. Обходи с поглед цялото ми тяло.

— Какво има? — попитах.

— Какво, за бога си... — закашля се. — Дошла си дотук облечена само с това?

Погледнах се и ако до преди малко се бях чувствала притеснена от решението си да дойда, то сега вече ми се искаше да умра. Бях излязла по къси гащи и потник! Очевидно съм имала време само да намъкна долнището на пижамата си, пухените ботуши и огромното палто на Йенсен. Потникът ми едва ли оставяше много работа за въображението. Зърната ми се виждаха през прозрачната материя, а сега на всичкото отгоре бяха втвърдени като костилки.

— Опа! — извиках и скръстих ръце пред гърдите си, опитвайки се да прикрия факта, че очевидно навън ще да е било *зверски* студ. — Трябвало е да се погледна в огледалото, преди да тръгна, но исках да те видя... Странно ли е?

Странно е, нали? Предполагам, че в момента нарушавам около петнайсет от правилата, които ми каза.

— Мисля, че има клауза, която позволява изключение, в случай че някой се появи в такова облекло — каза, с мъка откъсна очи от гърдите ми и се захвана да довърши започнатото в кухнята.

За първи път изпитах удоволствие, дори надмощие, че му действам по този начин. Опитах се да не изглеждам прекалено самодоволна, когато излезе от кухнята с две чаши с нещо топло. Парата се виеше над тях.

— И защо срещата е минала така зле? — попита.

Седнах на пода пред огъня и опънах крака напред.

— Просто... мислех за други неща.

— Като например?

— Ами... наприиимееер... — Опитах се да разтегна думата колкото е възможно повече, за да не се налага да отговарям. Но накрая бях принудена да изплюя камъчето. — Като например за партито.

Последва дълъг миг на тежко мълчание.

— Аха... Разбирам.

— Да.

— Е, ако не си забелязала, нека ти припомня, че и аз не спях пети сън.

Кимнах и се обърнах към огъня. Не бях сигурна как да продължа.

— Винаги съм била способна да контролирам мислите си, да им давам насока. Ако е време за училище или лекции, значи тръгвам натам. Ако е време за работа, значи мисля за работа. Но напоследък концентрацията ми е нула.

Той се засмя нежно и седна до мен.

— Вярвай ми, знам точно за какво ми говориш.

— Не мога да се съсредоточа.

— Да... — Почеса гърба си и ме изгледа изпод черните си мигли.

— Не спя добре, никак даже.

— И аз.

— Толкова съм напрегната, че не мога да издържа на едно място повече от минута. — Чух как въздъхна, после бавно, много бавно пое въздух и едва тогава разбрах колко близо седи до мен и ме гледа. Очите му изучаваха всеки сантиметър от лицето ми.

— Не знам... Никога не съм бил така... разсеян. Никога не съм позволявал някой да ме разконцентрира по този начин — каза.

Бях толкова близо, че можех да видя всяка мигла, огряна от светлината на камината, виждах дори съвсем дребните лунички по носа му. Без да мисля, се наведох напред и устните ми погалиха неговите. Очите му се разшириха. Усетих как застива и секунда след това раменете му се отпуснаха с нечовешко облекчение.

— Не трябва да искам това — каза. — Нямам никаква представа какво правим.

Не се целувахме, не истински, просто устните ни се докосваха, дишахме един и същи въздух, вдишвахме и издишвахме заедно. Можех да усетя аромата на сапун и паста за зъби. Виждах отражението си в зениците му. Той затвори очи и ме целуна. Само веднъж. С разтворени устни.

— Кажи ми да спра, Хана.

Ала не можех да го спра. Просто вдигнах ръце, обвих ги около врата му и го придърпах по-близо. И после... целувката му стана настояща, сякаш някаква сила се отприщи в него, а аз трябваше да се хвана за тениската му, за да не падна.

Той отвори уста и засмука долната ми устна, езика ми. Под стомаха ми се разля горещина. Топях се и щях да се топя, докато от мен остане само едно пулсиращо като обезумяло сърце и ръце, вплетени в неговите.

Паднахме на пода, един до друг.

— Не знам... — започна с напрегнат глас и насечено дишане. Кажи ми какво искаш да направя.

Усетих ерекцията му до бедрото си и се зачудих от колко време е така. Дали бе мислил за това, както бях мислила и аз? Искях да го докосна, да го гледам как се разпада, да виждам отчаянието в лицето му, като на партито, като в съзнанието ми, в спомена ми. Устните му се плъзнаха по шията ми.

— Отпусни се. Ще го направя хубаво. Кажи ми само какво *искаш*.

Ръката ми се плъзна под тениската му. Когато се претърколи върху мен, усетих здравите мускули на гърба и на ръцете му. Прошепнах името му. Гласът ми звучеше слаб и сякаш не беше мой, но имаше нещо ново, нещо сурово и отчаяно между нас. А аз исках още и още от това ново нещо.

— Преди, когато бях по-малка, обичах да си представям какво ли би било да те усетя върху себе си — казах, но не бях сигурна откъде се взеха тези думи. Той ме покри с тялото си и се настани между разтворените ми крака. — Когато лежахте с брат ми във всекидневната и си приказвахте, когато събличаше тениската си навън, преди да измиеш колата.

Той простена леко и направи пътечка с палец по лицето ми.

— Не ми казвай това, моля те.

Но аз мислех само за това. Това беше всичко, което изплуваше в съзнанието ми. Какъв го виждах тогава и какъв бе сега. Не е възможно да пресметна колко пъти си го бях представяла без дрехи, колко пъти се бях чудила какви звуци издава, когато изживява оргазма си. И ето го сега над мен. Тежкото му тяло бе покрило моето, ерекцията му бе между краката ми, усещах здравите му мускули под тениската му. Искях да запомня всяка татуировка, всяка извивка на прекрасната му фигура.

— Гледах те през прозореца — казах и дъхът ми замря, когато усетих твърдия му пенис точно пред клитора ми. — Господи, когато

бях на шестнайсет, ти беше основният герой във всеки мой сън.

Той се надигна колкото да ме погледне. Явно беше крайно учуден.

— Не трябваше ли да ти казвам това? — преглътнах тежко.

— Аз... аз... не знам... — Изглеждаше зашеметен, объркан, сякаш водеше някаква вътрешна битка. Не можех да откъсна очи от устните му. — Знам, че не трябва да си мисля, че това е възбуждащо, но не мога да се боря със себе си. За бога, Хана, ако свърша в пижамата си, не вини мен, а себе си.

Нима наистина мога да постигна такъв резултат?

Думите му сякаш детонираха някаква бомба в гърдите ми и изведнъж исках да му кажа всичко, да махна товара от себе си и да го прехвърля на него.

— Понякога мастурбирах — прошепнах. — Чувах гласа ти от другата стая и си представях... питах се какво ли би било, ако си при мен, ако говориш на мен. И когато свършвах, си представях че това не е моята ръка, а твоята.

Той изруга, целуна ме дълго, страстно, нетърпеливо, после захапа устната ми.

— И какво си представяше, че ти казвам?

— Колко е хубаво да си в мен и колко много ме желаеш — казах в устните му. — Не бях много изобретателна по онова време, нямах и достатъчно въображение. Убедена съм, че устата ти е много по-мръсна от това, което съм си представяла тогава.

Той се засмя. Беше нисък, гърлен смях, дрезгав и суров, усетих как вибрира и влиза под кожата ми.

— Добре, хайде да си представим, че си на шестнайсет и току-що съм влязъл в стаята ти — каза. Беше малко несигурен. — Няма нужда да си събличаме дрехите, ако не си готова.

Не знаех какво да отговоря. Да, исках, много исках да съм напълно гола под него, да разбера какво е да го имам в себе си, но... *истински секс с Уил сега, тази вечер?..* беше прекалено рано. Прекалено опасно.

— Покажи ми. Не знам как се прави с дрехи — казах и добавих шепнешком: не съм сигурна, че знам как се прави и без дрехи. Едва ли е новост за някого.

Той се засмя, целуна ухото ми и захапа меката му част. Как само движеше ръце по тялото ми, как тялото му се плъзна върху моето! Едва докосваше кожата ми. Беше толкова обиграно движение, сякаш му бе втора природа, като инстинкта му да диша! Усетих тежкия му дъх върху шията си.

— Просто се движи под мен, опитай се да намериш сама това, което ти харесва.

Кимнах. Раздвижих се под него и усетих твърдия му пенис между краката си.

— Усещаш ли го? — каза и го притисна към клитора ми. — Така добре ли е?

— Да. — Зарових пръсти в косата му и дръпнах рязко. Той пое въздух през зъби, изсъска като змия и започна да се движи по-бързо.

— Мамка му, Хана! — Вдигна тениската ми нагоре, събра я на топка над гърдите, наведе се и пое зърното ми дълбоко в устата си и силно го засмука. Въздухът буквално се изпари от дробовете ми. Повдигнах бедра, търсеха го.

Впих нокти в кожата му и всеки път, когато го драсках като дива котка, той ме възнаграждаваше с животинско стенание.

— Точно така. Не спирай! — Пръстите му вървяха по пътеката, която устните му оставяха по кожата ми. Затворих очи и се предадох на усещането от горещия му език навсякъде по тялото ми. Целуваше устните ми, шията. Болката между краката ми бе непоносима, усещах колко съм мокра, колко съм... *празна*... колко много желяех да почувствам устните му там, пръстите му, пениса му в мен! Плъзнахме се по пода, нещо одраска гърба ми, но не ми пукаше. Исках само да не прекъсвам контакта с тялото му.

— Близко съм — казах почти без дъх. Той ме погледна изненадано, косата падаше над очите му, устните му бяха разтворени.

— Наистина ли? — попита развълнувано.

Имах сили само да кимна. Светът изчезна, около мен имаше само мъгла, болката между краката ми бе толкова тежка, гореща, потребността ми... непоносима, неотложна. Исках да изпълзя от кожата си, да го моля да свали дрехите ми, да ме чука, да ме накара да го моля.

— Мамка му, не спирай това, което правиш — каза, без да спира да трие таза си върху мен. — Почти съм готов.

Пръстите ми се увиха около тениската му в юмрук. Започвах да падам. Затворих очи, оргазмът се спусна по гърба ми и експлодира между краката. Извиках името му, усещах как започва да се движи по-бързо. Пръстите му се впиха в бедрата ми, започна бясно да трие пениса си между краката ми и свърши с тежък стон.

Сетивата се връщаха в тялото ми едно по едно. Почти не усещах крайниците си. Бях толкова изтощена. Едва държах очите си отворени. Уил се строполи върху мен. Дъхът му опари шията ми. Кожата му беше мокра, гореща от камината и от физическото усилие... предполагам.

Той се подпря на лакти и ме погледна някак замаяно, толкова сладко и леко срамежливо.

— Здравсти — каза и дяволитата му усмивка отново огря лицето му. — Извинявай, че се промъкнах в спалнята на малката шестнайсетгодишна Хана.

Издухах мокрия кичур от лицето си и отвърнах на усмивката му.

— Пак заповядай. По всяко време.

— Аз... не че бързам или нещо... но май трябва да ида да се измия.

Целият абсурд на ситуацията се надигна като сапунен балон. Не се стърпях и избухнах в смях. Лежахме на пода в апартамента му, под гърба ми имаше обувка или нещо подобно, а той бе свършил в долнището на пижамата си.

— Ей, не се смей! Казах ти, предупредих те, че ти ще си виновна, ако стане нещо такова.

Почувствах жажда. Облизах сухите си устни и казах:

— Бягай! — И го потупах по гърба. Той ме целуна веднъж, оттласна се от пода, стана и тръгна към банята.

Останах да лежа на пода няколко минути. Усещах как потта започва да засъхва по тялото ми и как сърцето ми се връща към нормалния си ритъм. Беше много странно чувство. От една страна, бях далеч по-добре, но от друга... доста по-зле. По-добре, защото изведнъж усетих умора, и по-зле, защото вече знаех какво е да усещам пениса на Уил да се движи между краката ми. А това вече беше нещо, което можеше напълно да ме извади от равновесие за дълго време. Беше далеч по-силно изживяване от случката на партито и щеше да се превърне в спомен, който нямаше да забравя през дните и нощите занапред.

Обадих се за такси, отидох в кухнята, пих вода и си наплисках лицето. Той се върна в хола. Беше обул чисто долнище. Миришеше на сапун и паста за зъби.

— Извиках такси — казах и го погледнах успокоително, исках да го уверя, че нищо лошо няма да ми се случи.

Лицето му посърна... или поне така ми се стори. Беше наистина мигновена реакция, от която той се окопити страшно бързо, така че не знам дали не беше само игра на въображението ми.

— Добре — каза тихо, тръгна към мен и ми подаде тениската. — Мисля, че сега ще мога да заспя.

— Е, значи ти е трябвал само един оргазъм — засмях се.

— Всъщност... — Гласът му беше гърлен, замислен. — Да, пробвах няколко пъти тази вечер, но не стана... преди да дойдеш.

Умората ми се изпари като лятна роса. Сега цяла нощ щях да си представям как Уил мастурбира и какво ли е да си там в някое ъгълче и да гледаш. Не бях сигурна, че ще мога да заспя *до края на живота си*.

Той ме изпрати до таксито, целуна ме по челото и се загледа, докато се качвах. Колата се отдалечаваше от тротоара. След секунди получих съобщение.

Пиши ми, когато се прибереш у вас.

Живеех само на седем пресечки, бях си у дома след няколко минути. Покатерих се на леглото, свих се върху възглавницата и написах:

У дома съм.

ОСЕМ

Тълпите из заведенията бяха нещо обичайно, като се има предвид, че живеях близо до Кълъмбия Кампъс, но по някаква необяснима за мен причина най-близкият до апартамента ми *Дънкин Донътс* в четвъртък винаги беше фрашкан с народ.

Никога не бих разпознал Дилън след партито, дори и да е застанал пред мен на опашката, но очевидно той ме бе познал.

— Здравсти! Уил? Правилно ли съм запомнил?

Запримигах и се чудех какво да кажа, сякаш ме бяха хванали на местопрестъплението. Точно си представях как нещата с Хана тръгват в съвсем различна насока. Всъщност не правех кой знае какво друго, освен да мисля за нея, за нощта, когато дойде в апартамента ми в три часа през нощта и в крайна сметка се оказа под мен, как двамата свършихме, без дори да се събличаем. Споменът за тази нощ се превръщаше в константа в живота ми, нещо, за което обичах да мисля във всяка свободна минута винаги когато оставах сам, нещо, с което обичах да си играя, да разигравам, нещо, което затопляше тялото ми и ме грееше. Не знам откога не бях свършвал с момиче, без всъщност да я чукам, не знам откога момиче не беше свършвало, без да съм в нея, а *до нея*. Бях забравил колко перверзно и възбуждащо е такова изживяване. Но това момче пред мен... момчето, с което Хана... излизаше... сякаш изсипа кофа с ледена вода върху главата ми.

Дилън изглеждаше като всеки студент, облечен по модата в нещо като пижама, но с по-различни шарки.

— Да — отвърнах и протегнах ръка да се здрависаме. — Здравсти, Дилън. Радвам се да те видя.

Направихме крачка напред с опашката и тогава реалността ме удари. Той изглеждаше толкова млад. В него имаше някаква беззвучно вибрираща пружина. Изглеждаше в състояние на перманентно вълнение и ентусиазъм. Кимаше, гледаше ме, както се гледа възрастен човек, с когото трябва да се държиш с уважение.

Едва сега разбрах колко сме различни. *Кога станах мъж в костюм? Кога станах мъж, който няма търпение да слуша глупавите разговори на двацет и няколко годишни деца? И защо ги наричам деца?* Може би се превърнах в този мъж в деня, в който Хана ме завлече на онова парти, после в онази стая и правихме най-страхотния в живота ми секс?

— Добре ли прекара в Денис?

Гледах го и се опитвах да си спомня откога не бях ходил в *Денис*.

— Аз...

— За купона говоря, не за ресторанта — засмя се той. — Апартаментът е на Денис, така се казва момчето.

— О, да, купонът! — казах, но съзнанието ми си правеше каквото си знае: да ми навира изражението на лицето на Хана, когато плъзнах двата си пръста по клитора ѝ. После си спомних с удивителна прецизност лицето ѝ точно преди да свърши.

Сякаш бях направил някаква магия, нещо нереално, изумително. Точно така ме гледаше. Като че откриваше значението на думата „удоволствие“ за първи път.

— Да, много як купон.

Той започна да върти телефона из ръцете си, замисли се, поколеба се и накрая каза:

— Знаеш ли, за първи път срещам човек, който излиза със същото момиче, с което излизам и аз. Малко е странно.

Опитах се да се въздържа и да не избухна в смях. Е, с Хана имаха поне една обща черта — нетактична прямота.

— Защо мислиш, че излизам с нея?

Горкият Дилън! Изглеждаше унищожен, съсипан.

— Просто предположих... така изглеждаше... на купона искам да кажа.

— И въпреки това я покани? — усмихнах му се лукаво, без да прикривам укора си.

Той се засмя, сякаш едва сега създаването се положение му се стори абсурдно.

— Бях толкова пиан! Не знам... предполагам, че съм решил да рискувам.

Искаше ми се да му забия един юмрук в мутрата, но веднага след това осъзнах, че съм може би най-големият лицемер в света. Нямах

абсолютно никакво право да се заяждам с момчето и да изпитвам гняв.

— Няма проблем — казах и положих усилия да се успокоя. Никога не бях водил такъв разговор. За секунда се зачудих дали моите любовници са се срещали някъде случайно. Колко странна би била такава ситуация! Примерно Кити и Лара — едни такива слънчеви, изкуствено весели, или пък Наталия и Кристи. Тези двете пък никога, за нищо на света не се усмихваха, дори когато бяха в добро настроение. Как ли би изглеждал такъв разговор между тях? Какво ли биха си казали при подобна среща?

— С Хана се познаваме от много години, това е.

Той се засмя, кимна, като че това бе отговорът на всичките му въпроси.

— Тя каза, че в момента излиза с някого. Разбирам. Но е много забавна! От толкова време се канех да я поканя на среща, но все не събирах смелост. А сега... просто съм навит да взема от нея това, което реши да ми даде... ако ме разбираш...

Гледах касиерката и с очи я умолявах да се разбърза. За беда, знаех точно какво има предвид. Знаех и как се чувства.

Като мен.

— Да, разбирам.

Той кимна и за секунда се изкуших да му кажа правилото за мълчанието: понякога да говориш насила е далеч по-неловко и от най-неловкото мълчание.

Дилън направи крачка напред и си поръча кафето, а аз извадих смартфона си. Не го погледнах повече, нито, когато плати, нито, когато мина покрай мен, но не можех да се отърва от усещането, че червата ми са от олово.

Какво, по дяволите, правя?

С всяка крачка към офиса се чувствах все по-зле. През последното десетилетие бях свикнал да поставям ясна граница пред сексуалните си партньорки още преди да се превърнат в такива. Още дори преди да правя секс с тях. Понякога разговорът започваше, когато излизахме от някое събитие или парти, друг път просто задавах логичен въпрос дали имам постоянна връзка, а аз винаги казвах: „В момента няма специален човек в живота ми“. В малкото случаи, когато сексът се окажеше добър, след време намирах повод да седна с жената

и да ѝ разясня каква е моята позиция, да разбере нейната и да обсъдим открито какво искаме *и двамата* от това общуване.

Едва след срещата ми с Дилън осъзнах колко съм бил слеп. Колко тесногърд изглеждам в неговия свят и което е по-лошо — в света на Хана. За първи път осъзнах, че когато ме дръпна в онази стая, тя е искала да експериментира в секса с мен... *само* с мен, единствено с мен, не с друг.

Съдбата е кучка.

В офиса се зарових в работа. Проучих три проспекта, прехвърлих всички простотии на бюрото ми, които отлагах да разгледам в някой по-добър ден, проведох телефонни разговори, отлагани от седмици, уредих си командировката до Усет Коуст, за да разгледам някои нови биотехнологии. Не спрях цяла сутрин. Не бях ял нищо от часове и изпитвах огромна нужда от кофеин. Точно тогава се сетих за Хана.

Вратата на офиса се отвори и Макс влезе с грамаден сандвич, метна го на бюрото ми и се настани на стола срещу мен.

— Какво става, Уилям? Изглеждаш така, сякаш току-що си открил, че ДНК-то е само една татуирана спирала на дясната ти ръка.

— Всъщност, ДНК-то *е* спирала на дясната ми ръка, но се върти наляво.

— Като пениса ти?

— Точно така — казах и дръпнах сандвича към себе си. Ухаеше божествено, което означаваше, че съм ужасно гладен. — Няма нищо, просто съм се замислил.

— Защо тогава си като луд? Искam да кажа... истински луд. Винаги мислиш много. В това е силата ти.

— Не, в случая не е сила — казах, потърках лице и реших да бъда откровен с него и да прекратим с шегите поне за малко. — Просто съм леко объркан.

Той отхапа от сандвича си и започна да ме изучава. След няколко крайно тежави секунди попита:

— Заради госпожица Цици, нали?

— Не трябва да я наричаш така, Макс.

— Защо не? Не и пред нея, разбира се. Та аз казвам на Сара госпожица Език, но не е нужно тя да го знае, нали?

Въпреки отвратителното ми настроение, не можах да не се засмея.

— Не й казваш *госпожица Език*!

— Не, не й казвам — призна с усмивка и се замисли.

— Би било гадно, нали?

— *Много гадно и невъзпитано*. Но не мога да не отбележа, че гърдите на момичето се виждат от километри. Идеални цици, бих казал.

— Максимус, нямаш представа колко си прав — засмях се пак.

Той се изправи на стола, погледна ме.

— Не, нямам представа наистина. Но ми се струва, че *ти* имаш представа. Не знаех, че нещата са помръднали от фазата *Научи ме как да се срещам с мъже* и онези глупости и са минали на по-сериозно ниво.

Знаех, че може да види всяка подробност, изписана на лицето ми. Можеше да прочете колко съм хлътнал по Хана.

— Да... понапреднаха преди две вечери. Не правихме секс, но... Уви, тази вечер ще излиза с оня задник.

— Аха, значи се е научила как да излиза на срещи? Браво на ментора. Момичето няма търпение да приложи знанията на практика.

— Така изглежда.

— А тя знае ли, че се разхождаш край нея като надървен боздуган?

Погледнах го ядно, отхапах от сандвича си.

— Не знае. Чеп!

— Изглежда страхотно момиче — каза доста внимателно този път.

Избърсах устата си, изведнъж ми се отяде. Облегнах се. „Страхотно момиче“ изобщо не бе равносилно на това, което можеше да се каже за Хана. Никога не бях срещал жена като нея.

— Макс, тя е всичко, което можеш да искаш от една жена. Забавна, сладка, откровена, красива... Изобщо не знам къде съм и къде стъпвам. Толкова ми е непознато.

В мига, в който произнесох последното изречение, усетих колко странно звучи от *моята* уста. Странна жужаща тишина изпълни стаята. Усещах как устните му леко потрепват, а това беше признак, че скоро ще ме засипе с подигравки.

Да му го начукам на това английско копеле!

Той ме изгледа, вдигна пръст да ме прекъсне и да ме накара да го изчакам да свърши нещо много важно. Бръкна в сакото и извади телефона си.

— Какво правиш? — попитах войнствено.

Той ми каза да мълча, натисна високоговорителя и телефонът отсреща започна да звъни. Бенет вдигна.

— Макс.

— Бен — каза Макс и се облегна на стола, ухилен до уши. — Случи се. Най-накрая се случи!

Изсумтах и зарових лице в дланите си.

— А, дошъл ти е цикълът? Поздравление за навлизането в пубертета.

— Не бе, пич — засмя се Макс. — За Уил става дума. Виждал ли си влюбено магаре? Е, това е Уил. Помниш онова момиче с циците, нали?

Чу се силен трясък и си представих как Бенет ентусиазирано блъска по бюрото.

— Превъзходно! Нещастен ли е?

Макс се престори, че ме изучава за първи път днес.

— Нямах представа колко е смазан. И... Чакай сега идва най-интересната част. Тя излиза на среща с друг тази вечер.

— Кофти. А нашето момче какво ще прави? — попита Бенет.

— Ще седи и ще хленчи в някой ъгъл, предполагам — каза и ме погледна въпросително, сякаш едва сега имах право да се намеся в разговора.

— Ще съм си вкъщи и ще гледам мача на „Кикс“. Сигурен съм, че Хана ще ми разкаже за срещата си. Утре. Докато тичаме.

Бенет се покашля.

— Мисля, че трябва да кажа на момичетата.

— Не, *недей* — изръмжах.

— Те ще искат да дойда и да седят като майки кокошки около новородено пиле — каза Бенет. Така или иначе, с Макс имаме бизнес среща. Не можем да те оставим сам в такова окаяно състояние.

— Не съм окаян. Добре съм. За бога! Защо изобщо ми трябваше да казвам!

Бенет сякаш изобщо не ме чу.

— Макс, аз ще се погрижа за това. Благодаря, че ми каза. — И затвори.

— Когато отворих вратата, Клоуи буквално ме помете и нахлу в апартамента с ръце, пълни с торби с храна за къщи.

— Поканила си гости в моя апартамент? — попитах, но тя само ми метна кръвнишки поглед и забърза към кухнята.

Сара влезе след нея и се замота из хола с един стек газирана вода.

— Бях много гладна и накарах Клоуи да купим всичките тези неща — каза тя. — По едно от всичко.

Отворих по-широко вратата към кухнята и я последвах. Клоуи се бе захванаха да разопакова храната. Имаше за около двайсет души.

— Аз ядох вече, не знаех, че ще носите вечеря.

— Е, как можеш да си помислиш, че няма да донесем вечеря. Бенет каза, че си в кошмарно състояние. А това означава тайландско, шоколадови кексчета и бира. Освен това съм те виждала как ядеш и знам, че винаги имаш място за още една вечеря.

Свих рамене, взех три чинии, вилици, лъжици и ножове и мушнах бирата под мишница. Подредих всичко на масата в хола, а момичетата ме последваха. Клоуи седна на пода, Сара се сви на дивана до мен и започнахме да ядем. Гледахме баскетбол, похапвахме и водехме най-обикновен, неангажиращ разговор.

В крайна сметка бях щастлив, че са с мен. Бях им истински признателен, че не ме засипаха с хиляди въпроси. Просто дойдоха, хапнаха с мен, правиха ми компания и ме спасиха от собствените ми мисли.

Бях напълно сигурен, че много пъти жените, с които правех секс, излизаха на срещи и с други мъже, но никога преди не ми беше пукало, даже не се бях замислял.

От една страна, бях щастлив, че Хана излиза, че се забавлява, че се вижда с хора. И това беше най-странното. Радвах се да има това, което иска, от което има нужда. Но сега следва още по-странната част. Искях да желае само мен, следователно да има само мен. Копнеех да дойде при мен тази вечер, да ми признае, че иска да прави секс с мен и че не желае да се занимава с това „излизане на срещи“. И да се приключи.

Но това беше не само смешно, беше наистина патетично. А аз бях най-големият задник на света, защото си позволявах да мисля такива неща, особено като се има предвид, че в недалечното минало бях загърбил поне стотина момичета, които вероятно бяха мислили по същия начин, по който аз мислех за нея, че може би бяха искали същото, което сега аз исках от нея. Мамка му, не можех да си намеря място. Веднага след като се нахраних, започнах да си гледам часовника през около петнайсет секунди. Защо не беше пуснала съобщение? Нямаше ли поне един въпрос? Толкова добре ли й бях обяснил всичко, че нямаше нужда от съвет дори? Не искаше ли да ми каже поне едно здрасти?

Господи, колко се мразех!

— Обаждала ли се е? — попита Клоуи. Няма начин да не бе прочела мислите ми.

— Не се е обаждала, но няма проблем, сигурен съм, че е добре.

— А какво казаха Кристи и Кити? — попита Сара и остави чашата с вода на масата.

— *За кое? Какво да кажат?* — попитах и замигах объркано във внезапно надвисналата тишина.

— Когато приключи с тях — опита се да ми подсказе Сара.

Мамка му, мамка мууууу!

— О! Това ли? — Потърках брада. — На практика още не съм говорил с тях. В смисъл не съм им казал официално.

— Значи искаш връзка с Хана, но не си казал на другите две момичета, че имаш чувства към друга?

Вдигнах бирата и се загледах в нея. Не беше само заради цялото главоболие да проведа по един бърз разговор с Кити и Кристи и да им кажа: „Айде да слагаме край на цялата тая работа“. Всъщност, за да бъде честен пред себе си, ако всичко с Хана тръгнеше надолу или просто не тръгнеше наникъде, щях да загубя сигурността на малкото неангажиращо удоволствие, което ми осигуряваха тези момичета, което беше поредното доказателство, че се държах като истински задник.

— Не, все още не съм — признах. — Освен това тези връзки не са точно връзки, мисля, че дори не е необходимо да се води някакъв разговор.

Клоуи остави бутилката и изчака да я погледна в очите.

— Уил, обичам те, наистина те обичам. Ще бъдеш един от най-важните хора на сватбата ни, ще бъдеш част от нашето семейство. Искам да ти се случват само хубави неща. — След което присви очи, а аз усетих как топките ми се свиха и станаха като грахови зърна. — Но все още не бих посъветвала моя приятелка да рискува с теб. Бих й казала да те изчука, да ти вземе ума от чукане, но да не намесва чувства, защото ти си гадняр, който няма представа за какво става дума.

— Доста откровено и освежаващо изказване — казах, почти задавен от изненада.

— Говоря ти съвсем сериозно. Да, ти винаги си откровен със сексуалните си партньорки. Не, нямаш какво да криеш. Но можеш ли да ми обясниш какво имаш против обвързването с жена?

Вдигнах ръце и извиках в моя защита:

— Нямам нищо против!

Сара скочи:

— От първия ден на всяка връзка ти даваш да се разбере, че не искаш нищо повече от удобен секс! — След това се замисли и подкара малко по-кратко. — И нека ти кажа сега как изглежда от гледна точка на една жена. Искаш ли? Когато жената е млада, иска мъж, който знае как да играе играта, но ако жената не е чак толкова млада и зелена, тя иска мъж, който да знае кога играта вече не е само игра. Ти не умееш да правиш тази разлика, а си на *колко*? Трийсет и една? Хана може да е по-малка на години, но е по-зряла от теб в много отношения и рано или късно, по-скоро рано, ще разбере, че моделът, който й предлагаш, не я удовлетворява. Ти я учиш как да балансира между няколко любовника вместо да я научиш какво е да се чувстваш *обичан*.

Усмихнах й се, потърках лице и попитах:

— Вие затова ли дойдохте? Да проповядвате как да променя начина си на живот?

Сара каза „не“, Клоуи каза „да“, после Сара се засмя и се съгласи с Клоуи, сложи ръка на коляното ми и каза:

— Уил, толкова си... заблуден, но си нашето любимо талисманче.

— Това е ужасно — засмях се. — Никога не го казвай пак.

Млъкнахме и продължихме да гледаме баскетбола. Не беше никак неловко, няхах чувството, че трябва да се защитавам, знаех, че

са прави, но не бях сигурен, че мога да направя всички тези неща, които искат от мен. Особено сега, когато знаех, че е на среща с онова шибано копеле Дилън. За мен беше повече от прекрасно, че успях да събера сили и да призная пред себе си, да призная на приятелите си, да кажа на глас, че искам много повече от нея, че искам да съм с нея, че не искам да е с друг, но това нямаше никакво значение, ако тя не мислеше като мен, ако не изпитваше нещо към мен, нали? И истината беше, че исках да чука само мен, исках нещата между нас да се променят. Всъщност дали наистина исках?

Погледнах телефона да проверя да не би да съм пропуснал съобщение от нея през последните две минути.

— Мамка му, Уил, просто ѝ пусни едно съобщение — каза Клоуи и ме замери с една салфетка.

Скочих от дивана. Не за да изпълня нареждането на Клоуи, а да... се размърдам, за да не пукна от вцепенение. *Какво прави? Къде са? Почти девет е. Трябва да са изяли шибаната вечеря.*

Всъщност, ако се има предвид как бе минала предишната среща, може би вече си бе у дома. Освен ако... не са в неговата квартира. Очите ми щяха да изскочат. _ Възможно ли е да е в леглото му? Да прави секс с него? *Затворих очи. Щях да си счуя зъбите от стискане, челюстта ми изпука. Спомних си тялото ѝ под моето, коленете ѝ, опрени от двете страни на хълбока ми. И като си представих, че може да е с това мазно копеле. Гола? Възможно ли е? _*

Обърнах се и тръгнах към спалнята, но спрях, когато телефонът в ръката ми започна да вибрира. Не бях предполагал, че имам такива бързи реакции. След части от секундата гледах екрана. Но беше Макс.

Момичето ти е в нашия ресторант. Много добра работа си свършил по проекта „Хана“. Изглежда ужасно секси.

Облегнах се на стената и написах:

Целуват ли се?

Не. Проверява си телефона през две минути. Спри да ѝ пишеш. Забрави ли, че трябва да „експериментира“???

Опитах се да не се замислям върху доста успешния му опит да ме подиграе и започнах да препрочитам съобщението.

Знаех, че съм единственият човек, който редовно ѝ праща съобщения, но не ѝ бях писал тази вечер. Дали бе възможно да проверява телефона си и да чака да ѝ пиша, докато аз чаках *тя* да ми

пише? Минах през хола към банята, извиних се, че трябва да ида до тоалетната, влязох и седнах на ръба на ваната.

Не, с нея нямаше никаква игра. Сара беше права. А сега вече не беше и забавно. Времето, което прекарвах без нея, минаваше в тревожност и обсебеност. За *това* ли е цялата тая работа? Да поемеш риска да се отвориш пред някого и да се оставиш на уменията му да machка чувствата ти, както се machка тесто?

Опипвах клавишите на телефона, сякаш го докосвах за първи път. След това написах един-единствен ред. Препрочетох го няколко пъти, проверих го за пунктуация, за тон и най-вече дали личи, че изобщо не ми пука дали е навън с друг, или не и че дори и да е навън с друг не е голяма работа. След това натиснах и го изпратих.

ДЕВЕТ

Нямам никакво намерение да пиша на Уил тази вечер.

— И после може би някъде в чужбина.

Не, няма да пиша на Уил тази вечер.

— ... може би в Германия. Или в Турция...

Премигнах и се опитах да слушам по-внимателно какво ми говори Дилън, който седеше срещу мен и през цялото време говореше само за пътувания. Обхождаше земното кълбо от мига, в който седнахме.

— Много вълнуващо — казах и се усмихнах. Той заби поглед в лепената покривка.

Бузите му порозовяха. Добре, няма защо да си кривя душата, беше наистина сладък. Като малко кученце.

— Преди си мислех, че искам да живея в Бразилия — продължи той. — Но толкова обичам да ходя там, ей така, просто като турист, и не искам да губя това чувство, не искам да ми става прекалено познато, не искам да е като дом.

Кимнах и се опитах наистина да се концентрирам върху срещата и да спра да се питам защо телефонът ми мълчи цяла вечер.

Ресторантът беше хубав, не беше прекалено романтичен, но уютен. Широки прозорци, мека светлина, нищо прекалено тежко или ангажиращо, нищо, което да ме кара да се чувствам като на любовна среща. Аз си поръчах риба, а той пържола. Чинията му беше празна, а аз едва бях докоснала яденето в моята. *За какво говори сега? А, да, за лятото в Бразилия.*

— Колко езика каза, че говориш? — попитах с надежда да съм запомнила правилно, че говори и други езици. Той се усмихна, очевидно доволен, че ми е направило впечатление. Или може би просто бе горд, че знае повече езици от повечето хора.

— Три.

— Това е... наистина удивително — възкликнах и се облегнах на стола. Не преувеличавах, наистина бе удивително.

Дилън беше хубав, умен, в него имаше всичко, което едно интелигентно момиче може да желае. Но когато сервитьорът дойде и напълни чашите ни, нито едно от неговите качества не успя да ме спре да погледна телефона си. Екранът бе отчайващо тъмен. Никакво съобщение, никакво пропуснати обаждания. Нищо. По дяволите! Сложих пръст върху името му и прочетох някои от съобщенията, които ми бе пуснал по-рано през деня. *Хрумна ми, че искам да те видя надрусана. Пушенето на трева усилва личностните изяви и характеристики, така че ти специално ще говориш толкова много, та ще ти гръмне главата, макар че не знам дали е възможно да кажеш нещо по-лудо и объркващо от това, което вече казваш и без дрога. Или пък: Току-що те видях на Осемдесет и първо авеню и Амстердам. С Макс бяхме в едно такси, а ти пресече пред нас. Имаше ли гащи под полата? Веднага ще го запиша в тефтера с лошите прояви, които се наказват с пляскане по дупето. Само кажи, че си била без гащи.*

Беше го пратил малко след един часа, преди повече от шест часа. Прочетох още няколко и започнах да му пиша.

Къде ли беше? И после ми мина през ума, че по-важното е с кого, а не къде. Съвсем се скапах.

Започнах да пиша съобщение, но го изтрих със светкавична скорост.

Не, няма да пиша съобщение на Уил тази вечер! Няма да му пиша! Нинджа! Таен агент! Научи тайните и бягай, преди да те наранят.

— Хана?

Вдигнах поглед. Дилън ме гледаше.

— Какво каза?

Свъси вежди, замисли се, засмя се нервно и попита:

— Добре ли си тази вечер? Изглеждаш притеснена.

— Да, добре съм — казах ужасена, че са ме хванали. Вдигнах телефона от скута си и добавих, че чакам съобщение от мама. Каква лъжа. Ужасна лъжкиня съм.

— Но всичко е наред, нали?

— Да, разбира се!

Той въздъхна с облекчение и облегна лакти на масата.

— Сега ми разкажи за себе си. Откакто сме седнали, само аз говоря. Разкажи ми за проекта, върху който работиш.

За първи път тази вечер усетих как мисълта за телефона, липсата на обаждане или поне на съобщение не ме стискаше чак толкова силно за гърлото. Това можех да правя. Можех да говоря за наука, за работа, за обучение.

Можех да говоря неспирно!

Точно приключихме с десерта и аз обяснявах за работата си в друга лаборатория по изработването на ваксина за трипанозома крузи, когато някой ме потупа по рамото. Обърнах се и видях Макс, застанал зад стола.

— Здравсти — казах крайно изненадана, че го виждам тук.

Господи, този мъж беше висок около два метра и половина, но когато се наведе да ме целуна по бузата, не беше никак странно или неловко.

— Хана, изглеждаш зашеметяващо.

Мамка му! С този акцент направо ме простреля. Усмихнах се.

— Овациите всъщност са за Сара. Тя избра тази рокля.

Помислих, че не е възможно този мъж да изглежда по-красив, но когато се усмихна гордо при споменаването на Сара и заслугата ѝ, невъзможното стана възможно. Не знам къде и кой ги ражда такива мъже!

— Добре, ще я поздравя за добрия вкус. А това е? — попита и се обърна към Дилън.

— О! Извинявай, Макс, това е Дилън Накамура. Дилън, това е Макс Стела, бизнес партньор на приятеля ми Уил.

Те се здрависаха, размениха някакви любезности, а аз трябваше да се стисна за шията, за да не попитам за Уил.

За бога, на среща си! И изобщо не трябва да мисля за него!

— Е, оставям ви — каза Макс.

— Поздрави Сара.

— Разбира се. И приятна вечер.

Гледах как Макс се отдалечава, връща се на масата си, където бяха седнали негови познати или може би колеги.

Ако е бизнес вечеря, защо Уил не е с него?

Сега чак разбрах, че не знам кой знае колко за работата му, но все пак... не правеха ли тези неща заедно? След няколко минути точно

когато сметката дойде, получих съобщение. Усетих как телефонът изгаря джоба ми и пробива дупка.

Как си, Черешке?

Затворих очи. Последната дума мина през тялото ми като ток. Спомних си последния път, когато ми каза така и слабините ми се свиха от болка.

Добре. Макс е тук. Да не би да си го изпратил да ме проверява?

Ха! Като че някога би направил такова нещо за мен.

Знам. Писа преди секунди. Казва, че си много секси тази вечер.

Преди месец бих се заклела, че нищо на света не може да ме накара да се изчервя. Сега обаче руменината плъзна издайнически по лицето и шията ми.

И той не беше никак зле.

Не е смешно, Хана.

Вкъщи ли си?

Натиснах „изпрати“ и спрях да дишам, докато чаках.

Ако каже, че не си е у дома? Какво ще правя, ако не си е вкъщи?

Да.

Време беше да си поговоря със себе си. Как е възможно настроението ми да се оправи и да се почувствам истински щастлива само защото си е у дома.

Ще тичаме ли сутринта?, попитах.

Разбира се.

Едва сварих да сдъвча усмивката си, преди Дилън да забележи. Сложих телефона в джоба си и се опитах да се насладя на остатъка от вечерта.

* * *

Как мина срещата? — попита и продължи да си прави стречинга.

— Добре. Хубаво беше.

— Добре?

— Да, добре — повторих и свих рамене. Не можах да намеря по-въодушевяваща дума. — Приятно. Добре. Хубаво.

Тази сутрин се чувствах още по-зле от предишната нощ. Уил се превръщаше в зависимост. Трябваше да се съвзема, да си напомня

няколко хиляди пъти, че съм нинджа, таен агент, че съм с него само за да се науча.

— Това описание на срещата ти може да зашемети и глухите — каза той.

Не отговорих. Станах и отидох да си взема бутилката с вода, която бях оставила до едно дърво. Беше толкова студено, че водата бе започнала да се вледенява, в шишето плуваха ледени корички, а капачката бе замръзнала.

Едва я отворих. Бяхме към края на тренировката. Обикновено Уил казваше нещо за гърдите ми, после аз се оплаквах от студа и че няма достатъчно обществени тоалетни в Манхатън, а днес трябваше да говорим за срещата, което никак не ми се нравеше. Да си призная, че наистина харесвам Дилън, но не изгарям от желание, всъщност дори не мисля да го целувам. Да смуча врата му, да гледам как свършва върху бедрото ми... все неща, които бих правила, но с друг. Не исках да му кажа, че по време на двете срещи изобщо не бях там, не знаех за какво става дума и мислех за друго. Освен това категорично не исках да призная, че цялата тая работа със срещите беше пълен провал, че вероятно никога нямаше да се науча как да се държа естествено, да се наслаждавам на живота, да съм млада, да експериментирам... неща, които Уил умееше. А докато прехвърлях негативите, се усетих че ми задава един и същи въпрос вече няколко пъти и се бе навел, за да ме погледне в очите.

— Кога се прибра?

— Малко след девет... мисля.

— Девет? — засмя се той. — Отново?

— Може би малко по-късно. И какво е смешното?

— Две срещи една след друга и се прибираш в девет? Все едно си излязла с дядо си и те е завел на сладкарница.

— За твое сведение, тази сутрин трябваше да отида много рано в лабораторията. Ами ти, господин Голям Играч?

— Как мина твоята вечер? В колко оргии участва? — казах и се нацупих с цел да сменя темата.

— Всъщност наистина беше дива вечер. Нещо като *Боен клуб* — каза и почеса брадата си. — Само че нямаше истински бой. — Погледнах го объркана и той склони да поясни: — Бях у нас, вечерях с Клоуи и Сара, това е. Болят ли те мускулите днес?

Веднага се сетих за сладката болка от пръстите му между краката ми ден след партито у Денис. Усещах мястото като леко прежулено, като... мускулна треска. Така беше и след вечерта в апартамента му.

— Мускулите? Кои мускули? — попитах и замигах. Той се усмихна сякаш разбра за какво мисля.

— Болят ли те мускулите от тичането, Хана? За бога, събери си ума. Нали си се прибрала в девет, за какво си мислиш, че говоря?

Отпих още една глътка от бутилката. Водата беше ледена. Смръщих лице.

— Добре съм.

— Ето още едно правило, Черешке. Можеш да използваш думата „добре“ не повече от два пъти, защото след това губи смисъла си. Измисли някое друго наречие, с което да описваш състоянието си след срещи.

Не знаех какво му става тази сутрин. Беше напрегнат, изнервен. Мислех, че го познавам достатъчно добре, но точно сега не можех да мисля, защото собствените ми мисли се бяха разпилели навсякъде из парка. Проблем, който, изглежда, се задълбочаваше всеки път, когато бяхме заедно. Или... ако се съди по предишната вечер... положението беше същото и когато *не* бяхме заедно. Дали изобщо му пукаше, че излизам с Дилън? Исках ли да му пука?

Аха! Искам, разбира се, че искам.

Това излизане на срещи бе прекалено сложно. Освен това не знаех дали с Уил излизаме и... какво всъщност има между нас. Това бе единственият въпрос, който *не можех* да му задам.

— Е, за да си напълно сигурна какво значи да се излиза на срещи — каза, спря и ме изгледа с предизвикателна усмивка, след това продължи: — ... може би трябва да излезеш с друг. На това парти имаше и други момчета. Арон?

Хау?

— Хау има приятелка. Арон...

— Изглежда в доста добра форма — каза окуражително.

— Да, не е зле в тялото, но не е ли малко... SN2?

— SN2? — попита с недоумение.

— *Е, не се ли сецаш?* — казах и започнах да махам с ръце във всички посоки. — Когато връзката C–X се разруши и реагентът, който

образува химичната връзка атакува въглерода при сто и осемдесет градуса. — Не спрях дори да поема дъх, докато обяснявах.

— Господи! Не мога да повярвам, че току-що използва пример от органичната химия, за да ми кажеш, че изглежда по-добре отзад, отколкото отпред.

— Да, мисля, че току-що счупих световен рекорд. „Трудолюбива ученичка на столетието“ — изпъсках недоволно.

— Не, всъщност беше удивително сравнение — каза откровено, дори с доза възхищение. Ще ми се да се бях сетил преди десет години — добави и устните му се извиха в тъжна гримаса. — Но наистина е невероятно, когато *ти* го казваш. Ако го бях казал аз, щеше да прозвучи гадно.

Преглътнах и се опитах да не гледам късите му гащи. Температурите бяха паднали още, беше нечовешки студ, беше прекалено рано, но независимо от това тази сутрин малко повече хора бяха събрали смелост да дойдат в парка. Две момчета с дебели вълнени шапки, нахлузени до под ушите, ритаха топка, а кафетата им, оставени в тревата до тях, изстиваха светкавично. Една жена в гигантска количка профуча карай нас, а по алеите се виждаха още неколцина тичащи. Погледнах към Уил точно когато се навеждаше да докосне върха на маратонката си.

— Гордея се с теб и наистина съм впечатлен колко здраво работиш — каза през рамо.

— Да — измънках под нос и започнах да правя упражнения, предимно с цел да не гледам задника му. — Да, здраво.

— Какво каза?

— Здраво... работя — повторих. — Наистина здраво.

Той се изправи и се извърна леко, а аз веднага премигнах и се загледах някъде из клоните на дърветата над нас.

— Сериозно ти казвам. Няма да те лъжа — каза и започна да обтяга гърба си. — Изненадан съм, че не се отказа още на първата седмица.

А аз пък се изненадах от себе си, че не му метнах гневен поглед. Просто ме подразни, че ме е преценил като човек, който се отказва лесно. Но вместо да се разфуча, само кимнах, защото се опитвах да гледам където и да е, само не и в разголената кожа на стегнатия му корем, когато вдигна ръце нагоре.

— Можеш дори да стигнеш до първите петдесет, ако продължаваш в този дух.

Погледнах стегнатите мускули около пъпа му и с горчивина си спомних какво е усещането да ги чувствам под пръстите си.

— Да, искам да продължа — казах и се предадох. Сега вече открито и без никакъв срам гледах оголеното място.

Покашлях се и тръгнах по пътеката, защото, честно казано, това тяло беше... безсрамно привлекателно.

— В колко е срещата ти тази вечер? — попита, когато ме настигна.

— Утре е, не е днес — казах.

— Добре де, в колко е срещата ти утре вечер? — засмя се той.

— Ами... в шест — почесах се по носа и се опитах да си спомня в колко всъщност беше срещата. — Не, в осем е.

— Не трябва ли да знаеш такива неща със сигурност?

— Вероятно — погледнах го и се усмихнах виновно.

— Вълнуваш ли се?

— Предполагам — казах неангажирано.

Той се засмя и ме прегърна дружелюбно през раменете.

— Я ми припомни с какво се занимава?

— С дрозofiла^[1] — отвърнах вяло. Уил ми даваше възможност да сменя темата и да говоря за наука, а аз не бях в състояние да си събера ума. Господи, каква каша беше в главата ми!

— А, генетика значи — каза закачливо с артистично удебелен глас. — Томас Хънт Морган ни даде хромозомата, а сега лаборанти от цялата страна си разменят дребни мухички и развиват генетика. — Опитваше се да говори закачливо, но гласът му бе толкова дълбок, толкова съблазнителен дори когато пускаше шеги, че костите ми затрепериха, краката и ръцете ми се втечиха. — А Дилън как е? Мил? Забавен? Смешен? Ненадминат в леглото?

— Много ясно.

Той спря и ме изгледа като буреносен облак.

— *Много ясно?*

Погледнах го.

— Искаш да кажеш... много ясно, че е забавен, мил и страхотен в леглото? — попита пак, но към края думите му някак потънаха.

— Да, с изключение на последното. Не съм опитала още от плодовете на това удоволствие — казах и хукнах след него, защото изведнъж се разбърза напред. Позволих си да го погледна пак. — И като стана дума за това, мога ли да те попитам нещо?

Той ме погледна с крайчето на окото си. Изглеждаше, меко казано, войнствено настроен.

— Да — каза много бавно.

— Какво означава „правила за поведение на трета среща“? Проверих в Гугъл...

— Проверила си в Гугъл?

— Да, и по всичко личи, че по общоприетото схващане това означава срещата, на която се прави секс.

Той спря. Обърнах се и го погледнах в очите. Налагаше се. Лицето му бе почервенияло.

— Искаш да кажеш, че те притиска да правите секс?

— Моля? — гледах го изненадана, защото не разбрах реакцията му. Откъде му хрумна това?

— Не, разбира се, не.

— Тогава защо ме питаш за секс?

— По-спокойно! Просто се чудех какви са очакванията му, без да се налага да ме притиска да правим секс. За бога, Уил, исках само да съм подготвена!

Той въздъхна и поклати глава:

— Понякога ме докарваш до лудост.

— И ти мен — сопнах се, тръгнах напред и продължих да мисля на глас. — Изглежда, има някаква схема, когато излизаш на срещи. Първа и втора среща са кажи-речи еднакви. Но как от този етап се стига до секс? Сигурно има правила, трябва да си ги напиша на един пищов, да гледам и да преписвам като на изпит. Може би тогава няма да изглежда толкова объркващо.

— Не ти трябва никакъв пищов. За бога! — Той свали шапката от главата си, приглади косата си назад. Буквално можех да видя как мозъкът му работи, сякаш в главата му имаше колелца и се движеха под скалпа му. — Добре... значи... първата среща е нещо като интервю. Прегледал е набързо автобиографията и работното ти досие — погледна ме многозначително, повдигна вежда и веднага премести поглед към гърдите ми. — И сега е време да докажеш, че това, което си

написала в резюмето за кандидатстване за тази позиция, е вярно и наистина имаш тези качества. Стандартна проверка на качествата, които се завеждат в досие. Следват „Въпроси и отговори“ — като например „Възможно ли е този човек да е сериен убиец?“, и отхвърляне на такива вероятности. И ако трябва да сме честни, много добре знаеш, че един мъж те кани на среща, след като вече е решил, че иска да прави секс с теб.

— Добре — казах и го изгледах скептично. Опитах се да си представя Уил в този сценарий: среща жена, извежда я на вечеря, решава дали иска да прави секс с нея, или не. Бях сигурна деветдесет и седем процента, че това никак, *ама никак* не ми хареса. — А втората среща?

— Е, втората среща е логично продължение. Минала си предварителното интервю, човекът е харесал присъствието ти на масата и следва продължение извън масата. Казано с други думи, трябва да занесе резюмето ти на отдел „Човешки ресурси“ и да получи потвърждение от тях, че очарователната ти личност и блестящ интелект отговарят на истината. И освен това е време да получи потвърждение дали все още иска да прави секс с теб. Кое то отново... — и тук спря, отказа се.

— А третата среща? — попитах.

— Е, тук вече всичко се превръща в реалност. Лайното или цопва върху вентилатора, или не. Излизаш с него два пъти, което означава, че го харесваш и очевидно отговаря на всички твои изисквания. Сега е време да пробваш на практика. И двамата имате някаква база за сравнение. Тук идва и моментът, когато трябва да се съблечете и да видите дали можете да се сработите. Мъжете обикновено започват с цветя, комплименти, романтични ресторанти.

— Значи сега следва... секс.

— Понякога — подчерта той. — Не е нужно да правиш нещо, което не искаш, Хана. Никога, с никого. Лично ще отрежа топките на всеки мъж, който се осмели да те притиска.

Усетих плаха топлина и нещо като пеперудки из стомаха. Братята ми казваха същите неща, не по такъв повод, разбира се. Но ако трябва да съм напълно откровена, от устата на Уил звучеше по съвсем различен начин.

— Знам — казах.

— Ти искаш ли да правиш секс с него? — Опита да покаже безразличие, но напълно се провали. Дори не можеше да ме погледне. Вместо това започна да дърпа някакво конче на ръба на тениската си. Потръпнах. Не, това не му харесваше, не беше вярно, че за него не е проблем.

Поех дълбоко въздух, помислих и след като преодолях първата си реакция да кажа „Не!“, просто свих рамене, без да се ангажирам с отговор.

Дилън беше наистина сладък и аз му бях позволила да ме целуне за лека нощ на стълбите пред входа, но усещането бе едно голямо нищо в сравнение с онова, което изпитвах, когато Уил ме целуваше. И това беше само една стотна от проблема. Бях убедена, че причината Уил да ме кара да се чувствам толкова хубаво, е опитът му. Ето защо бе толкова добър във всичко.

— Честно казано, не съм сигурна. Ще се наложи да изчакам и да разбера, когато му дойде времето.

* * *

Каквито и съмнения да изпитвах относно разясненията на Уил за третата среща, всичко си дойде на мястото в мига, в който с Дилън влязохме в ресторанта. Дилън искаше да ме заведе на място, на което не бях ходила, а това не беше особено трудно, като се има предвид, че от три години, тоест, откакто бях дошла, едва бях подала нос от лабораторията. Той се усмихна гордо, когато таксито спря пред *Даниелс*, на Шейсет и пето авеню.

Ако някой ме бе накарал да рисувам най-романтичното място за среща по моите представи, би изглеждало точно така: бели стени, мебели в кафяво и сребристо, арки и гръцки колони в основната част на ресторанта, кръгли маси, покрити с пищни ленени покривки, вази с цветя навсякъде и всичко това — под огромни полилеи. Пълна противоположност на ресторанта при втората ни среща. А аз не бях готова.

Вечерята започна добре, даже доста добре. Поръчахме си предястия, Дилън взе бутилка вино, но след това всичко тръгна към

провал. Бях си обещала да не пиша на Уил, но към края, когато Дилън се извини и отиде до тоалетната, хванах телефона и написах.

Мисля, че третата ми среща върви към пълен провал. 101%.

Той отговори почти веднага.

Какво? Не е възможно. Ти виждала ли си учителя си?

Той поръча някакво много скъпо вино и после се обиди, че не искам да пия. На теб не ти пука, че не пия.

Появи се иконката, която показваше, че ми отговаря. Зачаках с телефон в ръката. Огледах се за Дилън, все още го нямаше.

Така е, защото съм гений и умея да смятам. Наливам ти една чаша, която се правиш, че пиеш цяла вечер, а останалата част от бутилката е моя. Хитрец съм аз.

Сигурна съм, че той не мисли като теб, написах.

Тогава му кажи, че си много по-забавна, когато си будна, а не с лице в супата. И защо ми пишеш? Къде е

Красивият принц?

В тоалетната. Тръгваме си.

Мина цяла минута, преди да ми отговори.

О? Нима?

Да, тръгваме за къщи. Връща се. Ще пиша после.

* * *

Пътуването към къщи бе много странно и неловко. Тъпи правила! И този Гугъл и той ме обърка съвсем, и Уил... проклет да е, дето ми напълни главата с глупости. Не разбирах какво става. Не, не исках да бъда с Уил. Той имаше седмична програма с партньорките си, не искаше никакво обвързване и разполагаше с доста богато минало. Уил не търсеше връзка, а аз поне се опитвах да съм по-отворена по въпроса. Така че той не беше възможност, не беше част от плана ми. Обичах секса, исках да го правя с друг човек, освен със себе си. Исках да стане скоро. И с Дилън стана точно както си бях пожелала. Момчето среща момичето, момичето харесва момчето и пуска момчето да се разхожда из гащите й.

Нямаше нищо по-сигурно от пълната ми готовност да пусна някой в гащите си. И тогава къде беше вълнението, къде беше

нетърпението, къде беше топлината, която се катереше по бедрата ми и се настаняваше в стомаха ми, къде беше болката между краката ми само при мисълта, че с Уил ще влезем в онази спалня? Къде беше лудостта, която ме изрита да ходя по улиците в три през нощта, и опасението, че ще експлодирам в ръцете му само с първото докосване? Сега не изпитвах нито едно от тези чувства.

Отново валеше сняг. Стигнахме до моята сграда, качихме се по стълбите, Дилън се завъртя край вратата и смутено изчака да го поканя да влезе. Движех се на автопилот. Стомахът ми бе свит като безформена топка глина, а бученето в главата ми бе толкова мощно, че исках да пусна високо най-шумната и гнусна музика, само и само да го заглуша.

Да го каня ли? Или не? Искam ли изобщо да го каня?

Поканих го на по едно „питие преди лягане“. Всъщност точно това бе изразът, който използвах. Той се съгласи с охота, а аз тръгнах към кухнята, извадих чаши; сипах си съвсем малко бренди и почти напълних неговата чаша с надеждата да му се доспи.

Върнах се в хола и с изненада открих, че е застанал... в моето пространство, седеше дори на моето място. Беше абсолютно неправилно. Усещането за истински провал стисна гърдите ми.

Дилън взе чашата и без да каже дума, я остави на плота. Погали ме по бузата с меките си пръсти, после по носа ми, хвана лицето ми с длани.

Първата му целувка беше внимателна, бавна, опипваше почвата, изучаваше ме. Последва втората. Затворих очи при допира на езика му, усетих как сърцето ми галопира и се помолих тайно да се дължи на страст или желание, или на нещо положително към това момче. Не исках да си мисля, че е от пълзящото чувство на паника, което бавно се надигаше в гърлото ми.

Устните му бяха меки. В смисъл... много меки, като възглавнички. Дъхът му миришеше на картофи. Някой от съседните апартаменти крещеше. Не помня някога да съм забелязвала какво се случва около мен, когато Уил ме целуваше. Да, забелязвах как ухае, усещах кожата му под пръстите си, усещах се на ръба да гръмна, ако веднага не ме докосне *там*. Но никога не бях обръщала внимание на разговорите на хората, които събират боклука, и как по-точно бучи двигателят на камиона им.

— Какво има? — попита Дилън и направи крачка назад. Докоснах устните си. Бяха си наред, не бяха подути, все едно не ме бе целувал. Не бяха напълно унищожени както...

— Мисля, че нищо няма да стане — казах.

Той не отговори веднага, очите му търсеха някакъв отговор в моите, изглеждаше много объркан.

— Но... аз си помислих...

— Знам, съжалявам.

Той кимна, направи още крачка назад, зарови ръце в косата си и каза:

— Предполагам... ако това е заради Уил... кажи му, че... го поздравявам.

* * *

Затворих вратата след Дилън и облегнах гръб на хладното дърво. Телефонът ми тежеше в джоба като зареден пистолет. Извадих го, намерих номера на Мъжа Който Ми Взе Ума, и започнах да пиша. Съчиних около петдесет различни съобщения, после ги изтрих. Накрая написах едно изречение, поколебах се няколко секунди и натиснах бутона за изпращане.

Къде си?

[1] Модулна система за генетични и фармацевтични изследвания.
— Б.пр. ↑

ДЕСЕТ

Нямах представа какво правя. Вървах толкова бързо, сякаш закъснявах занякъде. Всъщност не се налагаше да ходя където да било, но вървах като гонен от кучета към апартамента на Хана.

Да, тръгваме за къщи. Връща се. Ще пиша после.

Само като се сетех за това съобщение, стисках ръце в юмруци. Всяка дума отваряше дупка като от изгорено в мозъка ми.

И като си представях... *тя и Дилън!* Сериозно се опасявах, че ще получа удар. Идеше ми да изпочупя всичко по пътя си.

Беше студено, толкова студено, че виждах дъха си. Пръстите ми бяха безчувствени. Напъхах ги в джобовете. След като получих съобщението ѝ, хукнах от апартамента без ръкавици, по някакво лятно яке, гуменки и... без чорапи.

Бях бесен! През цялото време — седем пресечки до дома ѝ, усещах, че се пръскам от гняв. Бях бесен *заради нея*. Че ми причинява това. Толкова си бях добре преди *тя* да падне от небето. С уста, която никога не спираше да говори, като захранвана с електричество. И с онези палави очи. Бях си съвсем добре, идеално дори, преди да се намърда неканена в спокойното ми уредено ежедневие. Искаше ми се Дилън да излезе от апартамента ѝ, да се кача *аз* и да ѝ кажа какъв трън в гащите е, да ѝ кажа, че съм побеснял, защото... защото бе успяла да изтръгне и последното парче здрава почва изпод краката ми.

Но когато наближих и видях светлините в апартамента ѝ, сенките, телата им из стаята, изпитах нечовешко облекчение, че вече не се е проснала в леглото по гръб. Под него. Дръпнах шапката си надолу и започнах да се оглеждам за кафене или... за друго място, където да убия времето. Изръмжах през зъби. Нямахше нищо, само други блокове, магазини за отдаване на всякакви неща под наем, които бяха затворили отдавна, и някъде в далечината — бар. Само това ми трябваше сега — алкохол! Освен това беше на две пресечки. Ако щях да се напивам в бара, да си бях останал вкъщи!

Колко време ще чакам? Докато ми пише? До сутринта? Докато излязат заедно? Усмивнати като влюбени гугутки, които си споделят колко страхотно са прекарвали... колко готина е била Хана и колко куц в леглото е бил Дилън... примерно.

Изръмжах пак и вдигнах поглед точно навреме. Един мъж с вдигната яка и извито под напора на вятъра тяло излизаше от сградата. Сърцето ми подскочи. Това със сигурност беше Дилън. И докато сърцето ми се отпускате от облекчение, фактът, че го разпознах от такова голямо разстояние, ме накара да се почувствам като най-големия задник в историята на човечеството.

Изваках да видя дали няма да се върне, но той продължи със стабилна забързана крачка.

Точно така, Уил. Прекоси границата, а сега трябва да си намериш пътя обратно.

Ами ако има нужда от мен? Може би трябва да се позавъртя още малко и да се уверя, че е добре.

Извадих телефона и се загледах в тъмния екран. Ако си тръгнеш оттук, щях да отида да тичам из парка. Не ми пукаше, че е почти единайсет и че дърво и камък се пукат от студ. Щях да бягам, докато гневът, облекчението, цялата негативна енергия, която ме тресеше, си отидат.

Едва успях да натисна бутона и да отворя съобщенията ни от порано. Палецът ми трепереше. Веднага забелязах иконата, която показва, че ми пише. Имах чувството, че минаха векове, преди да получа съобщението й. Седях и стисках телефона и чаках... шибаното съобщение.

Къде си?

Засмях се, прекарах ръка през косата си и поех дълбоко въздух.

Не ме убивай. Под вас съм.

— Хана излезе от сградата наметната с огромно яке, под което се виждаше копринена синя блуза. Беше по пантофи с жабока Кърмит. Изтича към мен, а аз едва дишах, стоях като парализиран.

— Какво правиш тук? — попита, спря пред мен и се облегна на някакъв пожарогасител.

— Не знам — казах едва чуто. Протегнах ръце, притеглих я към себе си и сложих длани на хълбока й. Намръщи се леко, очевидно я

стисках прекалено силно; тя се чудеше какво, по дяволите, правя с нея, но вместо да отстъпи назад, се облегна на тялото ми.

— Уил?

— Да? — попитах и най-накрая я погледнах в очите. Беше красива! Беше сложила съвсем малко грим, косата ѝ бе пусната.

Къдриците ѝ падаха меки и топли. Очите ѝ бяха натежали от същия поглед, който видях, когато лежеше на пода в моята всекидневна или когато плъзнах пръстите си в нея и погалих нежния ѝ клитор. Когато погледнах устата ѝ, тя подаде език и облиза сухите си устни.

— Наистина искам да знам какво правиш тук.

Свих рамене и наведох глава.

— Не бях сигурен, че наистина си падаш по него и малко ме притесняваше фактът, че го водиш у вас.

Тя пхна пръсти под яката на якето ми и погали врата ми.

— Дилън очакваше, че ще правим секс тази вечер.

Неволно забих пръсти в кожата ѝ, стисках я, без да осъзнавам какво правя.

— О, сигурен съм, че е очаквал!

— Но... аз не знам... не знам как... в смисъл... всичко трябва да е лесно, нали? Трябва да е лесно да си в компанията на хора, които харесваш. Трябва да е забавно, нали? И според мен е доста симпатичен. И ми е забавно с него. Той е мил, мисли за всичко, умее да се шегува, красив е.

Не казах нищо, не посмях да отворя уста, за да не започна да вия.

— Но когато ме целуна... Не се изгубих в целувката му така, както се изгубвам в своята.

Отдръпнах се леко и я погледнах. Тя ме гледаше едва ли не с извинение.

— Но беше много мил, наистина — прошепна.

— Добре.

— И дори не се ядоса, когато му казах да си върви.

— Добре, Хана! Ако те е нагрубил или... обидил... кълна се...

— Уил!

Замълчах, вече малко по-спокоен, и зачаках да ми каже какво иска от мен, от какво се нуждае. Бих направил всичко за нея, всичко, което поиска. Дори да ме бе накарала да лазя пред нея, бих го

направил. Ако ме помолеше да ѝ помогна да си закопчее ципа на якето, щях да го направя.

— Ела с мен горе.

Сърцето ми скочи в гърлото. Гледах я и очаквах да премисли. Но тя не взе думите си назад. Не откъсна очи от моите, не се засмя. Просто изучаваше реакцията ми и чакаше отговор. Изправих се, тя направи крачка назад да ми даде... пространство да мисля, макар че на практика телата ни бяха залепени едно за друго. После пусна ръце по гърдите ми и ги остави на кръста ми.

— Ако се кача с теб... — започнах.

Тя вече кимаше.

— Знам, знам.

— Не знам дали мога да бъда... да го направя бавно.

Очите ѝ потъмняха. Тръгна пред мен и повтори натъртено.

— Знам.

— Крушката пред асансьора бе изгоряла, вървахме в полумрак. Хана се облегна в ъгъла и ме изгледа скрита в тъмното.

— За какво мислиш? — попита като учен, който се кани да ми прави дисекция.

Мислех си за... всичко, исках всичко, изпадах в паника, чудех се дали режа последния конец, на който като по магия бях успял да държа под контрол чувствата си до този момент. Мислех какво искам да направя с нея, когато стигнем до леглото ѝ.

— За много неща.

Виждах усмивката ѝ дори в тъмното.

— Можеш ли да уточниш малко?

— Не ми хареса, когато това момче се качи в апартамента ти тази вечер.

Тя наклони глава и ме изгледа преценяващо.

— Мислех, че това е част от... срещата. Нали ако излизам с мъже, понякога ще се качват в апартамента ми?

— Знам. Но ти ме попита какво мисля. И ето, казвам ти.

— Той е добро момче.

— Сигурен съм. Той е онова много добро момче, което не умее да те целуне.

Тя се изправи и попита:

— Ревнуваш ли? От Дилън?

Гледах я дълго. После кимнах.

— Никак не ми харесва друг да те има.

— И в същото време продължаваш да се виждаш с Криси и Кити. Не си направих труда да ѝ обяснявам.

— За какво мислеше, докато беше с него тази вечер?

Усмивката ѝ посърна.

— Мислех предимно за теб. Чудех се дали си с някоя.

— Не съм бил с никоя тази вечер.

Това очевидно я изненада. Тя остана мълчалива... цяла вечност. Стигнахме до нейния етаж, вратите се отвориха за няколко секунди и после се затвориха. Явно никой не бе хукнал да ползва асансьора по това време. Останахме на място.

— Защо? — попита най-накрая. — Събота е, това е вечерта ти с Кристи.

— Как така знаеш такива подробности? — попитах и се опитах да сдържа гнева си към онзи, който ѝ бе дал информацията.

— Освен това, ако помниш, бях с теб последните две съботи.

Тя погледна към пантофите си, помисли и пак вдигна очи към мен.

— Тази вечер мислих за всичко, което искам да направя с мен и какво искам аз да направя с теб. И че не желая да правя нито едно от тези неща с Дилън.

Направих крачка към нея, плъзнах ръка от кръста ѝ нагоре и по извивката на гърдите ѝ.

— Каж ми какво искаш. Каж ми какво си готова да направиш с мен.

Усещах как гърдите ѝ се повдигат под учестеното ѝ дишане. Погалих с палец втвърденото под блузата ѝ зърно.

— Искам езика ти между краката ми — каза с треперещ глас. — Докато свърша.

— Разбира се, докато свършиш — казах и се засмях. — Когато започна да го правя, ще свършиш повече от един път.

Устните ѝ се разтвориха, обви пръсти около китката ми и притисна ръката ми към гърдите си.

— И искам да свършиш върху гърдите ми.

Вече бях толкова възбуден! Само докато си го представях.

— Друго какво?

Тя поклати глава, сви рамене и погледна встрани, без да отговори, затова аз отвърнах вместо нея:

— *Всичко*. С цялото ти тяло. Обичаш да те хапя и ти е хубаво, когато го правя. Ще правим секс и ще сторя всичко, което искаш от мен, и не само защото искам *на мен* да ми е хубаво, а защото искам да е добре *за теб*.

— Разбира се, Уил — каза и ме погледна в очите, а аз направих още една крачка и се долепих до нея. Тя вдигна глава, за да не откъсва очи от моите. Притиснах пениса си към корема ѝ.

— Хана, не знам дали някога съм искал нещо толкова много, колкото теб. Мисля, че няма такова нещо на света, нито в целия ми живот — казах. — Просто не мога да спра да мисля как те целувам *часове* наред. Хана, знаеш ли за каква целувка говоря? За целувка, която ще ти харесва толкова много, че няма да искаш да правиш нищо друго и няма да мислиш за друго.

Тя поклати глава. Усещах дъха ѝ върху шията си, насечен, остър, задъхан.

— Не знам за каква целувка говориш, може би защото досега не съм искала само това или точно това. Не и преди теб.

Хана плъзна ръце под якето, после под тениската ми. Дланите ѝ бяха топли, мускулите на корема ми потрепераха и се напрегнаха само от допира на връхчета на пръстите ѝ.

— Представям си как си седнала на лицето ми и те целувам там — казах. — Представям си как ще те съборя още на пода в апартамента, защото нямам търпение да стигна до леглото. Напоследък не искам да бъда с никоя друга. Излизам да тичам в безумни часове или лежа и си стискам пениса, и си представям, че съм с теб.

— Да излизаме от този асансьор — каза и ме бутна леко напред по коридора.

Ръцете ѝ трепереха, не можа да намери ключа, после не успя да го вкара, може би защото я бях хванал за бедрата и се притисках в гърба ѝ. Беше ми необходим всеки грам самоконтрол, за да не грабна ключа от ръцете ѝ и да отворя вратата по-бързо.

Когато най-сетне успя да отвори, буквално я набутах вътре, притиснах я към стената и затръшнах вратата с крак.

Наведох се и засмуках шията ѝ, плъзнах ръце по гладката кожа на бедрата ѝ.

— Трябва да ми кажеш да спра, ако се движа прекалено бързо или съм много настоятелен — прошепнах.

Тя повдигна ръце и ме погали по косата. Трепереше. Заби нокти в скалпа ми.

— Едва ли ще кажа.

Целувах брадичката, устата ѝ, засмуквах и облизвах всеки сантиметър от меките ѝ устни и сладкия ѝ настоятелен език.

Исках да почувствам езика ѝ по гърдите си, да ги засмуче, да ги хапе, да усещам как зъбите ѝ се впиват по цялото ми тяло, по пръстите, по бедрата ми. Бях като пуснат на свобода обезумял звяр.

Отделих се от нея само за секунди, за да сваля якето ѝ, после моето, хванах тениската си на врата и я издърпах напред, разкопчах ципа на полата ѝ. Мятах всичко на пода.

Отне ми секунда да разкопча я сутиена ѝ, тя се освободи от него и се притисна обратно в ръцете ми. Гърдите ѝ опряха в моите. Исках само да ги разтривам и, мамка му, исках да съм в нея! Тя ме бутна леко назад и ме поведе през всекидневната към спалнята, обърна се само за миг и ми се усмихна.

Стаята ѝ бе подредена, нямаше много мебели. Голямо легло до стената. Мисля, че това бе всичко, което забелязах. Освен Хана, разбира се. Тя стоеше по бикини, косата ѝ падаше по раменете. Очите ѝ пътуваха бавно по гърдите ми, по врата, по лицето.

Беше толкова тихо. Сякаш тишината тиктакеше като стенен часовник.

— Мислила съм за това толкова пъти — каза и плъзна пръсти по косъмчетата на корема ми, после нагоре по гърдите, по татуировката на лявото ми рамо, надолу по ръката ми.

— Господи, имам чувството, че през целия си живот съм си представяла този миг, но сега, когато си тук съм малко... притеснена.

— Няма от какво да се притесняваш.

— Става ми много по-леко, когато ми казваш какво да направя — призна тихичко.

Обхванах гърдата ѝ, повдигнах я леко нагоре, наведох се и засмуках втвърденото ѝ зърно. Тя рязко пое дъх и заби нокти в косата ми. Усмихнах се и впих зъби в малката извивка под зърното ѝ.

— Можеш да започнеш като ми свалиш джинсите.

Тя разкопча колана ми, после копчетата. Бях твърде пристрастен към начина, по който го правеше — ръцете ѝ винаги трепереха от възбуда и може би нервно очакване. Огледах почти голото ѝ тяло на фона на слабата светлина, която се процеждаше през полуотворената врата на спалнята — шията, гърдите ѝ, изваяната ѝ талия, женствения ѝ ханш и дългите ѝ гладки крака. Протегнах ръка и плъзнах два пръста до ръба на бикините ѝ. Продължих надолу по бедрата и нагоре между краката. Погалих меката материя на бельото ѝ. Мушнах показалец под бикините. Усетих влагата ѝ, зави ми се свят.

— Обичам кожата ти. Обичам да те докосвам и да усещам соковете ти — прошепнах.

— Махни тези джинси — каза дяволито тя. — Можеш да ме докосваш цяла нощ.

Едва сега видях, че е свалила джинсите ми само до глезените, и стоях пред нея по боксерки. Не ги беше махнала. Или беше прекалено нервна, или искаше да се възползва от още една възможност да ме съблича. Каквато и да беше истината, и двата варианта ме удовлетворяваха. Освободих се от джинсите, поведох я към леглото и я накарах да легне. Тя се плъзна нагоре по гръб, а аз заставах на колене пред нея.

Сивите ѝ очи бяха ясни, разширени от почуда, развълнувани, умоляващи. Светлосините ѝ бикини подчертаваха бялата ѝ кожа. Сякаш бе направена от стъкло. Само малката бенка на пъпа ѝ подсказваше, че има нещо общо с човешката раса, че е истинска.

— Заради него ли беше обула тези бикини? — попитах, без да помисля.

Тя погледна надолу към дантелата. Преместих поглед към сочните ѝ гърди.

— Уил, не му позволих дори да ми свали блузата. Така че... не съм ги облякла заради него.

Целунах пъпа ѝ и спуснах устни надолу към ластичната дантела. Хана никога не бе изпитвала срам, напротив, но сега всичко беше различно. Беше се облегнала на лакти и гледаше. Кожата ѝ трепереше, виждах пулсиращата малката вена на шията ѝ. Това не беше вече отиграване на сценката „Как да стана сексбомба“. Имах чувството, че не стъпваме по земята, а се пързалиме по тънък лед. Всичко вече бе толкова истинско, а тя изглеждаше съвършена. Ако по някакъв начин

направех грешка или пропилеех единствената си възможност, нямаше да си простя до края на живота си.

— В такъв случай ще си представям, че си ги обула заради мен.

— Може и така да е.

Дръпнах ластика на бикините ѝ със зъби, опънах го и го пуснах. Усетих как се впи в кожата ѝ.

— И ще си представям, че облечена или гола, винаги мислиш за мен.

Тя ме погледна с огромните си сиви очи.

— Напоследък... е точно така. Това притеснява ли те?

— Защо да ме притеснява? — попитах и вдигнах поглед от тялото ѝ.

— Знам за какво става дума, Уил. Не очаквам да бъдеш друг човек, да си различен от онзи Уил, когото познавам.

Нямах представа за какво говори и ако трябва да съм честен, не знаех какво ще последва и какво не, но за първи път в живота си не исках да мисля за после, не исках да давам определения, преди нещо дори да е започнало. Опрях лице в нейното, целунах я и прошепнах:

— Не знам откъде да започна.

Откачах само при мисълта да заровя език между краката ѝ или да я чукам, или да усещам устните ѝ около мен. В един миг ми хрумна, че може би имам само този миг, само тази нощ, и че трябва да направя всичко в рамките на няколко часа.

— Няма да ти позволя да спиш.

— Не искам да спя — каза и ми се усмихна плахо. — И започни с това, което ти казах в асансьора.

Целувах шията, гърдите, корема ѝ. Всеки сантиметър от кожата ѝ вибрираше, трепереше от желание под устните ми. Не затвори очите за миг. Бях спал с жени, които обичат да гледат, но никога никоя не ме бе карала да се чувствам така обвързан, така близо. Мускулите ѝ се напрегнаха до предел, когато устните ми стигнаха до бедрата, започна да диша на учестено. Засмуках вътрешната част на бедрото ѝ.

— Мисля, че ще превъртя, когато устата ми опре там.

— Уил, кажи ми какво да правя — каза умоляващо тя. Гласът ѝ беше много напрегнат. — Никога не съм...

— Знам. Съвършена си. Обичаш да гледаш, нали?

Тя кимна.

— Защо, Черешке? Защо обичаш да гледаш всичко, което правя?

Тя се поколеба, преглътна и предположих, че се опитва да скрие истината.

— Ти знаеш как да... — Не довърши. Думите увиснаха между нас. После само сви рамене.

— Искаш да кажеш, че обичаш да ме гледаш, защото умея да те докарам до оргазъм?

Тя пак кимна. Дръпнах бикините ѝ надолу и ги плъзнах по бедрата.

— Ти можеш да го направиш и сама, с ръка. Гледаш ли се, докато го правиш?

— Не.

Метнах бикините някъде на пода и отново се разположих между широко отворените ѝ крака.

— Имаш ли вибратор? — Очите ѝ бяха замъглени, като опиянена. Кимна. — В такъв случай вибраторът може да те накара да свършиш. Гледаш ли вибратора си, докато работи в теб? — попитах и неочаквано мушнах пръст в нея, извадих го веднага и го плъзнах в устата ѝ. Тя простена, засмука пръста ми и ме притегли да ме целуне. Господи! Устните ѝ ухаеха на секс, бяха горещи, исках да плъзна език направо между краката ѝ.

— Може би защото обичаш да гледаш как го правя аз?

— Уил...

— Не се срамувай да ми кажеш истината — прошепнах в устата ѝ и засмуках устната ѝ. — Предполагам, не си инженер, който присъства само за да наблюдава механиката и технологичните параметри, когато един мъж те лиже между краката.

Може пък и да греша. Или ти харесва да наблюдаваш как аз го правя с *моята* устата?

Тя пусна ръце по гърдите ми, надолу по корема ми и ги обви около пениса ми. Стисна го.

— Обичам да те гледам.

— Обичам, когато ме гледаш. — Едва успях да произнеса думите. — Изобщо не мога да мисля, когато огромните ти сиви очи са вперени в мен.

— Моля те...

— Сега нека забравим за това, за да можеш да гледаш устата ми.

— Уил?

— Да?

— След това... Моля те, не ме прекършвай след това.

Погледнах я. Долових уплаха в гласа ѝ, но в изражението ѝ нямаше страх или колебание. Напротив. Изглеждаше още по-гладна, ненаситна, очакваща.

— Няма — казах и целунах нежно шията, гърдите ѝ, засмуквах ги, забивах нежно зъби.

Спуснах се надолу по тялото ѝ. Бедрата ѝ започнаха да треперят, когато ги отворих и усети дъха ми върху горещата си плът. Вдигна се на лакти, за да гледа, усмихнах ѝ се и зарових устни между краката ѝ.

Затворих очи от изумление. Беше толкова топла! Засмуках нежно и простенах. Викът се откърти от устните ѝ треперещ, учуден. Отпусна глава назад, повдигна таза си към устните ми.

— О, Господи! — простена. Усмихнах се. Плъзнах език надолу и нагоре и засмуках клитора ѝ.

— Не спирай — прошепна.

Нямаше да спра. *Не можех* да спра. Мушнах два пръста в нея, без да отделям език от клитора ѝ. Тя буквално падна на леглото и започна сляпо да маха с ръце и да търси облегалката на леглото, сякаш да се задържи да не излети в орбита.

Обърна глава настрани, захапа възглавницата. Едва чувах глухите ѝ умоляващи стонове. Не исках и не си позволих и за секунда да намаля интензивността на удоволствието ѝ.

Беше на ръба. Пъхнах пръстите си по-дълбоко, засмуках клитора ѝ силно. Погледнах нагоре към извитото ѝ тяло, изпъкналите гърди, втвърдените зърна, дългата ѝ шия. Завъртях китката си, усуках пръстите си в нея. Тя изви тялото си като лък, изтласка се напред към мен, извика и усетих първите спазми на оргазма ѝ около пръстите си.

Бях толкова възбуден, че на практика чуках матрака. Тогава усетих как мускулите и сухожилията на бедрата ѝ се стягат отново, простена, пак, и още веднъж, а с всеки стон звуците ѝ ставаха по-напрегнати. Ръцете ѝ се плъзнаха надолу, впи пръсти в косата ми и започна да върти бързо таза си около пръстите ми. Краката ѝ бяха широко разтворени. Реално чукаше... цялото ми лице. Няколко божествени минути. Единствено с тази жена оралният секс беше като чукане, а не само като докосван на полови органи с уста.

И когато започна да свършва за втори път, когато не успя да сдържи писъка си, когато дърпаше толкова силно косата ми, си помислих, че има вероятност да свърша с нея.

Не затворих очи, не исках да изпусна от поглед гледката пред и над себе си. Бях напълно загубен в усещането да съм толкова близо до нея и до нейните усещания.

— Моля те — каза с дрезгав глас. Погледнах я. Очите ѝ бяха тъмни, почти черни. Никога не ги бях виждал такива. Бедрата ѝ трепереха. Изправи се на лакът, дръпна ме за косата — Ела горе.

Събух боксерките си, потърках пениса си в краката ѝ и се плъзнах по тялото ѝ. Вкарах език в пъпа ѝ, задвижих го по гърдите ѝ, засмуках твърдите ѝ зърна. Исках да я чукам навсякъде; между гърдите, в устата, в дупето, в дланите. Но точно сега най-много исках да я чукам във влагалището. Разтвори широко крака и се пресегна към нощното шкафче за презерватив. Гледах избилата червенина по гърдите ѝ, галех бавно пениса си. Тя ми подаде цяла кутия презервативи.

Засмях се.

— Да започнем само с един, какво ще кажеш?

Тя кимна в съгласие и бутна кутията в ръцете ми. Очите ѝ ме гледаха умоляващо.

— Извади един — казах нетърпеливо.

— Не знам как се слага — изскимтя сладко. Зае се непохватно с трудната задача да отвори кутията. Накрая тя се скъса и всички презервативи изпопадаха на корема ѝ.

Отворих една опаковка и ѝ подадох презерватива. Останалите избутах встрани.

— Не е трудно. Просто го развий по пениса ми.

Ръцете ѝ трепереха. Тайничко се надявах да е от нетърпение, а не от притеснение. Но безпокойството ми бързо утихна, когато тя хвана пениса ми нетърпеливо и покри връхчето с презерватива. Но го слагаше обратно и така никога нямаше да се развие. След няколко болезнени секунди и тя разбра, че греши, измъкна го, захвърли го и изруга. След това грабна нова опаковка.

Бях толкова възбуден, имах чувството, че ще гръмна. Стисках здраво зъби и се молах да не свърша, докато ми слага презерватива. Тя го разгледа внимателно и този път успя да го сложи правилно. Ръцете ѝ

бяха топли, лицето ѝ — толкова близо до пениса ми, дъхът ѝ гъделичкаше бедрата ми. Трябваше да я чукам веднага.

Тя започна да го развива много внимателно. Стори ми се цяла вечност, а търпението ми бе под нулата. Развиваше го милиметър по милиметър, сякаш бях направен от стъкло. Надявах се след секунди да блъскам с това нещо в нея, докато леглото се продъни или падне в спалнята на съседите под нас. Когато успя да го докара до края, въздъхна с облекчение, легна и повдигна таза си, готова да ме поеме. Но аз я погледнах злоещо, измъкнах презерватива и го хвърлих на пода.

Налагаше се да говоря през зъби. Имах чувството, че ако отпусна челюст, ще свърша на секундата.

— Пак! — казах. — Не е нужно да го държиш като порцеланова статуетка. Сложи го така, че да мога да те чукам!

Тя ме изгледа объркано и притеснено. Очите ѝ бяха сребристосиви. Най-сетне разбра какво искам. Сякаш бе прочела мислите ми: *Не искам да се колебаеш за нищо. Не искам да имаш съмнения. Не съм бил по-възбуден в целия си съзнателен живот. Току-що бях между краката ти и ти пицеше от удоволствие и ти е ясно, че нямам никакво намерение да бъда нежен и деликатен с теб.*

Без да откъсва очи от мен, тя взе пакета, разкъса го със зъби и извади презерватива. Опипа го, огледа го от всички страни и го плъзна по пениса ми. Този път го направи много бързо, дори стисна здраво в основата, след което нежно погали топките ми и плъзна ръка по вътрешната част на бедрото ми.

— Така ли? — прошепна. Не се усмихна, не се намръщи, просто попита дали е свършила работата добре.

— Идеално — казах и погалих лицето ѝ.

После се отпусна назад и се усмихна с облекчение. Легнах върху нея и наместих пениса си между краката ѝ. Господи, колко беше гореща! Започнах да я дразня само отвън. Мамка му, виеше ми се свят от желание! Усещах болка в таза, в топките, бях толкова готов да я пронижа, да експлодирам в нея. Бях напълно неподготвен за усещането при допира с гърдите ѝ, притиснати до моите, при нежното движение на гладките ѝ бедра по таза и кръста ми. Беше твърде... много.

Преживяването с Хана бе прекалено силно. Нямах представа как ще издържа.

— Сложи го там — казах.

Тя плъзна ръка между плътно допрените ни тела. Не ѝ бях оставил място дори за дланта ѝ. Лежах върху нея, но тя ме намери, насочи ме. Усетих горещата влага пред влагалището ѝ. После плъзна пениса ми по клитора си.

— Няма да бъда нежен, предупреждавам те.

— Добре, добре — каза задъхано, сякаш въздухът не ѝ стигаше. Затвори бавно очи. Простена тихичко. — Мина доста време от последния път, когато това ми се случи — прошепна. Гледах как облизва жадно устните си, после бързо отвори очи, жадно погълна гледката между телата ни и плъзна леко пениса ми по деликатните места. Харесваше ѝ да гледа как си играе с мен.

— Откога не си го правила? — попитах.

Тя премигна, ръката ѝ застина.

— От около три години — отвърна свъсено. — Правила съм секс с петима, но общо само осем пъти. Уил, повярвай ми, наистина не знам какво да направя сега.

Преглътнах, целунах я и казах:

— В такъв случай ще бъда внимателен. Няма да съм толкова груб — прошепнах, но тя се засмя и поклати глава.

— Не искам да си внимателен.

Погледнах гърдите ѝ, корема, между краката ѝ, където ръката ѝ си играеше с мен. Искях да усетя кожата ѝ по пениса си.

Никога не бях правил секс без презерватив, но с нея исках да почувствам кожата ѝ отвътре. Мисълта за това ме възбуди още повече.

— Ще го направя хубаво — казах, долепил устни шията ѝ. — Искам да те усетя.

Хана се размърда под мен, притисна ме, затвори очи и аз влязох в нея.

Лицето ѝ пламна, устните ѝ се разтвориха, въздъхна сладко. Не вярвах на очите си как преживява очакването и улових точния миг, когато осъзна, че това наистина се случва, че наистина ще я чукам. Тя отвори очи, погледът ѝ се закова върху устните ми, омекна, лудостта в него изчезна. Сложи ръка на врата ми и прошепна:

— Здравей!

Този поглед, тази нежност в очите ѝ... тогава за първи път разбрах какво става с мен. Влюбвах се.

— Здравсти — казах дрезгаво и я целунах.

Изпитах такова нечовешко облекчение! Въздухът излезе от гърдите ми, целувах я по-настойтелно и се питах дали подозира, че току-що бях назовал това, което правим. *Правихме любов*. Или може би не разбираше и просто се наслаждаваше на вкуса на соковете си, все още тежки и ароматни на езика ми. Вероятно изобщо не ѝ минаваше през ум, че целият ми свят се е преобърнал за секунда, че е излетял от орбитата си и се движи по някаква своя траектория. Просто исках да вляза в нея и да остана там завинаги.

Мамка му! Мамка мууу!

Плъзнах се по-навътре, усетих че вдигна глава да ме погледне, но едва ли виждаше лицето ми. Очите ѝ бяха като стъклени топчета. С всяко вдишване простенваше тихичко и учудено. По лицето ѝ премина лека болезнена гримаса.

Бях влязъл само няколко сантиметра, но беше много тясно, много хубаво. Чух гласа си, сякаш някой друг говореше през тръба:

— Отвори се за мен, Черешке? Движи се с мен.

Тя се отпусна, сви крака от двете страни на тялото ми. Влязох по-дълбоко. Стоновете ни се сляха. После завъртя леко таза си и ме засмука до края.

— Не мога да повярвам, че наистина го правим — прошепна застинала под мен.

— Знам. — Целувах устните ѝ, брадичката ѝ, бузите ѝ.

Тя кимна и несъзнателно ме подкани да започна да се движа в нея. Отдръпнах се леко назад и започнах да се движа бавно и ритмично, но напълно изгубен в топлината ѝ. После по-бързо и лудо. Засмуках шията ѝ като звяр, полудях за секунди, след това намалих темпото, забавих и накрая спрях. Ръцете ѝ обхождаха гърба ми, задника ми, ръцете, лицето.

— Добре ли си? — попитах и започнах да се движа пак, но съвсем бавно. — Не те ли боли?

— Добре съм — прошепна и облегна лицето си на дланта ми, когато се пресегнах да махна едно мокро кичурче от лицето ѝ.

— Изглеждаш прекрасна под мен.

Исках желанието ѝ да се натрупва постепенно, докато се събере в топка, докато експлодира с мен. Увеличих темпото.

Трепереше. Намалих и тя започна да негодува. Но знаех, че ми има доверие. Искях да ѝ покажа колко хубаво нещо е сексът, колко божествена може да е наградата, когато не бързаш, когато няма какво друго да правиш през следващите... часове.

Целувах я, смучех езика ѝ, открадвах всеки неин звук както алчно копеле. Обожавах дрезгавите ѝ стонове, харесваше ми да ме моли, да ми се доверява, да ме остави да контролирам всичко. В един миг реалността бе прекалено обсебваща. Потна, трепереща, под мен, пулсираща... това разтопи цялото ми съдържано от доста време спокойствие. Започнах да тласкам в нея хищно, настоятелно, без никакви задръжки, като животно. Движенията ѝ бяха в пълен синхрон с моите. Откликваше с готовност. Бедрата и тазът ѝ се извиха нагоре. Знаех, че е близо до края. *Не исках, не можех да спра.*

— Хубаво ли ти е? — попитах.

Нямаше сили да ми отговори, само кимна. Бе впила ръце в гърба ми, после ги плъзна надолу по задника ми. Заби нокти в кожата ми. Вдигнах крака ѝ, свих го в коляното и го опрях почти до рамото ѝ. Чуках я мощно, бързо, до последния милиметър в нея. Беше диво, нереално. Усещах оргазма ѝ като експлозив под кожата ѝ, после го видях като пълзяща руменина по шията ѝ, а накрая усетих как мускулите ѝ се стягат, чувах неразбираемите ѝ думи, усещах как трепери, как ме моли с всяка клетка на тялото си.

— Това е. Готова си, Черешке! — казах и едва задържах собствения си оргазъм, който напираше по цялото ми тяло.

Видях как стисна очи, устните ѝ се разтвориха, тялото ѝ се изпъна над леглото като дъга, чух писъка, с който започна оргазмът ѝ. Не спирах да се движа, исках да ѝ дам още, да усети и последната секунда награда. Искях да изстискам всяка капка удоволствие от тялото ѝ. Отпусна безсилно ръце. Повдигнах се на длани, погледнах надолу, там, където влизах в нея.

Тя не откъсваше очи от лицето ми.

— Уил — каза някак успокоено, весело. — Господи!

— Мамка му! Колко е хубаво! Толкова си мокра!

Тя плъзна пръст в устата ми, за да усетя сладкия ѝ вкус. Сложих ръка между нас и започнах да галя клитора ѝ. Знаех, че скоро ще я заболи, но все още не, исках да свърши поне още веднъж. И само след

няколко минути тялото ѝ отново се изви нагоре, бедрата ѝ трепереха, движеше в моя забързан ритъм.

— Уил, аз...

— Не говори — прошепнах. — Искам да свършиш още веднъж.

Затворих очи. Сякаш някой бе потопил мозъка ми в море от усещания: треперещите ѝ бедра до хълбока ми, ритмичното свиване на мускулите ѝ около мен. Свърши отново с дрезгав вик. Това преряза последната нишка към самоконтрола ми.

Започнах да блъскам по-силно и по-дълбоко в нея, опитвайки се да удължа оргазма ѝ с пръст, притиснат към клитора ѝ.

Бе отметнала глава върху възглавницата, галеше ме, притегляше ме с все сила към себе си. Очите ѝ бяха затворени, устните отворени, косата — разпиляна навсякъде около лицето ѝ. Никога не бях виждал нещо по-красиво.

— Кажи ми, че ти е хубаво! — каза тихо. Устните ѝ бяха подути и влажни, бузите — порозовели, косата ѝ — мокра от пот.

— Толкова хубаво... Не мога да мисля — изсъсках през зъби.

Заби нокти по-дълбоко в плътта ми. Знаех, че съм близо до края. Удоволствието, горещо и необуздало, се изсипа във вените ми.

— По-силно — молах я.

Тя надигна глава и захапа рамото ми.

— Искам да свършиш, искам да усетя как свършваш — каза и впи нокти по-дълбоко.

Сякаш някой ме включи към електрическата мрежа. Всеки сантиметър от кожата ми оживя и завибрира от топлина.

Плъзнах поглед по тялото ѝ. Гърдите ѝ се движеха в ритъма, с който влизах в нея. Обхождах с очи кожата ѝ, гладка и свършена, галех шията, раменете и лицето ѝ, видях червени следи от зъбите ми. Но когато очите ни се срещнаха... Край, дотам бях! Хана, момичето, с което тичах всяка сутрин, в което се влюбвах всеки път, когато кажеше нещо в неин стил...

Беше толкова истинска.

Паднах върху нея със силен вик. Удоволствието ме удави. Едва усещах топлината на ръцете ѝ около раменете ми, притиснатите ѝ към шията ми устни. Чух само как каза:

— Остани върху мен завинаги.

— Искам винаги да си така разтворена — промълвих и едва вдигнах поглед към очите ѝ. — Никога не спирай да искаш, винаги казвай какво искаш.

— Да, добре — прошепна. — Тази вечер получих теб, нали?

И така, с тези думи тя вече ме притежаваше.

ЕДИНАЙСЕТ

Събудих се от мърдането на матрака, от шума на пружините. Усетих, че Уил става. Процеждащата се през прозорците светлина бе толкова слаба, че се наложи да премигна няколко пъти, за да видя контурите на предметите наоколо и силуета му, бавно и тихо отдалечаващ се към банята. Не включих осветлението. Заслушах се в шума на падащата в душкабината вода. В първия момент реших да го последвам, но не можах да помръдна: мускулите ми бяха като от желе, тялото ми бе прекалено тежко, няхах сила да се вдигна от матрака.

Усетих странна непозната болка между краката. Протегнах се и стиснах бедра, за да я почувствам отново. Да я запомня.

Стаята миришеше на секс, на Уил. Завиваше ми се свят от ароматите из въздуха, от близостта му макар и през една стена от мен. Ръцете му, краката му, коремът му — целият беше като от гранит.

И какво следваше сега? Дали щях да имам късмет да се върне при мен и да направим всички тези прекрасни неща отново? Така ли се прави по принцип?

Замислих се за Кити и Кристи и се запитах дали тази нощ е като всяка обикновена нощ с някоя от тях, дали е било така с всичките му бивши жени? Дали с всяка е бил такъв? Дали ги е прегръщал по същия начин, дали е издавал същите звуци, дали им е обещавал същите неща... колко хубаво ще го направи заради тях.

Уил не прекарваше всяка вечер с мен, но наистина бяхме заедно доста често. Кога намираше време да се вижда с други? От една страна, исках да знам, да попитам, за да съм наясно как по-точно прави графика за всяка от нас. Но от друга, не исках, наистина ненавиждах желанието си да разбера подробностите.

Плъзнах ръка през разрошената си коса и се замислих за предишната нощ: за Дилън и катастрофалната ни среща, за Уил и какво изпитах, когато разбрах, че е пред вратата. Тревога, очакване, желание. Това изпитах.

Мислех за всичко, което направихме, и за чувствата си през цялото време. Никога не бях предполагала, че сексът е такава... изживяване. Беше много силно и много нежно, и променящо се между интензивно и нежно. Беше лудо, диво. Ръцете и зъбите му бяха оставили сладки охлузвания по тялото ми. И онези мигове, в които си мислех, че ще се разпадна на милиони парченца, ако не успея да го усетя по-дълбоко в себе си.

Чук как кранчето проскърца, когато го затвори, и обърнах глава към вратата на банята. Водата намаля и окончателно спря. Слушах напрегнато. Чух как излиза от кабинката, как взима хавлия и се суши.

Когато излезе и тръгна към мен под един-единствен лъч лунна светлина, мислех, че никога няма да мога да откъсна очи от това видение, от това божествено тяло.

Седнах и на четири крака се придвижих към края на леглото. Пенисът му се втвърди под хавлията само защото знаеше, че го гледам. Плътна ръце през косата ми, с пръст направи пътечка по лицето ми, по очертанията на устните ми. Не се наведе да ме погледне в очите, както обикновено правеше. Знаеше, че го гледам. Вероятно искаше да гледам, харесваше му. Кълна се, че чух пулса на сърцето си. Ушите ми бучаха. Искях да го докосна. Искях много повече от това, исках да *опитам*... вкуса му.

— Гледаш ме така, сякаш ти се иска да го докоснеш с уста — каза с плътен дрезгав глас.

Преглътнах и казах:

— Искам да усетя... вкуса ти.

Той плътна ръка по пениса си и направи крачка към мен. Погали с връхчето му устните ми, сякаш рисуваше по тях с малката капчица, събрала се отгоре. Когато езикът ми се стрелна навън да опитам вкуса ѝ, той тихо простена.

Докоснах с устни главичката и пак го облизах.

— Да, точно така — прошепна. — Толкова е хубаво!

Не знам какво бях очаквала, но нямаше нищо общо с представите ми. Не бях очаквала да се възбужда толкова много от самото действие, от това, че можех да го контролирам, можех да го сложа на колене, да взема силата в ръце само с едно докосване с устни.

Погали ме по косата. Затворих очи. Дишаше накъсано. Поех го дълбоко в устата си. Тогава чух как дъхът му потрепери.

— Спри, спри — каза и направи крачка назад. Гласът му прозвуча така, сякаш току-що бе пробягал маратон. — Нямах представа колко много искам да усетя устните ти там... По дяволите! Но искам да съм по-внимателен, когато го правим за първи път, а точно сега имам чувството, че съм обезумял от желание и не мога да бъда нежен.

Разбрах как се чувства. Тялото ми се топеше в блаженство, усещах пулса си във вената на врата, притисках бедрата си, за да усетя сладката болка отново. Той се наведе към мен, целуна ме и прошепна:

— Обърни се по корем, Черешке.

Не можах да не се съглася. Бях прекалено замаяна дори да му отговоря. Обърнах се по лице. Матракът потъна и усетих как Уил застана зад разтворените ми крака. Погали ме по гърба, по дупето, стисна ханша ми, ръцете му обгаряха кожата ми. Издърпа ме назад, за да застана на колене. Усещах колко съм мокра... вече. Усещах как влагата ми попива в пръстите му, докато ги плъзгаше по вътрешната част на бедрата ми. Сърцето ми блъскаше като обезумяло. Опитах се да не мисля за нищо друго. Само за допира на устните му по гърба ми.

Винаги бях мислила, че разбирам жените, които го желаят. Знаех и защо го желаят. Той нямаше красотата на Бенет и не беше деликатен и грижовен като Макс. Той беше порочен, несъвършен, загадъчен и... можеше... *долавяше*. Създаваше впечатлението, че в мига, в който види жена, вече можеше да прочете мислите ѝ и да разгадае желанията ѝ.

Да, знаех тези неща и преди, но едва сега разбрах защо си губят ума по него. Защото в крайна сметка той наистина знаеше от какво се нуждае една жена, знаеше от какво се нуждае *аз*, преди дори да се досетя. Нямах нужда да ме докосне, за да разбере. И когато се наведе и докосна с устни ухото ми, и когато прошепна: „Този път ще пициш от удоволствие.“, е... тогава се изгубих и аз.

Пресегна се и взе презерватив. Чук как къса фолиото, как го развива по пениса си. Спомних си как изглеждаше това тънко гумено нещо, стегнато там. Искях да бърза, да ме чука, да накара болката да си иде.

— Този път ще ме усетиш по-дълбоко — каза и отново целуна гърба ми. — Но ако те заболи, трябва да ми кажеш.

Нали?

Кимах безмълвно и се притисках към ръцете му. Толкова отчаяно копнеех да засити този глад в мен.

Дланта му бе удивително хладна. Притисна я към кръста ми и се опита да ме накара да не мърдам. Треперех ли?

В тъмното ръцете ми се открояваха върху белия чаршаф. Виждах го усукан на топка под дланта ми, както бе усукано на топка цялото ми същество.

— От теб се иска само да чувстваш. — Усетих вибрациите от гласа му по кожата си. — От тук поемам аз. *Сега*.

Почувствах масивните мускули на бедрата му между моите, връхчето на пениса му, а тялото ми се огъваше надолу, за да го посрещна, да вдигна дупето си максимално високо, да му предоставя идеален ъгъл с надежда, че *сега, този път вече*, ще влезе в мен. Усещах устните му по раменете си, по гърба. Беше рано, в стаята бе студено, чувствах хладния въздух върху влажните места, където ме бе целувал и бе впивал зъби. Потръпнах.

А когато прошепна отново в ухото ми колко красива изглеждам отзад, колко много се нуждае от мен, колко ме желание, сърцето ми щеше да изскочи.

Толкова беше различно, когато бе зад мен. Не можех да видя изражението му, не можех да разбера как се чувства, не можех да усетя окуражителния му поглед, който винаги ми казваше, че се справям добре. Трябваше да затворя очи и да се съсредоточа върху треперещите му ръце. Беше крайно напрегнат и нетърпелив, когато се плъзна по клитора ми. Слушах накъсаното му дишане, стоновете му, притисках се към него. Беше толкова... голям, толкова твърд. Дъхът ми спря, когато най-сетне започна да влиза.

— *О!* — Очевидно звукът се бе откъртил от моето гърло, защото това бе единствената... дума, за която можех да се сетя.

О, не знаех, че ще е толкова хубаво.

О, боли ме, но болката е сладка.

О, моля те, не спирай. Още, още!

И сякаш бях казала всичко това на глас. Той продължи да влиза леко и бавно в мен. Едва бяхме започнали, а вече бе прекалено хубаво, прекалено... съвършено. Усетих познатото придърпване. Теглеше ме към ръба, към експлозията.

— Така добре ли е? — попита. Не успях да отговоря, само кимах с глава. Той започна да движи таза си съвсем леко и да ме разпъва отвътре, до края, да ме тласка към онзи миг, в който всичко в мен щеше се разпадне. — Мамка му, ако само можеш да се видиш!

Бе сложил ръка върху рамото ми, после я плъзна в косата, уви един кичур в юмрук и я дръпна леко, за да ме държи в позата, в която ме искаше.

— Разтвори краката. Облегни се на лакти!

Изпълнително следвах всички команди. И когато усетих колко дълбоко влиза, не можах да сподавя писъка си.

Никога през живота си не се бях чувствала така желана, така секси.

— Знаех си, че ще е хубаво! — каза, а аз дори не разбрах за какво ми говори.

Помислих си, че ще изгубя съзнание или най-малкото ще се строполя, затова преместих лакти по-напред, притиснах лице към възглавницата. Задникът ми стърчеше нагоре, а той не спираше да ме чука.

Калъфката на възглавницата беше хладна или може би лицето ми гореше. Стиснах очи, навлажних устни. Беше дяволски добър, а аз вдигнах ръце и се хванах за рамката на леглото. Тялото ми бе изпънато като стрела под него.

Мина ми през ум, че ще се счупя на две, когато свършвам.

Усещах гъдела от мократа му коса по гърба си. Представих си как изглеждаме, как се е надвесил над мен, как се държи за мен с две ръце, как треперя под него, как леглото се клати. Спомних си как се криех под одеялото и тайно се докосвах. Беше необиграно, забранено, нещо мръсно и греховно. И сега изглеждахме така. Но ако тогава той бе само фантазия, сега бе реалност и беше милион пъти по-хубаво от всички възможни фантазии.

— Кажи ми какво искаш, Черешке? — успя да каже. Гласът му бе толкова дрезгав и глух, че едва го чух.

— Още — чух се да казвам. — По-дълбоко.

— Докосвай се. Няма да свърша без теб.

Плъзнах ръка по потното си тяло. Клиторът ми бе потен, гладък, подут. Усещах как мускулите ми треперят, чух как дишането му се промени, звуците и стоновете му ставаха по-силни, по-чести. После

промени ъгъла и влезе толкова дълбоко, че трябваше да огъна гръб, за да поема сладката болка.

— По дяволите, Хана! Искам да свършиш... Направи го заради мен — каза и ускори темпото.

Отне ми само няколко секунди, няколко завъртания на пръста ми по клитора. Когато свършвах, имах чувството, че се давя в собствения си вик. Вълната ме удари толкова силно... кълна се, костите ми вибрираха.

Ушите ми бучаха, но усетих как застина зад мен, как всеки мускул в тялото му се изопна, чух как изстена с устни, допрени до врата ми.

Бях изтощена. Не усещах ръцете и краката си, ставите ми щяха да се разпаднат всеки миг, кожата ми гореше.

Бях толкова изморена, няхах сили дори да отворя очи. Чук как Уил извади презерватива, изхвърли го, чух как влезе в банята, чух течащата вода. Когато матракът до мен потъна и усетих отново топлината на тялото му, бях почти в безсъзнание.

* * *

Събуди ме ароматът на кафе, шумът от машината за миене на съдове и тракането на чаши. Погледнах към тавана, премигнах и усетих как сънят се отцежда от съзнанието ми и реалността и споменът за нощта ме събарят.

Той е тук. Това беше първата ми мисъл, след което ме връхлетя втората: _ Какво ще се случи сега? Преди часове всичко изглеждаше лесно. Просто бях блокирала достъпа на такива въпроси в съзнанието си и направих каквото исках... и това беше... Уил_. И мисля, че това, което той искаше, бях аз.

Ала сега, когато слънцето не само надничаше, а изливаше светлината си през прозорците, сега, когато светът навън бе буден и жив, несигурността ме удави, не знаех къде са границите, къде сме ние в цялата тази схема, на какви позиции стоим.

Кръвта ми замръзна. Бях скована, болеше ме на хиляди места, сякаш бях направила стотици коремни преси.

Боляха ме бедрата, раменете, гърбът ми беше напълно безчувствен и скован. Мускулите между краката ми пулсираха болезнено, сякаш Уил ме бе чукал цяла нощ, без да спре и секунда.

Станах тихичко от леглото и прибягах на пръсти до банята. Затворих безшумно вратата. Ключалката обаче изщрака силно.

Не исках нещата да се променят, не исках да се държим странно, да загубим мекото удобство и откритостта в общуването ни. Не знаех какво ще правя, ако загубя и това.

Измих си зъбите, сресах си косата и нахлузих някакви мъжки къси гащи и пуловер. Тръгнах към кухнята с намерението да му кажа, че мога да пускам машината за съдове и да мия чаши, и че не искам това да се променя и той да шета из къщата.

Стоеше пред печката само по черни боксерки. Беше с гръб към мен и... обръщаше палачинки.

— Добро утро — казах и се засилих към кафеварката.

— Добро утро — усмихна ми се широко той, хвана ме за дрехата и ме притегли за бърза целувка по устните. Най-безцеремонно пренебрегнах реакцията на тялото си. Просто се пресегнах за чаша, старателно спазвайки огромно разстояние между нас.

Когато идвахме на почивка или на екскурзия и отсядахме в този апартамент, мама винаги правеше закуска за всички. По нейно настояване кухнята беше много голяма, за да побере цялото семейство. Беше може би най-голямото помещение в цялата сграда. Шкафчетата бяха в черешовочервено, плочките — в меки пастелни тонове.

Прозорците се издигаха от пода до тавана и гледаха към Сто и първо авеню. Плотът бе огромен, за да може да се настани цялото семейство. Винаги ми се бе струвало, че този необятен мраморен плот с всички столове около него е само прахосване на място, прекалено голям за размерите на апартамента, особено сега, когато живеях сама тук.

Но при спомена за нощта, който кръжеше като лешояд над главата ми, и при гледката на съвършеното му голо тяло, изведнъж ми се стори, че са ме натъпкали в кутия за обувки. Сякаш стените се затваряха около мен, таванът ме притискаше и всичко ме буташе към този сексапилен мъж. Не, не исках това. Исках да дишам, имах нужда от пространството си.

— Кога стана? — попитах. Той сви рамене. Мускулите на гърба подскочиха при движението. Можех да видя крайчето на татуировката под ребрата му.

— Преди... доста време.

Погледнах часовника. Беше рано, прекалено рано за ставане в неделя. И то при положение че нямахме никакви планове за деня, *след такава нощ*.

— Не можа да спиш ли?

Той обърна поредната палачинка и метна по една в чиниите.

— Нещо такова.

Сипах си кафе, без да откъсвам очи от изливащата се в чашата кафявата течност. Парата се виеше над нея, окъпана в лъч светлина. Беше наредил масата, прибори за двама ни, чаши с портокалов сок. Замислих се за НЕприятелките на Уил и се зачудих дали това е нормалната практика с всяка от тях: да им направи закуска и да ги зареже в самотните им апартаменти, да ги изостави с омекнали крака и идиотски усмивки.

Поклатих глава и изпънах рамене.

— Радвам се, че си все още тук — казах. Той се усмихна, обра последното черпаче смес и го изля в тигана.

— Това е хубаво.

Млъкнахме. Удобството на мълчанието. Сложих захар и сметана в кафето си и се преместих на другия край на плота.

— Искам да кажа... нямаше да е странно, ако си беше тръгнал. Но сега е по-лесно.

Той обърна палачинката и попита през рамо:

— *По-лесно?*

— Не е толкова странно и неловко — казах. Дълбоко вярвах, че трябва да запазя нещата между нас съвсем... обикновени, сякаш нищо не е било. Трябваше да си останат непроменени и това между нас да не се превръща в... *нещо*. *Нещо*, за което не исках да мисля, че не е по силите ми, и вероятно *не беше* по силите ми.

— Не те разбирам, Хана.

— Просто е по-лесно *сега* да преодолеем тази част... знаеш... *виждали сме се голи*, отколкото по-късно, когато ще се чувстваме кофти, щом се сетим, че сме... общували и без дрехи.

Той застина. Гледаше в тигана напълно объркан. Не се усмихна, не кимна, не ми благодари, че го казах преди него. Сега вече и аз се обърках.

— Нямах много високо мнение за мен, нали? — каза и най-сетне се обърна към мен.

— Моля те. Знаеш, че за мен ти си човек, който може всичко, убедена съм, че можеш да ходиш и по вода. Не искам да се побъркваш сега и да си мислиш, че очаквам нещо от теб, че очаквам да правиш каквото и да е. Не искам нищо повече. Не е нужно да се държиш престорено галантно.

— Не се побърквам.

— Просто казвам, че тази нощ означава нещо и за двама ни, но знам, че за мен е означавала едно, а за теб съвсем друго.

— И какво беше тази нощ за теб? — попита с помръкнало лице.

— Може би нещо удивително. Понеже, макар да се провалих с Дилън, тази нощ си доказах, че все още мога да се забавлявам с мъж, че мога да се отпусна, да изпитвам удоволствие. Знам, че тази нощ не те е променила, но промени мен. Така че... благодаря.

Той присви очи.

— И кой съм аз според теб. Какъв съм аз?

Приблжих се към него и се надигнах на пръсти да го целуна по брадичката. Телефонът му започна да вибрира на плота. Видях името на екрана. *Кити. Е, ето, отговорихме си на още един въпрос.* Поех дълбоко въздух, подредих мислите си, засмях се и посочих към осветения екран на телефона му.

— Какъв ли? Ти си... просто мъж, който е много добър в леглото. И има защо.

Той се намръщи още повече, погледна телефона, грабна го и го изключи.

— Хана — започна и ме притегли в прегръдката си. Целуна нежно челото ми и продължи: — Снощи...

Въздъгнах с горчивина. Името ми звучеше толкова хубаво от неговите устни.

— Не се налага да ми обясняваш, Уил. Съжалявам, че започнах този странен разговор и не искам да е толкова неловко.

— Не, аз...

Сложих два пръста на устните му и го накарах да млъкне.

— Господи, Уил, знам, че мразиш тези сцени след секс. И наистина не е необходимо да правиш нищо, не искам нищо повече. Разбирам, не е проблем.

Очите му оглеждаха всяка извивка, всеки мускул на лицето ми. Запитах се какво ли търси, какво не е разбрал.

Дали не ми вярваше? Целунах го нежно по бузата. Той обхвана кръста ми.

— Добре, така да е. Радвам се, че нямаш никакви притеснения — каза най-накрая.

— Кълна се, не те лъжа. Няма нищо странно.

— Няма нищо странно — повтори той.

ДВАНАЙСЕТ

Случвало се бе да пропускам бягане сутрин само ако пътувам в самолет или ако съм много, ама много болен. Затова в понеделник сутринта ми стана малко гузно, когато изключих алармата и се обърнах на другата страна. Просто не исках да се виждам с Хана.

Но в мига, в който тази мисъл мина през ума ми, веднага се поправих. Изразът не беше точен. Не исках да видя *Зиги*. Не исках да я гледам как ми подскача и бъбри насреща, сякаш нищо не се бе случило преди две нощи, когато не беше Зиги, а *Хана*. Освен това знаех, че ако Зиги се появи да тича тази сутрин и се държи така, като че сме прекарвали една обикновена, незапомняща се вечер, щях яко да се ядосам.

Отгледан съм от самотна майка, имам две големи сестри. Не ми бяха дали голям избор. Просто ми се налагаше да разбирам жените, да ги познавам, да ги обичам. Бях имал една-две по-сериозни връзки. Тогава обяснявах на приятелката си, че уютът, който изпитвах в компанията на жени, бе в моя полза, когато ме натисна пубертетът, но в крайна сметка завърши с това, че започнах да чукам всяко срещнато момиче, без да се налага дори да се запознавам. Мисля, че онова момиче се опита да ми намекне, не много дискретно, че манипулирам жените, като се преструвам, че ги слушам и ги разбирам. Не се задълбочих в разговора много-много, така или иначе, скъсахме скоро след това. Но на каквото и да се дължеше уютът ми в женска компания, очевидно не важеше за Хана. Тя беше съвсем различно същество... сякаш бе извънземна. И как само изхвърли целия ми опит с жените през прозореца!

Когато най-накрая успях пак да заспя, сънувах, че я чукам върху куп спортни съоръжения. Дръжката на някаква ракета за бадминтон се забиваше в гърба ми, но не обръщах никакво внимание. Гледах я как се поклаща върху мен, как ме гледа с бистрите си очи, как ръцете ѝ се движат по гърдите ми и... телефонът звъни под гърба ми.

Стреснах се и погледнах часовника. Почти осем и половина. Бях се успал. Предположих, че е Макс и ми се обажда да ми нарита задника задето не съм на задължителното за понеделник събрание. Без да поглеждам екрана, отговорих:

— Да бе, пич, знам, след час съм там.

— Уил?

Мамка й!

— О, здрасти! — Сърцето ми се сви толкова болезнено, че се наложи да сложа ръка на устата си, за да заглуша вика си.

— Спиш ли? — попита Хана. Беше задъхана.

— Да. Снях.

Вятърът бучеше в телефона й, а тя едва дишаше. Явно бе отишла да тича без мен.

— Извинявай, че те събудих.

Затворих очи и опрях юмрук в челото си.

— Няма проблем.

Тя не каза нищо. Времето минаваше, болезнени секунди се точеха по линията между нас, а аз мислех какъв разговор да започна. Единият вариант бе да ми каже, че съм задник. Вторият, че се извинява за молбата си да не се държа престорено галантно и да не искам нищо от нея след нощта, която прекарахме заедно. Друг вариант — да си приказва в нейни си стил, ей така, за нищо конкретно, в стил *Зиги*. И последният вариант — да ме попита дали може да дойде у нас.

— Тичах — каза най-после. — Реших, че си тръгнал без мен и че мога да те застигна някъде по трасето.

— Помислила си, че съм тръгнал без теб? — засмях се. — Това би било крайно грубо.

Тя не отговори и едва сега разбрах, разбира се, прекалено късно, какво беше провинението ми — не само че не се бях появил, ами дори не си бях дал труда да й се обадя, което беше точно толкова лошо.

— По дяволите, Зигс, съжалявам.

Тя пое рязко дъх и изцеди през зъби:

— Значи днес съм Зигс. Интересно. Много интересно.

— Да — казах и моментално се намразих още повече. — Не, за бога, не, не знам коя си тази сутрин — казах и изритах чаршафите с надежда да накарам мозъкът ми да се събуди най-сетне. — Когато те наричам Хана, започвам да се обърквам.

Когато те наричам Хана, си мисля, че си моя. Това не го казах.

Тя се засмя леко истерично и усетих, че тръгна по пътеката. Вятърът бучеше още по-силно в телефона.

— Я не изпадай в паника, Уил. Правихме секс. Разбирам да ти е за първи път. Трябва да знаеш какво се прави в такива ситуации по-добре от всеки друг. Не ти искам ключ от апартамента! — Тя спря за секунда, през която сърцето ми се срина в стомаха, защото разбрах какво ѝ минава през ума. Мислеше си, че стоя настрана, защото искам да я разкарам. Понечих да я опровергая, но тя беше по-бърза. — Дори не искам да го правя втори път с теб, егоцентричен чекиджия.

И ми затвори.

— Настоях да проведем редовната си сбирка в понеделник, а не както всяка седмица във вторник, защото си бях загубил топките, ума, страдах, бях в депресия и така нататък. Всички се съгласиха да дойдат. И поради факта че не бях на себе си, нямаше да съм приятна компания, но пък те щяха да се позабавляват добре с мен.

Срещнахме се в *Ла Бернардин*, поръчахме си каквото винаги си поръчвахме през последните девет месеца. Макс целуваше Сара и не се сети да спре, докато тя го избута. Бенет и Клоуи се правеха, че се мразят заради салатата, която тя настояваше да си поделят. Стори ми се като някаква извратена любовна игра. Единственото различно днес бе, че изпих питието си за по-малко от пет минути, а сервитьорът, който винаги ни обслужваше, ме изгледа с огромна изненада, когато поръчах още едно.

— Мисля, че съм Кити — казах, когато сервитьорът се отдалечи. Всички разговори секнаха. Едва тогава си дадох сметка, че през цялото време приятелите ми си бяха приказвали весело и безгрижно за каквото им хрумне, докато мозъкът ми се топеше на същата маса, пред тях. — С Хана — поясних и изгледах всеки един, търсейки някакво разбиране. Очевидно никой не схващаше за какво говоря. — Аз съм *Кити*. Аз съм този, който казва, че му стига само едно голо чукане, но не е така. Аз съм този, който казва: „О, да, много ми е гот да се виждаме за по една пишка всеки трети вторник в месеца“, само и само да съм с нея, а тя ми отвръща: „О, извинявай, ама не искам да те чукам втори път“.

В този миг Клоуи вдигна ръка пред лицето ми.

— Чакай, Уилям. Чукаш ли я?

Изправих се на стола и заех отбранителна позиция.

— Клоуи, тя е на дваисет и четири, не на тринайсет. Какво толкова, по дяволите?

— Не ми пука дали я чукаш, или не. Пука ми, че си я изчукал, а не си ни казал веднага. Кога стана това?

— В събота. Няма и два дни. По-спокойно — казах, а тя се отпусна на стола и като че се успокои, че не е закъсняла да разбере новината с фатално закъснение. Отдъхнах си и се пресегнах към второто питие почти на секундата, в която ми го оставиха на масата, но Макс беше по-бърз.

— Следобед имаме среща с Алберт Самюелсън. Трябва да си във форма.

— Мразя ви! Всичките ви мразя! — казах и потърках ушите си.

— Защото сме прави? — обобщи Бенет. Не му обърнах никакво внимание.

— А ти в крайна сметка приключи ли с Кити и Кристи? — попита внимателно Сара.

Мамка му, пак за това!

Поклатих глава.

— Защо? С Хана не става нищо. Нищо няма и да стане.

— Но имаш чувства към Хана, нали? — настоя Сара. Мразех, когато тя не одобряваше *моите* постъпки, най-вече тази постъпка. От всичките ми приятели, Сара ми създаваше проблеми само когато наистина имаше защо. Останалите го правеха и без повод.

— Просто не ми е до още драми точно сега — обясних, но сам не си повярвах.

— Хана наистина ли е казала, че не иска повече да има нищо общо с теб? — попита Клоуи.

— Стана ми повече от ясно от начина, по който се държа с мен в неделя сутринта.

Макс енергично кимаше.

— Мразя да задавам стандартни въпроси — каза той, — но защо досега не си провел един от твоите майсторски разговори в стил *Уил Самър*? Не противоречи ли на вече установената и придобила слава гледна точка на Уил, че е по-добре нещата да се обсъждат в самото начало, за да няма неизяснени въпроси.

— Защото е лесно да се води такъв разговор, когато знаеш какво искаш и какво не искаш.

— Е, какво искаш? — попита Макс и се отмести да направи място на сервитьора.

— Едно знам — не искам Хана да чука някакъв задник — изръмжах.

— Това е добре! — започна Бенет. — Преди две вечери видях Кити да се натиска с някакъв в ресторанта.

— Наистина ли? — попитах с надежда и облекчение.

— Не — поклати глава той. — Но реакцията ти е повече от красноречива. Оправи нещата с Хана. И кажи на Кити. И сега всички млъкнете, за да се нахраним — заключи и хвана вилицата си.

— В пет и петнайсет вече чаках пред апартамента на Хана. Знаех, че не би пропуснала и ден да тича, харесваше й.

Трябваше да оправя нещата с нея... Нямах представа как!

Когато ме видя, очите й се разшириха от изненада, но веднага се съвзе и сложи безизразна физиономия.

— О, здравей, Уил.

— Добро утро.

Тя мина покрай мен, вперила очи право напред, удари ме с рамо и ме подмина. Забелязах, че лицето й се сви в болезнена гримаса, затова предположих, че не ме бе ударила нарочно.

— Чакай — извиках. Тя спря, но не се обърна. — Хана.

— Аха, днес съм Хана. Отново? — въздъхна тя.

Приблжих се, заставах пред нея и сложих ръце на раменете й. Тя потрепери леко. Дали беше от гняв? Или от досега с мен?

— Винаги си била само Хана.

— *Вчера* не бях Хана — очите й потъмняха.

— Добре, вчера се издъних. Съжалявам, че не дойдох да тичаме. И че се държах като задник.

— Огромен задник — поправи ме тя.

— Знам, че от мен се очаква да знам какво правя тук, но ще призная, че нощта в събота беше наистина различна за мен — казах. Погледът й омекна, раменете й се отпуснаха от облекчение. Гласът ми ставаше все по-тих. — Беше... страхотно, нали?

И може би наистина е странно и откачено, но наистина бях много изненадан, когато в неделя се държа толкова... безразлично.

Свалих ръце от раменете ѝ, направих крачка назад. Тя ме гледаше така, все едно от челото ми се бе подала глава на гуцер.

— А как трябваше да се държа? Да съм ти ядосана? Да се държа като влюбена? — поклати глава и продължи: — Не разбирам кое не направих правилно. Дори си мислех, че съм се справила доста добре. Държах се както би ми казал да се държа след подобна нощ, ако бях с друг. Нямах ли да ме инструктираш да се държа точно така?

Лицето ѝ пламна. Едва успях да задържа ръцете си в джобовете. Това беше моментът да ѝ кажа:

Имам чувства към теб. Чувства, каквито не съм изпитвал преди. Боря се с тях и губя битката. От мига, в който те видях преди седмици. Не знам какво означават тези чувства, но искам да разбера.

Ала не бях готов за това. Погледнах към небето. Нямах представа какво да ѝ кажа. Може би изпитвах към нея това, което бих изпитвал към всяко момиче, чието семейство познавам от години. Бих се държал мило, възпитано, бих искал да я защитавам, да внимавам да не накърня ничии чувства. Трябваше ми време да разбера, да подредя нещата в себе си.

— Познавам семейството ти от години — казах и се обърнах отново към нея. — Не си случайно момиче. Колкото и да се опитваме да се държим сякаш нищо особено не се е случило, няма как да стане. Ти си много повече от случайно момиче за секс. И... — Плъзнах ръце по лицето си... — Просто се опитвам да съм по-внимателен.

Идеше ми да си ударя два шамара. Започвах да подмокрям гащите от страх. Всичко, което казах, бе истина, но не цялата истина. Беше несъществената част от истината. Въпросът не беше в това, че я познавах от толкова години, а в това, че исках да я *опозная* по-добре, такава каквата е сега. Исках да знам *всичко* за нея. Тя затвори очи за миг и когато ги отвори, гледаше в някаква несъществуваща точка в далечината.

— Добре — каза тихо.

— Добре?

Най-накрая ме погледна и ми се усмихна.

— Да.

После кимна с глава и погледна напред към трасето, за да ми напомни, че трябва да тръгваме, обърна се и хукна. След малко вече

тичахме един до друг, всичко беше спокойно, подържахме стабилен ритъм, рамо до рамо, всичко беше наред.

Само с една малка подробност — нямах никаква представа каква спогодба бяхме постигнали с това „добре“.

За първи път от месеци времето бе разкошно и макар че беше под пет градуса, пролетта се усещаше. Небето беше безоблачно, сивите облаци бяха изчезнали, въздухът бе свеж, слънцето грееше и светът се къпеше в светлина.

Бяхме минали само три пресечки от апартамента ѝ, когато ми стана много горещо и намалих малко темпото, за да издърпам през главата си термичното горнище и да го завържа на кръста. Точно тогава чух как се спъна в ръба на някаква плочка и докато се осъзна, тя лежеше по очи на земята. Ударът бе извадил въздуха от дробовете ѝ.

— *Мамка му! Мамка му! Добре ли си?* — Клекнах до нея и ѝ помогнах да седне.

Минаха няколко секунди, преди да успее да си поеме въздух, а когато започна да диша, поемаше въздуха шумно и отчаяно. Знаех какво ѝ е, беше ми се случвало. Едва ли има по-неприятно усещане. Беше се препънала в паважа и бе паднала с ръце под гръдния кош. Долнището ѝ бе скъсано на едното коляно, държеше с две ръце глезена си. Стенеше, плачеше и се клатеше напред-назад.

— Мамка му!

Хванах я през коленете и кръста и я понесох.

— Трябва да се приберем и да сложим лед на крака ти.

— Добре съм — простена и се опита ме спре.

— *Хана!*

Тя стисна ръцете ми и се примиоли:

— Не ме носи, моля те, Уил. Ще ти откъсна ръцете.

— Едва ли — засмях се. — Освен това сме само на три пресечки.

Тя се предаде и уви ръце около врата ми.

— Какво стана?

Тя не отговори. Наведох лице, за да я накарам да ме погледне в очите. Засмя се.

— Ами... ти си свали горнището.

— Глупаво хлапе такова. Нали имам тениска отдолу. Няма да настина — казах объркан.

— Не, не това. Татуировките. Винаги когато тичаме, е студено. Бях ги виждала само няколко пъти, но ги видях в събота и се замислих за преживяното... и пак ги погледнах...

— И падна? — засмях се, без да искам.

— Да. Млъкни! — прошепна и простена от болка.

— Е, можеш да ги гледаш, докато те нося. — И... винаги можеш да гризкаш ухото ми, докато вървим. Знаеш, че обичам зъбите ти.

Тя се засмя, но не задълго, защото може би бе усетила как напрежението между нас започва да се трупа, тежко и наситено, както го бях усетил и аз.

Тръгнах по тротоара към блока й. С всяка стъпка напрежението ставаше по-непоносимо. *О, да, точно така!* й бях казвал десетки пъти в леглото, когато правеше това, за което я молах. От друга страна, ни върхлиташе реалността — вървахме към нейния апартамент, където бяхме правили секс цялата нощ в събота.

Не можех да измисля и какво да кажа, каква тема за разговор да започна. Единствените думи, които изплуваха на повърхността, бяха думи *за нас*, за онази нощ, за нея, за моя напълно размътен и разбъркан като с миксер мозък. Когато стигнахме до асансьора, я сложих да стъпи на пода и й помогнах да се качи.

Вратите се затвориха, натиснах бутона за двайсет и третия етаж. Хана застана в същия ъгъл, в който бе застанала и в събота, преди да се качим до апартамента.

— Добре ли си? — попитах тихо.

Изведнъж целият асансьор се изпълни с думите, които си бяхме казали преди две нощи. Като надигащ се от пода дим.

— Можеш ли да си движиш глезена? — попитах задъхано. Гръдният ми кош притискаше дробовете ми. Или може би беше желанието да застана до нея и да я целуна. Тя пак кимна и ме погледна в очите.

— Натъртен е, но мисля, че няма нищо по-сериозно.

— Все пак трябва да сложим лед.

— Добре.

Асансьорът изскърца шумно и сякаш се заключи на място.

Да се наведеш над мен и да свършиш върху гърдите ми.

Навлажних устни и най-сетне си позволих да погледна устата й. Съзнанието ми бе заето от спомена за целувките ни.

Ехото от думите ѝ в мозъка ми бе толкова оглушително, сякаш ги казваше пак: *Секс във всички възможни места. Как обичаш да те хапя и как обичам да го правя.*

Направих крачка към нея. Почудих се дали си спомня, когато ми каза: *Да правим секс, да правя всичко, което искаш от мен, и това е добре и за мен, и за теб.* И ако си спомняше, дали можеше да види в очите ми, че *наистина* беше хубаво за мен, толкова хубаво, че исках да падна на колене пред нея и да я моля за още.

Когато вратите се отвориха, тя настоя да върви, макар и с куцане, а аз нямах сили да ѝ откажа. Просто трябваше да разбия напрежението между нас, както се троши лед.

Когато влязохме, грабнах пакет замразен грах от фризера и я поведох към банята, накарах я да седне на тоалетната чиния и започнах да ровя из тоалетното ѝ шкафче за някакъв антисептик. Панталоните ѝ бяха скъсани само на коляното, но платът върху другото коляно бе на път да се скъса, което означаваше, че и двете колене са в доста окаяно състояние.

Започнах да навивам крачолите ѝ, но тя бутна ръцете ми. Може би, защото не бе бръснала краката си и се срамуваше, но за мен това нямаше никакво значение.

— Не знаех, че днес ще пипаш краката ми — каза и се засмя нервно.

— О, я стига!

Промих раните с кислородна вода. Слава богу, не беше чак толкова зле. Кървяха, но със сигурност до няколко дни щеше да се оправи и най-важното, нямаше нужда от шевове.

Тя погледна надолу, опъна крака си, докато промивах другия, и каза:

— Сякаш съм лазила по улиците. Гледай на какво приличам.

Извадих чист памук и намазах раната с риванол. Не успях да прикрия усмивката си.

Тя се наведе да ме погледне в очите.

— Какъв перверзник си! Да се смееш на охлузените ми колене!

— Не, *ти си перверзната* в случая, след като *знаеш* защо се смея.

— Мисля, че ти харесва да гледаш ожулените ми колене — каза и се усмихна още по-широко.

— Съжалявам — отвърнах и поклатих глава, но не съжалявах и тя беше права. — Наистина ми харесва да гледам ожулените ти колене.

Усмивката ѝ се стопи. Докосна брадичката ми, малкия белег.

— От какво е това?

— От колежа. Една ми правеше свирка и нещо се беше разгорещила. Ударих си лицето в рамката на леглото.

Очите ѝ се разшириха от ужас. Знаех, че не е правила свирки и това я тормозеше. Считаше го за недостатък.

— Наистина ли?

Избухнах в смях.

— Не, не съвсем. Удариха ме с ракета за бадминтон в десети клас.

Тя затвори очи и се опита да остане сериозна, но знаех, че ѝ е забавно. Едва сдържаше смеха си. После ме погледна в очите.

— Уил?

— Мм?

Прибрах останалия памук и завинтих капачката на шишето с риваноло, подухах върху раната, за да не ѝ щипе. Може би нямаше да се наложи да слагам лейкопласт.

— Разбирам какво имаш предвид, когато каза, че искаш да си повнимателен заради дългата история на познанството ни.

И съжалявам, че се държах толкова... безразлично.

Усмихнах ѝ се, плъзнах ръка по прасеца ѝ. Беше такова познато усещане, като завръщане у дома. Тя прехапа долната си устна и прошепна.

— Не мога да спра да мисля за събота. Само това ми е в главата.

Отвън се чуваха клаксони, хората бързаха за работа, светът бе оживял. Но в апартамента на Хана бе ужасяващо тихо.

Просто се гледахме в очите. Нейните ставаха все по-нетърпеливи и тъмни, а аз осъзнах, че от мен се очаква да кажа нещо след последното ѝ изречение.

Истината е, че не бях в състояние да вдъхна дори тънка струйка въздух, камо ли да говоря. Най-накрая успях да произнеса:

— И при мен е така.

— Никога не съм си представяла, че ще стане точно така.

Поколебах се, защото се опасявах, че няма да ми повярва.

— Нито пък аз.

Тя бавно вдигна ръка и предпазливо плъзна пръсти в косата ми. Тялото ѝ се наклони напред и устните ѝ намериха моите.

Силен стон се откърти от гърлото ми, сърцето ми блъскаше като чук, кожата ми пламна, пенисът ми се втвърди. Всеки орган, всяка част от тялото ми беше скована и напрегната.

— ОК? — попита и ме погледна с почти черните си тревожни очи. Толкова много я желаех, че се притеснявах да не я разкъсам.

— Мамка му! Разбира се, че е ОК. Боях се, че никога няма да ми позволиш да те имам отново.

Тя се изправи, краката ѝ трепереха. Издърпа тениската си през главата. Кожата ѝ блестеше с меките и деликатни капки пот, косата ѝ беше разрошена, но исках само едно — да се заровя в нея и да усетя как се предава под допира ми, да я видя обезоръжена под мен и ако е възможно, това да продължи с часове.

— Ще закъснееш за работа — прошепнах. Тя издърпа нагоре сутиена си за тичане.

— И ти.

— Не ми пука.

Разтърси дупе и долнището ѝ падна самó, после се обърна и заподскача на един крак към спалнята.

Тръгнах след нея. Събличах се, докато вървах. Махнах тениската, панталоните, мяхах всичко из коридора. Хана беше легнала на леглото върху завивките.

— Имаш ли нужда от бърза помощ? Боли ли те нещо друго — попитах, докато се качвах на леглото и вече целувах гърдите ѝ, корема, цялото ѝ тяло.

— Само на едно място — каза задъхано.

Нямаше нужда да питам този път. Направо бръкнах в шкафа, където държеше презервативите, извадих един ѝ и го подадох. Тя вече бе протегнала ръка в очакване.

— Мамка му, трябва май да позагреем преди това — казах, докато го развиваше.

— Загрявам наум от неделя сутринта. Мисля, че нямаме нужда от допълнителна загревка.

Права беше. Когато насочи връхчето на пениса ми пред влагалището си и с едно рязко движение ме притегли в себе си, разбрах колко бе права. Мокра, готова. Прегърнах я силно.

— Обичам, когато си ненаситна — прошепнах. — Имам чувството, че никога няма да ти се наситя.

— Уил... — Тласна цялото си тяло към мен, плъзна ръце по раменете ми. Чувах шумоленето на чаршафите под нас, звуците на телата ни и... нищо друго. Светът беше изчезнал, може би се бе разпаднал някъде около нас. Или някой бе натиснал копчето за изключване на звука. Тя беше тиха, гледаше с широко отворени очи между нас, там където влизах в нея. Сложих ръка между телата ни, докосвах всеки сантиметър от кожата ѝ, гледах как тялото ѝ се огъва като лък на стрела под мен, как ръцете ѝ се закотвиха за рамката на леглото.

Със свободната си ръка стиснах китките ѝ и ги задържах над главата ѝ; оставих се на пламтящото ѝ тяло, на умопомрачителния ритъм на мокрите ни тела. Засмуках кожата на гърдите ѝ и стиснах по-силно китките ѝ. Оргазмът се приближаваше с бясна скорост. Усещах го как се спуска по гърба ми. Започнах да се движа още по-бързо, мощно.

Бедрата ми се удряха в нейните.

— За бога, Черешке!

Очите ѝ горяха. Разбираше, че съм към края. Изпитваше лудо удоволствие да наблюдава как се разпадам над нея.

— Почти... — прошепна. — Готова съм... почти.

Бързо, дори грубо започнах да движа пръсти по клитора ѝ. Тихите ѝ стонове ставаха по-шумни, по-напрегнати, шията ѝ гореше, наблюдавах как червенината пълзи нагоре по лицето ѝ. После рязко издърпа китките си от ръката ми, извика, тялото ѝ сякаш се впи в пениса ми, бедрата ѝ трепереха с първите спазми на оргазма ѝ.

Удържах се като на магия. Движех се по-бързо, разпъвах я до края, докато тя застина и прошепна с дрезгав глас:

— Свършвам...

Излязох за секунда от нея, махнах презерватива, запратих го на пода и започнах да движа бързо ръка по пениса си.

Очите ѝ горяха от очакване. Облегна се на лакти и жадно гледаше как ръката ми се движи по цялата ми дължина.

Вниманието, с което наблюдаваше, радостта в очите ѝ от това, което виждаше, ме побъркваше. Краката ми горяха, гърбът ми сякаш бе в пламъци. Извих тяло назад, за да облекча болката от пълзящия

оргазъм. От гърдите ми се откъсна ужасен вик. В съзнанието си виждах Хана, пред себе си виждах Хана с широко разтворени крака, виждах как без думи ми показва колко хубаво се чувства.

Пулсираща, пулсираща, пулсираща *горещина*... И чак тогава цялото ми тяло се отпусна и се остави на облекчението.

Забавих движенията си. Отворих очи. Едва поемах въздух. Очите й горяха. Тъмносиви, удивени. Протегна ръка напред и плъзна пръсти по корема си през следите от оргазма ми.

— Уил! — Гласът й прозвуча като мъркане на котка. Не, не бяхме свършили. Не беше дотук.

Опрях длан до главата й и огледах тялото й.

— Хареса ли ти така?

Тя кимна и яростно захапа долната си устна.

— *Покажи ми колко ти е харесало. Докосвай се вместо мен.*

Тя ме погледна колебливо, но след минутка нерешителността й изчезна. Спусна ръката си надолу. Няколко пъти докосна все още възбудения ми пенис и после бързо върна ръка върху тялото си. Плъзна два пръста по клитора си. Гърбът й се изви като лък. Аз погалих гърдите й и захапах зърното й.

— Искам да свършиш сама.

— Помогни ми — каза. Очите й бяха потъмнели от желание.

— Когато го правиш сама, аз не съм тук, нали? Покажи ми как го правиш. Аз също обичам да гледам.

— Искам да гледаш и да ми *помагаш*.

Беше все още топла, кожата между краката й бе гладка и, мамка му, колко мокра! Вкарах двата си пръста в нея, а тя въртеше своите по клитора. Беше наистина невероятно да я видя така отпусната, дива. Погледваше ту надолу, където ръцете ни се движеха между краката й, ту към пениса ми, който се втвърдяваше светкавично. Не й трябваше кой знае колко време. Сви краката си в коленете, разтвори устни, тялото й се скова, и експлодира с вик.

Беше толкова красива, когато свършваше. Кожата й бе розова, зърната — втвърдени. Не се сдържах и се наведох да я захапя под гърдите. Постепенно забавих движението на пръстите си.

Бяхме потни, целите в секрети.

— Мисля, че имаме нужда от душ — каза тя.

— Май си права — засмях се.

Но така и не стигнахме до душа. Надигнахме се, но аз целунах рамото ѝ, тя ухапа моето, после легнахме на леглото и така стана единайсет часа. И двамата се отказахме от възможността все пак да отидем на работа.

Тя се обърна по гръб, погледна ме в очите и се заигра с мократа ми коса.

— Гладен ли си?

— Малко.

Тя се опита да стане, но аз я притеглих обратно в леглото.

— Не съм чак толкова гладен, че да те пусна да станеш — казах и целунах корема ѝ.

Видях химикал на нощното ѝ шкафче, взех го и ѝ казах да не мърда. Махнах капачето със зъби и притиснах върха му върху кожата ѝ.

Беше оставила прозореца леко отворен. Шумът и лудостта на външния свят нахлу в спалнята, а аз започнах да рисувам по гладката ѝ кожа съвсем близо до ханша. Тя не попита какво правя, като че не се и интересуваше. Ръцете ѝ се плъзгаха по раменете ми, по лицето ми, по брадичката ми. После по устните, лактите, носа. Сякаш бе сляпа и искаше с докосване да запомни чертите ми и усещането да ме докосва. Свърших, отдръпнах се и гордо погледнах шедьовъра си. Бях написал едно изречение от мой любим цитат — от ханша до венериния ѝ хълм.

Рядкост сред най-трудните за намиране неща.

Харесваше ми как мастилото се откроява върху кожата ѝ, написано с моя почерк.

— Искам да татуирам това върху кожата ти.

— Ницше? Тази сентенция е доста добра като цяло.

— Какво значи „като цяло?“ — попитах и потърках палец върху кожата ѝ. Можех да напиша толкова много неща.

Бил е малко мизогинист^[1], но може да му се прости заради няколко афоризма.

Тази жена не спираше да ме изумява със знанията си.

— Например? — попитах и духнах изсъхващото мастило.

— „Сексуалността често предизвиква бързото и бурно изкласяване на любовта, поради което корените ѝ са слаби и лесно могат да бъдат изтръгнати“ — цитира тя.

Е, това вече беше много интересно. Вдигнах поглед точно навреме, за да уловя палавия поглед в очите ѝ.

— Какво още?

Тя погали брадичката ми и старателно проучи изражението ми.

— „Не всичко, което свети, е злато. Истински ценният метал се познава по мекия блясък.“

Усмивката ми леко повехна.

— „В крайна сметка, човек обича повече копнежа си по нещо, отколкото това, по което копнее.“ — Тя наведе глава настрани и вплете пръсти в косата ми. — Мислиш ли, че е вярно? — попита. Почувствах се като в капан. Преглътнах. Бях достатъчно объркан от собствените си чувства и мисли, за да разбере дали нарочно подбира цитати, с които да ме жегне за миналото ми, или просто цитираше философски мисли.

— Може би понякога е така.

— Но това... *Рядкост сред най-трудните за намиране неща...* — каза тихичко и погледна пак написаното. — Харесва ми.

— Добре. — Наведох се да оправя една буква, да потъмня друга и започнах да си тананикам.

— През цялото време, докато пишеше, си пееше тази песен — прошепна Хана.

— Така ли? — Не бях осъзнал, че съм издал и звук. Продължих да си я тананикам и се опитвах да си спомня откъде знаех тази песен и коя е. О, да. *She talks with angels.*^[2] — Старо, но знатно — казах и духнах върху пъпа ѝ, за да изсуша мастилото.

— Помня кавъра, който направихте с групата.

Погледнах я с недоумение.

— На диск ли? Не, нямам такъв запис.

— Не на диск. Изсвирихте го на концерт в Балтимор. Бях отишла да видя Йенсен и той ми каза, че на всяко шоу свирите различен кавър и никога не го повтаряте. Бях на концерта, когато изпълнихте точно тази песен.

Гласът ѝ прозвуча някак суров и далечен. Видях го и в очите ѝ.

— Не знаех, че си била там.

— Казахме си здрасти преди концерта. Беше на сцената и си нагласяше апаратурата — усмихна се тя и облиза сухите си устни. — Бях на седемнайсет, а това се случи точно след като се прибра след стажа при татко.

Питах се какво ли си е помислила седемнайсетгодишната Хана за това шоу. Спомнях си този концерт, макар че бяха минали повече от седем години. Публиката беше страхотна. Беше чудесно шоу. Може би едно от най-добрите ни.

— Ти свиреше на баса, но тази песен я изпя. Йенсен каза, че много рядко пееш. Почти никога. — Пръстите ѝ рисуваха малки кръгчета по раменете ми.

— Така е, не пеех често — съгласих се. Не бях от най-великите вокали, но тогава не ми пукаше как пея. Пях просто защото бях в страхотно настроение.

— Видях те как флиртуваш с онова момиче на предните редици. Беше много готик. Тя де. Странно как изведнъж ме обзе ревност, каквато никога не бях изпитвала. Може би защото бе живял у нас и си мислех, че *принадлежиш* на семейството ни. — Усмихна се и добави: — Господи, как копнеех да съм на мястото на онова момиче.

Наблюдавах лицето ѝ, докато изживяване спомените си от онази вечер. Искях да ми каже какво е станало след концерта, как се е чувствала след това. А аз? Аз изобщо не помнех да съм виждал Хана, докато живеях в Балтимор. Имаше милиони нощи като тази. След концерт или просто обикновена вечер, в някой бар, някое момиче, хипи, или готик, или просто изрядна ученичка идваше при мен и после... под мен, над мен.

— Помня, че попитах Йенсен дали ще се видим с теб след концерта, а той само се засмя саркастично.

Поклатих глава и плъзнах ръка по бедрото ѝ.

— Не помня какво стана след шоуто.

Знаех, че е ужасно, но ако исках да бъда с Хана, тя просто трябваше да знае истината за мен, колко съм бил див тогава.

Не исках да я лъжа.

— Такива момичета ли харесваше тогава? „Тя нарисува очите си в черно, както е черна сега нощта“^[3]?

Въздъгнах, покатерих се върху нея, за да я погледна в очите.

— Хана, *харесвах* много и различни момичета. Мисля, че знаеш това.

Опитах се да поставя ударението върху миналото време, но не успях да я убедя, че всичко това е забравено.

— Ти си истински играч — прошепна тя.

Вярно е, че го каза с усмивка, но ми стана ужасно неприятно. Ненавиждах напрежението и сковаността в гласа ѝ. И тази дистанцираност? Мразех начина, по който ме виждаше. Дори сега! Някакъв, който чука всичко на два крака и с клитор. А сега чукам и нея. Лежахме, увили ръце и крака един в друг, отдадени на удоволствието, и все пак тя смяташе, че за мен е поредната игра. *В крайна сметка човек повече обича копнежа си по нещо, отколкото това, по което копнее.*

Нямах начин да се защитя. Важеше за по-голямата част от живота ми, но беше минало.

Тя уви ръка около пениса ми, стисна го и попита:

— А какви момичета харесваш сега?

Усетих, че иска да прекъсне този разговор и ми дава свободно. Може би самата тя не искаше да вярва, че това е абсолютната истината за мен. Целунах я и казах:

— Сега харесвам скандинавски сексбогини, но само тези, на които им казват Черешка.

— Защо ти стана неприятно, когато казах, че си играч? — Изсумтях и се претърколих на гръб. — Не, сериозно те питам — настоя тя.

Преметнах ръка през очите си и се опитах да си събера мислите. След много време казах:

— Ами ако вече не съм такъв мъж? Ами ако са минали дванайсет години, откакто съм се държал така, и ако вече *не съм* това момче, което описваш? Отворен съм във връзките си с жените. Те винаги са наясно какво искам. Не... *играя* отдавна, не си играя с *никого*.

Тя се отдръпна, огледа ме развеселено, все едно ѝ разказвах виц.

— Това не те прави отворен за нови идеи, не те прави и особено задълбочен във връзките ти, Уил. Никой не казва, че играчът задължително трябва да е задник.

— Мисля, че в думата „играч“ има препратки, които не се отнасят за мен — потърках лицето си. — Опитвам се да бъда добър с жените, да говоря с тях за нещата, които правим заедно.

— Е, с мен не си говорил за нищо подобно.

Поколебах се. Сърцето ми щеше да гръмне, така както си блъскаше в луд галоп. Не, не бях говорил с нея, защото тя не беше като другите жени, с които бях правил секс. С нея всичко беше различно. Да

бъда с нея, не включваше само физическото удоволствие, колкото и силно да беше то. Когато бях с нея се чувствах спокоен, емоционален, чувствах, че ме *познава*. И не бях пожелал да обсъждам това с нея, защото не исках никой от нас да сложи граници на това, което имаме.

Въздъгнах и казах:

— Не съм, защото с теб не съм сигурен, че искам секс.

Тя се отдръпна, седна бавно, чаршафите се свлякоха от тялото ѝ, пресегна се и взе една тениска от края на леглото.

— Добре, това вече е наистина странно.

О, мамка му. Пак не го казах правилно.

— Не, не — извиках, седнах зад нея и целунах рамото ѝ. Издърпах тениската от ръцете ѝ и я метнах на пода. Плъзнах език по гърба ѝ и ръце — от гърдите до кръста ѝ. — Не се изказах правилно. Опитвам се да ти кажа, че искам *повече* от секс. Имам чувства към теб и те са извън чисто сексуалното.

Тя замръзна под дланите ми.

— Не, нямаш такива чувства.

— Нямам, така ли? — погледнах гърба ѝ и усетих как пулсът ми се ускорява, но вече от гняв. — Какво искаш да кажеш?

Тя стана и уви чаршафа около тялото си. Ледена вода се спусна по вените ми, охлади цялата ми система. Седях и я гледах в очакване на отговор.

— Ти... *Какво правиш? Къде...*

— Съжалявам, имам... работа. — Тръгна към гардероба и започна да вади разни неща. — Трябва да отида на работа.

— Сега?

— Да.

— Значи аз ти казвам, че има чувства към теб, а ти ме изритваш?

Тя се обърна, погледна ме и каза:

— Трябва да тръгна веднага.

— Очевидно — казах, а тя закуцука към банята. Бях унизен, смазан, бесен, ужасен, че това е краят, наистина краят. Кой би предположил, че ще се издъня с някое момиче, като се влюбя, като ѝ призная чувствата си. Трябваше да се махна. Веднага.

И в същото време исках да я притегля обратно. Може би и двамата имаме нужда от време да обмислим нещата.

- [1] Човек, който мрази жените. — Б.пр. [↑](#)
- [2] Популярен хит на рок групата The Black Crowes. — Б.пр. [↑](#)
- [3] От песента The talks with angels на The Black Crowes. — Б.пр.

[↑](#)

ТРИНАЙСЕТ

Затворих вратата на банята и поех въздух няколко пъти, сякаш досега някой ме бе стискал за гърлото. Имах нужда да си събера ума и да разбера какво се случва. Тази сутрин, преди да го видя, си мислих, че се опитва да се отърве от мен, както беше захвърлял много от предишните си завоевания. А сега ми казваше, че иска *повече*?

Какво, за бога?

Защо трябваше да усложнява положението? Едно от нещата, които харесвах в него, беше, че хората винаги са наясно къде се намират в схемата на живота му. Независимо дали те удовлетворява, или не, поне знаеш. Нищо в цялото му поведение не предполагаше усложнения: секс и толкова. Край на филма. Беше далеч по-лесно, когато имах само една възможност.

За мен Уил бе символ на лошото момче, той *беше* лошото момче. Много красивото и съблазнително лошо момче, с което сестра ми се натиска в задния двор. Той бе обектът на всички мои момичешки фантазии. Бях прекарала цялата си младост да се навивам и да мисля само за него, и именно поради това знаех, че нямам никакъв шанс. А това правеше нещата далеч *по-лесни*.

Но сега? Сега можех да го докосна, той можеше да ме докосне. И изведнъж да ми каже, че иска много повече от секс? И то след като изобщо няма нищо подобно предвид. Няма начин мъж като Уил да иска нещо повече. А това усложняваше нещата. *Уил Самър не знае значението на „повече от секс“*. Нали самият той бе признал, че никога не е имал нито една моногамна дълготрайна връзка? Не бе намерил жена, която да задържи вниманието му за по-дълго време. Та нали една от неговите НЕприятелки му пусна съобщение, и то *сутринта, след като правихме секс*.

Не, благодаря, ще кажа аз на такова предложение.

Колкото и да обичах да прекарвам времето си с него, колкото и да беше забавен, знаех, че аз не мога да играя неговата игра, не можех и безкрайно дълго да се преструвам, че искам да ме учи на това или

онова. Ако един път го допуснех по-далеч от гащите си, щях да се влюбя в него, а тогава вече щях да *потъна*.

След като реших, че наистина трябва да отида до работата, пуснах водата и загледах как парата пълни малкото пространство. Застанах под душа, наведох глава и оставих водата да се излива върху мен. Шумът започна да се дави в хаоса на мислите ми. Отворих очи и погледнах тялото си. Мастилото бе започнало да се размазва.

Рядкост сред най-трудните за намиране неща.

Думите, които написа толкова внимателно, с такова старание върху кожата ми, сега се превръщаха в струйки черна кръв и преливаха една в друга. Бяха останали отпечатыци от пръстите му като огърлица около гърдите ми.

Позволих си секунда да се насладя на красивия му почерк, спомних си увереността и решителността му, докато пишеше. Беше събрал вежди, кичур коса бе паднал над едното му око. Даже се учудих, че не го прибра назад, нещо, което правеше постоянно и което ми харесваше все повече и повече. Харесвах жеста, с който го прави. Но тогава беше така съсредоточен, че не бе забелязал кичура над окото си. И после изведнъж... *Как може да развали всичко!*

Откачи ли, превъртя ли, но ето, опропасти всичко... или аз се изплаших. Взех гъбата, изсипах огромно количество шампоан за тяло и започнах настървено да трия буквите и следите от написаното. Така или иначе, половината се бе отмило с водата, а сега и малкото останало от мастилото се разтваряше под гъбата и врялата вода, падаше сякаш с трясък на пода и се оттичаше в канала.

Когато заличих и последните следи от Уил, водата започна да изстива. Излязох от душкабината, облякох се набързо. Треперех от студ. Отворих вратата, но той беше там. Крачеше като обезумял из стаята. Беше се облякъл, дори си бе сложил шапката. Изглежда, все още се колебаеше дали да тръгне, или не. Усети ме, обърна се и махна шапката си.

— Мамка му! Най-сетне! — каза.

— *Моля?* — извиках. Гневът започна отново да се надига.

— Не, не ти си тая, която има право да се ядосва и да прави сцени!

— А... ти... *МОЛЯ?* — Зяпна от изненада.

— Ти си тръгна, остави ме! — изстреля думите той.

— Да, отидох в другата стая — поясних.

— Което не променя факта, че се чувствам напълно прецакан, Хана.

— Имах нужда от пространство, Уил — казах и за да му покажа за какво говоря, тръгнах по коридора. Той хукна след мен.

— Пак го правиш! — каза. — Запомни едно много важно правило: никога не си позволявай да зарежеш някого в *собствения си апартамент*. Имаш ли представа в какво положение ме постави? Знаеш ли колко ми беше трудно да го кажа?

Спрях чак пред кухнята.

— *Трудно? На теб?* А ти имаш ли представа каква бомба хвърли преди малко? Имах нужда от време да помисля.

— Не можеше ли да помислиш тук?

— Беше гол.

— *Моля?*

— Не мога да мисля, когато седиш гол пред мен. Имаше прекалено много... — крещях аз и сочех тялото му. В следващата секунда реших, че не е добре да продължавам в тази насока. — Просто беше... Не знам... дойде ми много. И неочаквано.

— И как според теб трябваше да се почувствам аз? — Гледаше ме с гняв, челюстта му потрепваше и когато не отговорих, той само поклати глава, погледна надолу и напъха ръце в джобовете си. Лошо. Ластикът на анцуга му се свлече надолу. Оголеният мускулест корем съвсем не ми помагаше. Насилих се да се продължа разговора.

— Преди малко ми казваш, че не знаеш какво исках, а след това казваш, че имаш чувства към мен, които са повече от секс. Струва ми се, че изобщо нямаш представа какво става тук. Освен това първия път, когато правихме секс, ти ме разкара на същия ден, за да ми се явиш днес с изказвания от сорта, че исках *повече*?

— Ти чуваш ли се какво говориш? — извика той. — Не съм те зарязал, а направих както *ти* искаше — да не се държа с престорена галантност, да не искам нищо, а на всичкото отгоре неделя сутринта наговори всички онези глупости.

— Уил — започнах с категоричен тон, — от дванайсет години живея с историите за теб. Видях какво се случи, след като се позабавлява със сестра ми Лив. Беше влюбена в теб, не й мина месеци, след като ти си отиде, а мога да се обзаложа, че ти дори на си

подозирал за това, нали? Виждала съм те как се изнизваш с две момичета на сватбата на брат ми. Нищо, ама нищо не се е променило! През по-голямата част от зрелите си години си се държал като пубер. И сега изведнъж искаш *повече*? Та ти дори не знаеш какво означава това „повече“.

— А *ти* знаеш, така ли? Как така изведнъж всичко ти стана ясно? И аз откъде да знам, че това с Лив е било толкова сериозно за нея? Защо си мислиш, че мога да чета мислите и чувствата на хората. Не всеки обсъжда преживяванията си, както и всичко, което му дойде наум, открито като теб. Никога не съм срещал жена като теб.

— Е, ако погледнеш статистически на нещата, това трябва да ти говори що за критерии имаш.

Не знам откъде се взе това последното, наистина не разбих как казах такова нещо и в мига, в който думите излязох от устата ми, разбих, че бях прекалила. Доста прекалила.

И тогава желанието да спори го напусна, предаде се, раменете му се отпуснаха пораженчески, въздухът се изпари от дробовете му. Гледаше ме в упор, но огънят в очите му угасна. Бяха... празни.

Обърна се и си тръгна.

* * *

Крачех по стария килим от доста време, мисля че преминах разстоянието в двете посоки над хиляда пъти. Дори ми се струваше, че започва да се износва под нозете ми. Нямах нито една ясна мисъл в главата, сърцето ми биеше като обезумяло. Нямах никаква представа какво се случи, но ако трябва да се съди по напрежението по кожата и в мускулите ми, изпитвах страх. Страх, че току-що бях прогонила най-добрия си приятел и мъжа, който правеше божествен секс. С мен. Най-добрият секс в целия ми живот.

Трябваше да се хвана за нещо, за нещо познато, за семейството си. Телефонът звънна четири пъти и Лив вдигна.

— Зиги! Как е малката ми лабораторна мишчица?

Затворих очи и се облегнах на вратата между кухнята и всекидневната.

— Добре, добре. А как е в работилницата за бебета? — попитах.
— Разбираш, че не питам за вагината ти, нали?

Смехът ѝ изкънтя в слушалката.

— Аха, значи все още не ти е поникнала цедка на устата. Знаеш ли, един ден със сигурност ще докараш някой мъж до лудост с тая твоя уста.

Дори не подозираше колко е права!

— Как се чувстваш? — попитах, за да насоча разговора в друга посока. Лив беше омъжена и бременна с първото внуче в семейството. Изненадвах се, че майка ми я оставяше сама за повече от пет минути. Лив въздъхна.

Представях си я как седи на голямата маса в огромната жълта кухня, а гигантският ѝ лабрадор лежи в краката ѝ.

— Добре съм. Адски съм изморена, но съм добре.

— Бебето слуша ли те?

— Да, напълно! — каза с усмивка. — Бебето ще бъде прекрасно, ще видиш.

— Разбира се — казах. — Само виж лелята.

— Точно това си мислех и аз — засмя се тя.

— Избрахте ли име?

Лив категорично отказа да узнае пола на бебето. Това усложняваше нещата за мен, понеже не знаех как да го наричам — тя или той.

— Да речем, че се спряхме на известен брой имена.

— И? — попитах истински заинтригувана, защото първите имена, които избраха преди време, бяха почти комични.

— Не, няма да ти кажа.

— Какво? Защо? — започнах да скимтя умолително в слушалката.

— Защото нито едно име не ти хареса. Винаги ги намираш за смешни.

— Това изобщо не е вярно! — Макар че... беше вярно. До този момент бе избрала няколко ужасни имена. Не знам защо Лив и мъжът и бяха решили, че имената на разни дървета и птици стават и за хора.

— Какво ново при теб? — попита тя. — Подобри ли се животът ти след официалната семейна визита миналия месец и епичния разговор с шефа.

Засмях се. Разбира се, говореше за Йенсен, а не за баща ми, още по-малко за шефа ми в лабораторията.

— От известно време тичам сутрин, излизам повече. Всъщност постигнахме известен компромис.

— Компромис? С Йенсен?

Бях говорила с Лив няколко пъти през изминалите седмици, но не бях споменала нищо за развитието на... приятелството... не, на връзката... не, на... каквото и да беше това с Уил. Причините бяха повече от очевидни. Но сега имах нужда от мнението ѝ. Стомахът ми се сви от ужас.

— Нали знаеш, че Йенсен иска да излизам повече — казах, поколебах се, затворих очи и изстрелях: — Предложи ми да се обадя на Уил.

— Уил? — Тя млъкна и се почудих дали си спомня за същия онзи висок, прелестен млад студент, такъв какъвто го помнех аз преди години. — Чакай, Уил Самър?

— Същият. — Само при споменаването на името му, при спомена за него, стомахът ми се обърна.

— О, не очаквах това.

— Нито пък аз — промърморих.

— И ти?

— Какво аз? — попитах и веднага съжалих за грубия си тон.

— *Обади ли му се?* — попита и се засмя.

— Да. Всъщност затова ти звъня.

— Много примамливо за обсъждане и малко страшничко.

Нямах представа как да започна, така че подкарах с най-простичките неща.

— Ами той живее в Ню Йорк.

— Да, това го знам. И? Не съм го виждала от векове. Как е? Как изглежда?

— О... изглежда много добре — казах, като се опитвах с все сили да говоря така, сякаш външният му вид изобщо не ме интересува. — Виждаме се.

Тя не отговори веднага и си представих как челото ѝ се сбръчква, как се опитва да открие скрития подтекст в думите ми.

— Виждате се? — повтори тя.

Изсумтах и разтърках лицето си. Нямах представа как да ѝ кажа.

— За бога, Зиги! Чукаш Уил?

След това чух смеха ѝ. Беше толкова неочаквано, че свалих слушалката от ухото си и я погледнах да се уверя, че смехът идва оттам.

— Не е смешно, Лив.

— Напротив, смешно е — каза тя и въздъхна весело.

— Ами... той ти беше... гадже.

— О, не, никога не ми е бил гадже. Нито за миг. Мисля, че се целувахме около десет минути и това е. Но има неща като ограничения във времето, в условията. Мисля че беше само това — целувахме се. Даже не ме е пипал или нещо такова, макар че по онова време бях напълно готова да го пусна в кутийката... ако ме разбираш.

— Мислех, че когато си тръгна, беше съсипана от мъка.

— Чакай малко! — Тя пак избухна в смях. — Първо на първо, никога не сме били заедно. Не сме правили секс, не сме си казвали нищо. И щеше да е много гадно да го правим зад гърба на мама. И зад градинарските ѝ уреди. За бога, та аз дори съм забравила това!

— Но ти... но ти беше толкова разстроена, дори не си дойде през лятото, когато той беше на стаж при татко.

— Не си дойдох, защото цяла година правих глупости в колежа, имах да вземам изпити и не казах на никого, защото ти и татко щяхте да ме убие. Това е. Никой не разбра в каква каша се бях забъркала. Но не е било заради него.

Притиснах длан към челото си.

— Много съм объркана.

— Не е нужно — каза тя леко загрижено. — Просто ми кажи докъде сте я докарали?

— Ами прекарваме доста време заедно. И наистина го харесвам, Лив. Той е най-добрият ми приятел тук. Правихме секс, на другия ден той се държа малко странно. После започна да говори за чувства и така го каза, сякаш трябва да участвам в някакъв негов емоционален експеримент... искам да кажа, че няма кой знае колко добра репутация сред момичетата в нашето семейство.

— И ти му издокара нова репутация, защото в твоите спомени отпреди дванайсет години той е момчето, което ме е оставило сама и с разбито сърце.

— Това не е всичко. — Въздъхнах.

— Кажи ми тогава.

— Ами това, че е курва. Че не помни почти нищо за жените, с които е бил, и по-малко от двайсет и четири часа, след като бе готов да ме зареже, ми съобщи, че иска повече от секс.

— А така ли е? Искан ли? *Ти* искаш ли повече от секс?

— Не знам, Лив, но дори и да исках, дори и той да иска, как мога да му имам доверие?

— Аз пък не искам да приличаш на идиот, затова ще ти кажа някои неща. Готова ли си?

— Ни най малко — казах, но тя не ме чу.

— Преди да се запозная с Роб, той беше истинска мъжка курва. Кълна се в Бог, че пенисът му е бил абсолютно във всяка една дупка в радиус от стотици километри. Но сега? Сега е съвсем различен. Целува земята, по която стъпвам.

— Да, но той искаше да се ожените. Не се чукахте само ей така, без планове.

— Когато се запознахме, си беше точно така. Само чукане. Зиги, много неща се случват на човек между деветнайсет и трийсет и една. Много неща се променят.

— Да, предполагам е така — казах и си представих дълбокия му плътен мъжки глас, дългите му пръсти, широкия му гръден кош.

— Не става дума само за това, че тялото се развива и възмъжава. Но и дори това. И сега, като се замисля, трябва задължително да ми пратиш една снимка на Уил на трийсет и една.

— Лив!

— Шегувам се — засмя се гръмко тя, но после спря и каза съвсем сериозно: — Не, всъщност не се шегувам. Прати ми снимка. Но наистина ще ми е ужасно неприятно, ако пропуснеш възможността да изкараш страхотни мигове с него само защото си се заинатила да очакваш от него да се държи като деветнайсетгодишна мъжка курва. И ако трябва да си честна пред себе си, не си ли се променила поне мъничко, откакто беше на деветнайсет?

Мълчах, хапех устни и продължавах да прокарам пръсти по спираловидната резба на антикварния шкаф на мама.

— И това са само пет години за теб, Зигс. Така че, замисли се как е при него. Та той е вече на трийсет и една. За дванайсет години човек помъдрява.

— Много мразя, когато си права.

— Предполагам, че логичната ти мисъл е вкарала в действие всевъзможни бойни прикрития и оръжия срещу чара на Самър, а вероятно и разнообразни методи на изтезание?

— Очевидно не съм се справила много добре. — Затворих очи и се облегнах на стената.

— Боже, как се радвам, че се обади. Аз съм огромна, бременна, тежка, нищо интересно не случва около мен, а твоите новини са толкова вълнуващи.

— И не е странно за теб... не се чувстваш кофти или нещо такова?

— Би било странно, но Уил и аз... той беше първото момче, към което изпитах някакво сексуално влечение. Но нищо друго. Освен това ми мина две секунди, след като Брендън Хенли си направи пиърсинг на езика.

— Много гнусно, Лив. Моля те, спри се — казах и сложих ръка на очите си.

— Да, не ти казах за него, защото не исках да те притеснявам. И не исках да разваляш и моето удоволствие, като започнеш да пробваш и изследваш как пиърсингът може да повлияе върху еластичността на мускулите и скоростта, с която се свиват, или някое друго подобно проучване.

— Е, този разговор наистина ме поуплаши — казах. — Може ли да затварям?

— О, стига!

— Лив, яко обърках всичко — простенах и разтрих лице. — И се държах като отвратителна кучка с него.

— Мисля, че ще се наложи да му целунеш задника. Той обича ли да му целуваш задника?

— О, боже! Затварям!

— Добре, добре. Виж, Зигс, престани да гледаш на света и на Уил с очите на дванайсетгодишно дете. Изслушай го.

Опитай се да не забравяш, че Уил има пенис, което автоматично го прави идиот. Много, много сладък идиот. Дори ти не можеш да го отречеш!

— Искане ми се да спреш да говориш така разумно.

— Няма как да стане! Сега иди и си облечи големите безстрашни гащи, сложи памперс и заминавай да оправяш кашата.

* * *

През цялото време, докато вървях към жилището на Уил, мислех само за онази Коледа, която прекара с нас, и се опитвах да видя това, което помнех за него през призмата на казаното от Лив.

Бях на дванайсет, очарована от него, очарована от мисълта, че е гадже на сестра ми. Но сега, след като Лив ми каза истината, започнах да се чудя доколко представата ми за него бе истинска и доколко моят склонен да драматизира ум я бе изфабрикувал от нищото. И тя беше права. Тези спомени правеха нещата толкова лесни за мен — ей така да го набутам в кутийка с етикет „Внимание! Мъжка курва!“, без да направя грам усилие, да се опитам поне да го видя извън тази кутийка.

Дали наистина искаше повече? А аз исках ли да ми прости? О, как щях да успея да му се извиня за всичко? Дали щеше да ми прости?

Не отвори вратата, когато звъннах на звънеца, не отговори на нито едно от съобщенията, които му пуснах, застанала пред вратата. Затова направих единственото, за което можех да се сетя в този момент — почнах да му пускам кофти, тъпи, мръсни вицове.

Каква е разликата между пениса и чека?, но когато не получих никакъв отговор, продължих: *Жената винаги ще издуха чека ти, но не и пениса.*

Нищо. Нито дума.

Какво каза една цицка на другата?

Никакъв отговор. Продължих да досаждам.

Ти си най-близката до сърцето ми приятелка.

Много зле, Хана, много зле!

Реших да пробвам едно последно.

Какво следва след шейсет и девет?

Нарочно използвах любимото му число, за да предизвикам някаква реакция. Почти изгървах телефона, когато отговори. С една дума — *Какво?*

Измиване на устната кухина и зъбите — отвърнах.

По дяволите, Хана. Това беше гнусно. Качвай се преди да започнеш да се излагаш пред хората и да излагаш и мен.

* * *

Буквално побягнах към асансьора. Вратата на апартамента му не беше заключена, затова веднага влязох. Беше в кухнята. Готвеше. На печката имаше тенджери. Вареше някакви неща. Беше облякъл стара износена тениска на *Праймъс*^[1] и стари скъсани джинси. Изглеждаше... апетитно. Но когато влязох, изобщо не си направи труда да ме погледне. Продължи да си реже нещо на дъската.

Краката ми се огънаха. Тръгнах колебливо към кухнята, застанах зад него и притиснах брадичка в гърба му.

— Нямам представа как ме търпиш — казах.

Вдишах дълбоко аромата му, исках да запомня как ухае тялото му. Защото... ако наистина бях опропастила напълно нещата... ами ако окончателно му бе писнало от глупавата Зиги, от идиотските ѝ въпроси, от нескопосания секс с нея, от умението ѝ да направи от мухата слон, да взема прекалено бързи решения и да си вади заключение, без да погледне истината? Тогава какво? Отдавна трябваше да си ударя главата в стената, за да прогледна.

Но той ме изненада. Обърна се и ме погледна, а в очите му имаше болка, изглеждаше нещастен. Стомахът ми се сви от чувство за вина. Той остави ножа на дъската и каза:

— Мисля, че може и да не си разбрала правилно подробностите за Лив. Но това не означава, че е нямало други. — Говореше така искрено, сякаш не аз, а той трябваше да се извинява. — Правил съм неща, с които не се гордея особено. Сега е време да платя за глупостите, които съм сътворил.

— Мисля, че точно затова се изплаших, когато каза, че искаш повече — казах. — Имал си толкова много мимолетни авантюри в миналото и си разбил толкова много сърца, че самият ти нямаш представа колко жени си оставил да въздишат по теб. Искан ми се да вярвам, че съм малко по-умна от тях и няма да се присъединя към техните редици.

— Знам. Сигурен съм, че това е част от чара ти. Не си тук да ме променяш, а за да бъдеш мой истински приятел.

Караш ме да се замислям над решенията, които съм взел и които вземам. И това е много хубаво — каза, но се поколеба, преди да продължи: — Може би се поувлякох малко... след като правихме секс.

— Няма проблем. — Вдигнах се на пръсти и го целунах по бузата.

— Можем да бъдем само приятели, както ти искаш. Нямам нищо против — промълви. — Приятели, които правят секс — много добре! — Отблъсна ме леко от себе си, за да ме погледне в очите. — Но наистина мисля, че засега това е най-сигурната основа, на която трябва да останем. Съгласна ли си?

Опитах се да разчета изражението му, да разбере защо толкова внимателно подбира думите си, дали крие нещо.

— Съжалявам за това, което казах. Изпаднах в паника и те обидих. И се чувствам като идиот — започнах да се извинявам, но той закачи пръст на халката на колана ми и ме притегли към себе си. Никак не се съпротивлявах.

Опря гърди в моите.

— И двамата сме идиоти — каза и закова поглед в устата ми. — Само те предупреждавам, че сега ще те целуна.

Кимнах, повдигнах се на пръсти и опрях устни в неговите. Не беше точно целувка, но не знам как иначе да го нарека. Устните му минаваха по моите като мека четка, но всеки път ги притискаше все по-силно. Езикът му се стрелваше за секунди и ги докосваше много леко, докато изведнъж рязко ме притегли към себе си. Усетих пръстите му под тениската си. Не мърдаше, просто ги държеше на кръста ми. А аз вече щях да гръмна от идеи какво искам да правя с него, как да се доближа, да вляза в него, да усетя вкуса на всяка частичка от тялото му, да запомня очертанията на всеки мускул.

— Искам да те галя долу — казах. Той се отдръпна назад, за да види изражението ми. — Но този път истински.

Искам да свършиш така.

— Наистина?

Кимнах и погалих лицето му.

— Покажи ми как да бъда още по-неустоима.

— За бога, Хана — засмя се тихичко. Усещах ерекцията му. Плъзнах ръка между краката му и го обхванах с длан.

— Добре ли е? — попитах. Той ме гледаше открито, с доверие, с разширени очи. Хвана ръката ми и ме поведе към дивана.

— Налага се да седна, защото ако продължаваш да ме гледаш така, може да припадна — каза.

— Не е ли това целта на заниманието? — попитах и без да чакам покана или разрешение, клекнах между краката му. — Кажи ми как искаш да го направя.

Очите му натежаха, но не откъсваше поглед от мен. Помогна ми да махна колана и да сваля боксерките му. Не откъсна очи от мен и когато се наведох и долепих устни до връхчето. Беше облегнат назад и гледаше лицето ми, вероятно търсеше изражението ми. После хвана пениса си в основата.

— Оближи го от долу до горе. Започни бавно. Трябва да ме дразниш, да ме възбудиш.

Наведох се, плъзнах език от основата нагоре по широката вена и бавно по връхчето, където се бе събрала малка капка. Изненадах се от сладкия вкус. Започнах леко да засмуквам главичката.

— Пак. Започни отдолу. И после засмучи леко горе.

— Много детайлни инструкции — прошепнах с устни върху пениса му. Усмивах се, но той очевидно не бе в състояние да отговори на усмивката ми. Сините му очи напомняха на море пред тайфун.

— *Ти* настоя да ти давам инструкции — каза дрезгаво. — И точно това правя. Казвам ти какво да правиш. Както съм си го представял хиляди пъти.

Започнах отначало. Харесваше ми, много ми харесваше. Бях щастлива да го видя такъв. Напрежението в очите му не беше никак безопасно, свободната му ръка бе свита в юмрук. Искях да се отпусне, да зарови ръце в косата ми и да ме чука бързо и силно в устата.

— Сега засмучи.

Когато обвих с устни члена му, той кимна с одобрение. Засмуках го жадно.

— По-силно.

Направих както ми каза, затворих очи и за секунда се изплаших да не се задавя и да загубя контрол, но страховете ми се оказаха напразни.

— *Мамка му, да!* Навлажни малко... използвай зъбите си, но не хапи силно.

Погледнах го за разрешение. После го захапах леко. Бедрата му се раздвижиха, простена.

— Точно така. *Мили божже!* Всичко, което правиш, е дяволски хубаво.

Това бяха точните думи, точно това имах нужда да чуя, за да се отпусна и да поема нещата в свои ръце. И уста.

Тазът му се движеше по-бързо, по-грубо. Бе вперил поглед в лицето ми. Зарови пръсти в косата ми точно както исках.

— Покажи ми колко ти харесва — каза.

Затворих очи и засмуках по-силно, по-дълбоко. От гърлото ми се изплъзваха тихи стонове. Насеченото му дишане ми действаше като наркотик. Усещах как желанието ми се надига, чак болеше.

Движихме се в ритъм. Устата ми, увитата ми около пениса му ръка се движеха в едно темпо с таза му. Той се опитваше да го забави, да удължи удоволствието, но знаех, че едва се удържа.

— *Зъбите* — не пропусна да ми напомни, здраво стиснал челюст. Галеше устата ми с пръстите на едната си ръка, а другата остана в косата ми. Направляваше движенията на главата ми, от време на време ме задържаше на място и тогава започваше леко да се движи в устата ми, без да ми позволява да мърдам. Ставаше все по-твърд, ръката в косата ми се сви в юмрук.

— Свършвам, Хана. Свършвам!

Мускулите на корема му се свиха, бедрата му се изопнаха от напрежение. Засмуках го за последен път, дълго и старателно, и се отдръпнах, взех пениса му в ръцете си и започнах бързо да движа пръсти по дължината му. Стисках го здраво, грубо, както той обичаше.

— *Мамка му! Мамка му!* — извика, пое въздух през зъби и свърши в ръцете ми. Забавих темпото и отпуснах леко.

Когато усетих, че спазмите му отминават, го погледнах, той ме издърпа и ме притисна към себе си с усмивка.

— Бързо се учиш — каза и целуна челото, скулите, ъгълчетата на устата ми.

— Имам добър учител.

— Уверявам те, че това не се прави само с опит — засмя се той.

— Ти го направи не защото имаш опит, нали? — После се отдръпна,

дълго гледа лицето ми, замисли се и много бавно, сякаш претегляше всяка дума каза: — Искаш ли да вечеряш с мен?

Свих се до него и кимнах. Това беше единственото място, на което исках да бъда.

[1] Американска група, изпълняваща алтернативен рок. — Б.пр.

↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Отдавна, много отдавна не се бях гушкал с жена на дивана вкъщи. Бях забравил колко е хубаво. Но с Хана не беше само хубаво. Беше почти блаженство — с бира в ръка, баскетбол по телевизията, малко разговори на научни теми и жена с изваяно, готово да откликне тяло. Допих бирата си и я погледнах. Беше затворила очи и се бе отпуснала, като пред дрямка.

Бях много разочарован от себе си, че отстъпих и се уплаших от реакцията ѝ сутринта. Но вече нямаше и смисъл да отричам — бих направил всичко за нея. Тя искаше да не задълбавам нещата, значи така и щяхме да направим. Тя искаше да сме само приятели със сексбонус, така да бъде. Имах търпение, можех да ѝ дам време, можех да се преструвам, че съм ѝ само приятел, за да съм с нея. Колкото и жалък да изглеждах в собствените си очи, знаех, че съм стигнал до онова състояние, когато вземаш това, което ти подхвърлят. Можех да играя ролята на Кити. Засега.

— Добре ли си? — попитах тихичко и целунах косата ѝ. Тя кимна и се сви на дивана с бутилката с бира в скута си. Едва бе изпила няколко глътки, но ми беше хубаво, че не отказа да ми прави компания за едно питие.

— Не ти ли харесва бирата? — попитах.

— Тази има вкус на шишарки.

Засмях се, извадих ръката си иззад врата ѝ и се наведох да оставя празната бутилка на масата.

— Това е от хмела.

— Не е ли като онова вещество, което се извлича от марихуаната за правене на дрехи и въжета?

— Това е коноп, Хана. *Cannabis sativa*. — Запрехивах се от смях, но когато я погледнах и видях усмихнатите ѝ очи, разбрах, че се шегува. Тя ме потупа благосклонно по главата. — Как можах и за секунда да забравя, че си научила наизуст имената на всяко растение и животно на тази планета!

Тя се обърна по гръб и опъна ръце над главата си, а аз не пропуснах възможността да се насладя на гърдите ѝ. Беше облякла тениска с надпис Doctor Who, която не бях забелязал по-рано.

— Гледаш даровете на природата ли? — каза и отвори очи точно навреме, та да ме хване. Поклатих глава и признах. — Винаги ли си бил такъв цицоман?

Вече ми ставаше навик да не обръщам внимание и категорично да не отговарям на въпроси, с които ме провокираше да разказвам за други жени, само и само да не засягаме Въпроса Табу... Засега. Тя някак замлъкна. Знаех, че мисли същото:

Дали това е края на този разговор?

Спаси ни съобщението, което пристигна няколко секунди след това. Беше от Макс.

Отиваме при Мади. Идваш ли?

Показах ѝ телефона, защото знаех, че изгаря от любопитство да види да не би случайно да е от някоя сетила се за мен жена... във вторник вечер. Като оставим това настрана, исках да разбера дали ѝ се ходи. Погледнах я въпросително.

— Коя е Мади?

— Мади е приятелка на Макс, собственичка и барманка на кръчма в Харлем със същото име. Обикновено няма много хора, но бирата е страхотна. Макс я харесва заради отвратителната английска кухня.

— Кой друг ще ходи?

— Макс и вероятно Сара. — Спрях и се замислих. Беше вторник и вероятно Клоуи и Сара искаха да проверят дали случайно не съм с друга тази вечер. Мисля, че това беше най-лицемерният начин да ме дебнат какво правя извън работа.

— Обзалагам се, че Клоуи и Бенет също ще са там.

Хана ме погледна въпросително.

— Много често ли излизате през седмицата. Изглежда малко странно за бизнесмени като вас с такава сериозна кариера.

— Не излизаме често през седмицата, никак дори. Честно казано, мисля, че в момента правят опит да разберат какво се случва със сексуалния ми живот и да видят дали има някакви промени — казах и я притеглих към себе си.

След като знаеше, че в събота се виждам с Кристи, значи знаеше, че вторниците са... бяха за Кити. Нямаше нищо лошо да ѝ докажа какви подмолни интриганти могат да бъдат приятелите ми.

Изражението ѝ бе неразгадаемо. Не можах да преценя дали е раздразнена, ревнива, нервна, или просто ме слуша без особени чувства. Толкова ми се искаше да знам какво се върти в главата ѝ, но нямаше начин да започна този разговор отново и да я изплаша.

Аз съм мъж, за бога, мъж, който е в състояние да... приеме една жена да го чука независимо от мътните и доста неясни емоционални обстоятелства. Особено когато тази жена е Хана.

Наведох се да взема двете празни бутилки.

— Няма ли да е странно, ако и аз се появя? Знаят ли за нас? — попита.

— Да, знаят. Не, няма да е странно.

Тя ме изгледа скептично, но аз сложих ръка на рамото ѝ и казах:

— Запомни, никога нищо не е странно, докато не позволиш да изглежда странно.

— Барът беше на около петнайсет пресечки от апартамента ми, решихме да идем пеша. Краят на март в Ню Йорк беше или сив и студен, или безоблачен и студен, но за щастие, поне снегът се бе стопил и пролетта се усещаше във въздуха.

Само на една пресечка от жилището ми, Хана хвана ръката ми и вплете пръсти в моите. Винаги си бях мислил, че любовта е психическо състояние и нещо съвсем първично и лично, затова не бях свикнал с демонстрации на чувства на обществени места, дори на чувствата си към нея, на начина, по който стомахът ми се свиваше, и как кожата ми изпитваше глад за допира ѝ, как гърдите ми се огъваха навътре, а сърцето ми се опитваше да изскочи навън.

Тя стисна ръката ми и попита:

— Всъщност наистина ли обичаш да си в поза 69? Искам да кажа... някак не ми се вярва.

Погледнах я. Нямаше ли дъно това чувство, в което пропадах?

— Да, много обичам. — Погледнах я, усмихнах се и мамка му, продължих да пропадам.

— Но... Добре, знам, че няма да ти хареса това, което ще кажа, но...

— Искаш да кажеш, че ще се опиташ да ме убедиш в обратното?

— Възможно ли е изобщо да направя подобно нещо? — попита, вдигна очи към мен и се препъна в ръба на тротоара.

— Не, предполагам, не — казах, след като помислих по въпроса.

Тя понечи да каже нещо, поколеба се и накрая изстреля:

— Лицето ти не е ли на практика завряно в нечий задник?

— Не, не е. Лицето ти е върху нечий penis или клитор.

— Да речем, че аз съм върху теб и...

— Да, много съблазнителна хипотеза.

Чакам да поеме инициатива и да ми предложи да го направим. Всъщност толкова много исках, че се наложи да понаместя надървения си penis в панталона. Тя не обърна внимание на намека ми и продължи.

— Това означава, че си под мен, краката ми са разперени встрани, тоест задникът ми е на... нивото на очите ти.

— Е, и? Няма проблем.

— Става дума за задника ми. Върху *очите* ти.

Пуснах ръката ѝ, обърнах се към нея и прибрах едно кичурче зад ухото ѝ.

— Едва ли ще се изненадаш да разбереш, че не се гнуся от женски задници. Никак. Мисля, че трябва да пробваме.

— И това не е ли странно?

Притеглих я към себе си и попитах:

— Досега да сме правили нещо странно? Нещо, което да те е накарало да се чувстваш неудобно?

Тя се изчерви, премигна и заби поглед в земята.

— Не.

— И ми вярваш, когато ти казвам, че ще направя всичко така, че да е добре за теб?

Погледът ѝ бе нежен, доверчив.

— Да.

Взех ръката ѝ в моята и продължихме напред.

— Значи се разбрахме. Ще го направим съвсем скоро.

Вървахме, без да говорим, заслушани в песента на птиците и във вятъра, в бумтежа на уличното движение, който се носеше на силни талози с кратки паузи благодарение на светофарите.

— Мислиш ли, че някога и аз ще мога да те науча на нещо? — попита, когато стигнахме пред вратата на бара.

— Не се съмнявай — усмигнах се, отворих и тя мина пред мен.

Приятелите ми бяха насядали на масата до дансинга. Видяха ни веднага щом влязохме. Клоуи седеше с лице към вратата и устата ѝ оформи голямо О, което прикри ужасно нескопосано. Бенет и Сара се обърнаха на секундата. И двамата се опитваха да прикрият различните си реакции. Но оня гадняр Макс седеше ухилен до уши, а усмивката му казваше: *Аз нали ти казах?*

— Я да видим кой е дошъл! — каза той и стана да прегърне Хана. Тя се усмигна, после прегърна момичетата, а на Бенет само помахна. След това придърпа един стол и седна в края на масата. Накарах Макс да се премести, за да седна до нея. Не пропуснах саркастичната му усмивка и ясно чух, когато каза изпод мустак: „Изглеждаш като ударен с ютия“.

Мади дойде до масата ни, сложи още две поставки за бира и попита какво ще прием, след което изреди марките наливна бира. Знаех, че Хана не е много по бирата, затова се наведох и прошепнах в ухото ѝ:

— Имат всякакви питиета, не само бира. И безалкохолни напитки има.

— Безалкохолното е забранено — извика Макс. — Ако не обичаш бира, има уиски.

Хана се засмя, но ме попита тихичко:

— Ще пиеш ли водка със спрайт?

Всъщност следваше обичайната ни процедура: тя си поръчваше, за да не седи без напитка, а аз го изпивах после.

Поклатих глава:

— Най-вероятно не.

— Джак с кола?

— Да, това става. — Погледнах към Мади и поръчах един шот „Джак Даниелс“ с кола за нея и бутилка „Грийн Флеш“ за мен.

— О? Това пък какво е? — попита Хана.

— Бира с много хмел. Няма да ти хареса — казах и целунах крайчетата на устата ѝ.

Когато Мади се отдалечи, погледнах удивените лица край масата.

— Изглеждате много... уютно — каза Макс, но Хана, която не схвана за какво става дума, махна с ръка и поясни:

— О, системата ни е такава. Не пия повече от няколко глътки и той винаги довършва питието. Все още се уча какво обича да пие.

Сара издаде някакъв писклив звук, Клоуи ни се усмихваше, сякаш гледаха снимка с две прегърнати сополиви бебета.

Погледнах ги враждебно и се опитах да ги предупредя с поглед. Когато Хана попита къде са тоалетните и тръгна натам, се наведох напред и казах:

— Това не е шоу. Не е шоуто на Уил и Хана. Положението е доста деликатно. Просто се дръжте нормално, по дяволите!

— Добре — каза Сара, но после присви очи и добави: — Но само искам да кажа, че наистина изглеждате много сладки. И понеже всички знаем, че сте заедно, мисля, че е много смело от нейна страна да дойде с теб тази вечер.

— Знам — казах и отпих от бирата, която Мади току-що бе донесла. Острият вкус на хмел с леко малцов нюанс затопли сетивата ми. Затворих очи. Всички се разприказваха.

— Уил? — Гласът на Сара беше тих, не искаше другите да чуят, огледа се да се увери, че Хана не се връща, и продължи: — Моля те, не започвай това с нея, ако не си сигурен, че именно това искаш.

— Наистина оценявам съвета, Сара, но моля те, *просто спри да даваш съвети*.

Лицето ѝ се изопна и осъзнах грешката си. Когато Сара започнала да излиза с оня кретен конгресмен от Чикаго, била почти на годините на Хана, малко по-малка всъщност, но аз бях точно на неговите години. Вероятно Сара смяташе, че е нейна мисия да си отваря очите на четири и да предупреждава други момичета, които могат да изпаднат в нейната доста неприятна ситуация.

— Съжалявам, Сара. Разбирам намека ти, приемам и съвета ти, но при нас нещата са различни. Предполагам, че разбираш това.

— В началото винаги е различно. Казват му увлечение, страст, а тя те кара да обещаващ всичко.

Не че не се бях увличал по жена и преди, не че не бях изпитвал страст, но винаги бях успявал да си държа главата над водата, никога не бях губил контрол и благодарение на него успявах да взема максималното от физическия контакт, а с емоционалния — да карам по-леко или да го избутам встрани. И какво имаше в това момиче, какво ме караше да накъсам на парчета този изпитан поведенчески

модел и да се гмурна направо към дъното на морето, където беше красиво, но и доста страшно?

Хана се върна, усмихна ми се, седна и отпи от питието си. Задави се, погледна ме с насълзени очи, сякаш в гърлото ѝ бе избухнал пожар.

— Да, забравих да те предупредя — засмях се. — Мади прави напитките малко по-силнички.

— Не спирай да пиеш — обади се Бенет. — Когато започнеш да гълташ редовно, става по-лесно, понеже гърлото ти губи чувствителност и е постоянно изтръпнало.

— И на мен така ми казваше — каза Клоуи.

Смехът на Макс гръмна от другия край на масата, завъртях очи и тихичко се помолих Хана да не усети подтекста. После отпи още една глътка и този път май мина по-добре. Реакцията ѝ бе почти нормална:

— Добре съм. Нищо ми няма. Мамка му, все едно виждате как някой опитва алкохол за първи път в живота си. Но не ми е за първи път, пия от време на време. Просто не ми е...

— Там силата? — засмях се аз, завършвайки изречението ѝ.

Тя мушна ръка под масата, плъзна я по бедрото ми, намери ръката ми и вплете пръсти в моите.

— Спомням си първия път, когато опитах алкохол — каза Сара. — Бях на четиринайсет, на сватбата на братовчедка ми.

Качих се с всички в бара и си поръчах кока-кола, а жената до мен си поръча кола с някакъв алкохол, не помня какъв.

Обърках чашите и вместо моята взех нейната и се върнах на масата. В началото се чудех какъв е този странен вкус, но трябва да знаете, че след малко бях на дансинга и се опитвах да танцувам брейк. Или поне така е изглеждало.

Беше смешно да си представиш сладката, но крайно сдържана Сара да се движи като робот по дансинга и да се върти в пиянски кръгчета. Когато смехът около масата поутихна, всички замълчаха и май работата пак се завъртя към темата „Уил и Хана“. За да избегнем нагазването в кофти територии, всички като по команда се обърнахме към Клоуи.

— Какво става с подготовката за сватбата? — попитах.

— Знаеш ли, Уил — каза тя с леко саркастична усмивка, — мисля, че за първи път ме питах нещо за сватбата.

— Прекарах четири дни с тези две тъжни копелета — казах и посочих с глава Бенет и Макс. Не е като да не знам, че ще се жените. Искаш ли да завържа панделките на цветята?

— Не — засмя се тя. — И... да, подготовката върви добре.

— Почти — измънка Бенет.

— Почти — съгласи се Клоуи, спогледаха се многозначително, тя се засмя и се облегна на рамото му.

— Какво значи това? — попита Сара. — Да не би пак да има проблем с кетъринга?

— Не. Това вече се уреди — каза Бенет и отпи от бирата си.

— Слава богу — вметна Клоуи.

— Просто не е за вярване какви неща правят родителите, като наближи сватба — продължи Бенет. — Драматизират всяко нещо. Кълна се, че ако успеем да приключим всичко без кръвопролития, трябва да ни дадат по един медал за храброст и стоицизъм.

Стиснах ръката на Хана. Не знам защо. По инстинкт.

Тя се поколеба леко, но след малко ме стисна окуражително, обърна се и ме погледна. Лицето ѝ грееше. А аз мислех за нея и за мен, за нейното семейство, което през последните дванайсет години се бе превърнало и в мое второ семейство, и за това как дори в тази мъглявина можех да видя надежда за такова бъдеще — да се влюбиш, да се ожениш, да имаш деца.

Тя потърка бедрото ми с длан, а пулсът ми щеше да пръсне вената на врата ми. *По дяволите! Какво стана? Какво се случи с живота ми? Само за два месеца всичко се промени!*

Е, не съвсем всичко. Имах същите приятели, имах пари, почти всеки ден тичах, винаги гледах баскетбол по телевизията (когато имах време и си бях вкъщи). Но... се бях влюбил. Колко често човек може да предвиди подобно събитие в живота си? И как може да се предпази? И иска ли да се предпази?

— Добре ли си? — попита тя.

— Да — прошепнах. — Просто...

Не можех да кажа нищо. Бяхме се разбрали да си останем само приятели. А и нали ѝ казах, че *и аз* искам същото.

— Просто е странно да наблюдаваш как приятелите ти минават през тези неща... — казах и кимнах към Клоуи и Бенет.

Беше пълна лъжа, но това беше единственото, което успях да измисля, за да не ѝ кажа истината. — Малко ми е непознато, далечно.

След това всички очи се обърнаха към нас, буквално всеки поглед изучаваше начина, по който се гледаме, движенията ни, енергията между нас, докосванията ни. Изгледах ги ядно, избутах стола назад, краката му изскърцаха по пода. Сега вече всички освен Хана разбраха в какво кошмарно състояние и безизходица съм. Беше хубаво да съм център на внимание в нашата малка групичка, но когато се майтапехме, когато трябваше да се подиграваме *на друг*. Сега беше различно. Можех да се смея с тях, когато обсъждаха някоя случайна, забърсана в някой бар, временните и по-дългите ми завоевания, пъстрото ми и доста палаво минало, но не и сега. Сега бях... уязвим. Като че за първи път бях на това място. Не бях свикнал да ме гледат с тези погледи, означаващи *О, и ние сме минали през това*. Избърсах потните си длани в джинсите.

— Хайде да... И аз не знам какво...

Огледах се из бара, отчаяно търсех помощ. Трябваше да си остана у дома, да си лежа на дивана, да ме изчукат още веднъж... евентуално. Трябваше да минем под прикритие, докато нещата се поуталожат, докато не ни личи, докато спре да *ми* личи. Хана ме погледна весело, сякаш всичко това ѝ се струваше ужасно забавно и интересно.

— Хайде да... *какво?*

— Да танцуваме.

Издърпах я от стола и я замъкнах към празния дансинг, но едва когато стигнахме и сложих ръка около кръста ѝ, разбрах огромната си грешка. Стана още по-зле. Бях я изкарал от сравнително сигурното прикритие на масата направо на сцената.

Тя направи крачка към мен, погали ме по гърдите и зарови пръсти в косата ми.

— Уил, спокойно.

Затворих очи и поех дълбоко въздух. Никога в целия си живот не се бях чувствал по-странно. Но сега, като се замисля, май никога преди не се бях чувствал странно или неловко.

— Не знам какво става, но изглеждаш много объркан — каза със смях. — Досега не съм те виждала толкова разстроен, ядосан и още

около десет отрицателни чувства, но трябва да призная, че си много сладък, когато си такъв.

— Мамка му, какъв шибан ден!

Мади беше пуснала някаква бавна инструментална инди песен. Сладко-меланхолична, но точно с темпото, с което исках да танцувам с Хана: бавно, притиснати един в друг. Един от онези танци, когато само се правиш, че танцуваш, а всъщност стоиш прав и прегръщаш момичето за няколко минути... далеч от масата.

Когато се завъртяхме, видях, че те дори не ни гледат, говореха си за други неща. Клоуи бърбреше оживено, размахваше ръце из въздуха, почти бях сигурен, че пресъздава някое предсватбено фиаско. Сега, когато инспекцията свърши, се колебаех дали да останем на дансинга, далеч от тях, или да се върнем на масата и да чуя последните новини около броя на идиотите, с които е трябвало да се разправят преди сватбата си. Бях сигурен, че всичко, с което се сблъскваха около събитието, бе повече от епично, със силен привкус на комично.

— Харесва ми да съм с теб — каза Хана. Може би от светлината в бара или от нейното настроение, но очите ѝ днес бяха по-светли от обикновено, почти сини.

Караха ме да мисля за синьото пролетно небе над Ню Йорк. Исках зимата най-сетне да свърши, исках всичко около мен да се промени, за да не съм единственият, който преминава през някакъв преходен период. Исках да се слея с променящия се свят навън и да стана незабележим сред пъстротата му.

Изведнъж тя спря и се загледа в устните ми.

— Съжалявам за... това, което казах сутринта.

— Каза го вече — прошепнах с усмивка. — С думи и после без думи с уста върху пениса ми.

Тя се засмя и мушна глава в гънката на рамото ми. Сега можех да си представя, че сме сами, в моята всекидневна. Или в спалнята. Само че ако бяхме там, нямаше да танцуваме. Стиснах зъби и се опитах да контролирам реакцията на тялото си при тази мисъл, особено сега, когато се бе притиснала към мен, със спомена за най-страхотната свирка в живота си и с надеждата, че мога да я убедя да се върнем у нас заедно. Дори и да иска само да се гушне и да спи, за мен нямаше значение. Винаги щеше да е хубаво. След цялата драма днес не исках да я оставя да си отиде, да бъде сама в дома си. Не и след тази вечер.

— Мисля, че просто не съм наясно какво искам — призна тя. — Знам, че вече говорихме за това, но нещата все още изглеждат доста необичайни... — Въздъхнах. — Защо всичко е толкова сложно? — Светлините над дансинга тичаха по лицето ѝ. Изглеждаше толкова красива. Имах чувството, че откачам.

Въпросът, който исках да ѝ задам, започна да пълни гърлото ми, да ме дави като пушек.

— Не е ли хубаво? — попитах с усмивка. Надявах се да си помисли, че въпросът е към нея, а не към самия мен, надявах се да не усети удивлението ми, че е не само хубаво, а приказно.

— Много е хубаво — прошепна тя. — Имам чувството, че не съм те познавала досега. Само съм се заблуждавала, че знам нещо за теб. Ти си брилянтен учен с жестоки татуировки, които не ми говорят нищо. Бягаш в триатлон, обичаш до болка майка си и сестрите си... — Заби леко нокти във врата ми. — Винаги съм знаела, че си много сексуален, искам да кажа... наистина сексуален. От мига, в който те видях за първи път, когато беше на деветнайсет. Дванайсет години по-късно това не се е променило. И обичам да съм с теб, защото докосваш в мен неща, за които никога не съм подозирала, че имам, помагаш ми да опозная себе си. Мисля, че това, което имаме сега, е наистина съвършено.

Бях на ръба да я целуна, да мушна ръка под блузата ѝ, да погалея гърба ѝ, да я съборя на пода и да легна върху нея. Но бяхме в бар! Откъснах очи от нея и забелязах, че всички пак ни гледат. Бенет и Сара направо си бяха обърнали столовете и чупеха вратовете да видят какво става, но щом забелязаха, че ги гледам, веднага се обърнаха напред и започнаха да говорят. После Макс се загледа в нещо на бара, Сара започна да изучава тавана, Бенет си погледна часовника. Само Клоуи продължи да ни наблюдава с широка усмивка на лицето.

— Не трябваше да те водя тук — казах.

— Не е така. Хубаво е да излезем и да се видим с хора, да поговорим.

— Това ли правихме досега? Говорихме си, че не *бива* да говорим.

— Така е. Но мисля, че искам да се върнем у вас и да правим... разни неща, докато си обясняваме, че не бива да говорим — усмихна се тя.

— Извадих ключовете от джоба си и започнах да търся този за вратата.

— Не се качваш само за чаша чай, нали? Не искам после да ми кажеш, че трябва да се прибиращ.

— Не, но утре трябва да отида в лабораторията. Никога не съм отсъствала ей така, без да се обадя.

Отключих, бутнах вратата, тя мина пред мен и тръгна към кухнята.

— Бъркаш пътя.

— Не. Искам чаша чай, че от питието ми се доспа. Но както вече казах, няма да си тръгна след това.

— Та ти пи две глътки!

Оставихме почти пълна чаша уиски с кола на масата. Бенет и останалите направиха всичко възможно да ни убедят да останем поне докато тя си изпие питието, а аз да си взема още една бира.

— Мисля, че тези две глътки бяха равни на седем шота.

Тръгнах към печката, взех чайника и го напълних с вода.

— В такъв случай си доста скучен пияница. Ако аз изпия седем шота, ще се кача на масата и ще започна да се събличам.

Тя се засмя, отвори хладилника и се зарови в него. Накрая извади един морков, качи се на бар плота и заклати крака като палаво момиче. Макар че бе идвала само няколко пъти, изглеждаше така, сякаш си е у дома. Няколко кичурчета се спускаха по врата ѝ, беше рошава, бузите ѝ аленееха вероятно от горещината в бара или от няколкото глътки алкохол. Очите ѝ грееха. Тя премигна бавно и ме погледна с усмивка.

— Хубава си — казах и се облегнах на плота до нея.

— Благодаря. — Захрупа моркова.

— След няколко минути ще те чукам, докато си изгубиш акъла.

— Добре — отвърна и сви рамене някак безразлично. Но няколко секунди след това протегна крак, уви го около моя и ме придърпа към себе си. — Споменах, че трябва да съм на работа утре, но ако искаш, няма да спим цяла нощ.

Пресегнах се и разкопчах горното копче на блузата ѝ.

— Какво искаш да правим тази вечер?

— Каквото и да е.

— *Каквото и да е?* — погледнах я въпросително.

Тя помисли малко и прошепна.

— Всичко.

— Това вече ми харесва — казах, приближих се до нея и погалих с нос шията ѝ. — Обичам да правим опознавателен секс... научавам какво харесваш, какво не харесваш, научавам звуците, които издаваш.

— Не знам... — започна и се замисли, без да спира да върти моркова в ръката си в опасна близост до главата ми. — Мисля си, че да правиш секс с човек, когото познаваш от много време, е много хубаво. Например тя е в леглото и спи дълбоко, той идва и тя инстинктивно се обръща към него... знаеш. И топлото ѝ лице е опряно във врата му, той я гали по гърба и започва да я чука, преди да е успял да си съблече ризата, защото тя знае какво има под нея. Може би няма търпение да влезе в нея.

Може би вече не иска да следва някаква рутина. Или пък иска.

Направих крачка назад и я погледнах. Тя отхапа от моркова. Никога не бих казал, че познатият, стандартен секс е чак толкова хубаво нещо. Не е лошо, но е и най-доброто. Но начинът, по който го каза, начинът по който гласът ѝ стана по-дълбок и очите ѝ се затвориха... мамка му, наистина прозвуча като най-съблазнителното нещо на света.

Почти си представях живота си с Хана — спим в едно легло, имаме обща кухня, баня, финанси, караме се. Виждах как ми се сърди, виждах себе си как отивам при нея и използвам всевъзможни тактики и атаки, всичко научено през годините, за да се сдобрим, защото тогава би била *моята* Хана, и именно понеже беше Хана, не би могла да премълчи какво мисли и чувства. Би споделила и добро, и лошо, и желание, и страст.

Мамка му, беше толкова секси, но не като останалите жени... сякаш не беше човешко същество. Беше секси, защото не ѝ пукаше дали я гледам докато яде морков, докато косата ѝ е рошава и изпада по раменете, не ѝ пукаше, че не се е поглеждала в огледалото, откакто лежахме сгъшени на дивана. Чувстваше се толкова удобно в кожата си дори когато знаеше, че я наблюдавам. Никога не бях срещал жена като нея.

Никога не би предположила, че я оглеждам с цел да я преценявам или критикувам. Тя си мислеше, че я гледам просто защото слушам какво говори. И аз наистина слушах. Бих слушал дърдоренето ѝ за

обикновения секс, за секса въобще, за порното и за какво ли още не. Бих слушал с години.

— Гледаш ме сякаш съм храна. Искаш ли морков? — Усмихна се и размаха моркова пред очите ми.

— Искам теб.

Тя бавно вдигна ръце към копчетата на блузата си, разкопча ги и я свали.

— Кажи ми какво искаш, какво ти харесва — попитах и целунах ямичката под шията ѝ.

— Обичам, когато свършваш върху мен.

Засмях се тихо във врата ѝ.

— Това го знам. Какво друго?

— Когато гледаш между краката ми, докато влизаш в мен.

Поклатих глава.

— Не, кажи ми какво обичаш да правя с теб.

Тя сви рамене, после докосна гърдите ми, спусна пръсти надолу, хвана края на тениската ми и я издърпа през главата ми.

— Обичам, когато правиш всички онези неща с тялото ми, все едно е твоето тяло. Обичам, когато ме изненадваш.

Чайникът започна да свири, оглушителният звук изпълни кухнята. Отделих се от нея само колкото да грабна чашата ѝ и да наля вода върху торбичката с чай.

— Когато те докосвам, тялото ти е мое, мое за целуване, за чукане, за вкусане — казах и оставих чайника.

Тя ме погледна предизвикателно и каза:

— Е, да, но когато аз те докосвам, *твое* тяло е мое. Нали така?

Пресегна се през плота, взе меда, обърна го и той потече на тънка кехлибарена струйка. Тогава имах усещането, че някой е отворил черепа ми, извадил е мозъка ми и го е метнал в кошчето за боклук.

Обрах меда от ръба на бурканчето с бъркалка и я спуснах по гърдите ѝ. Тя ме наблюдаваше напрегнато, напълно забравила за чая.

— Тогава вземи нещата в свои ръце — казах с устни, допрени до шията ѝ. — Кажи ми какво да направя сега.

Без да се колебае дълго, тя каза:

— Смучи.

Тихата заповед откърти лек стон от гърдите ми. Наведох глава и облизах меда, после засмучах кожата ѝ. Смучех толкова силно, че

когато се отдръпнах на сантиметри да огледам гърдта ѝ, видях, че съм ѝ оставил червено петно.

— Какво друго?

Тя ловко разкопча сутиена си, а аз плъзнах ръце и погалих кожата на гърба ѝ. Устата ми гладно се насочи към зърното ѝ.

Духнах лекичко и го засмуках. Тя пое дъх през зъби и едва прошепна:

— Навлажни го.

Направих точно това, което пожела. Облизах гърдите ѝ, зърната ѝ блестяха влажни и твърди.

— Тези двечките ще бъдат изчукани много скоро.

— Зъбите ти... Хайде... Хапи ме!

Затворих очи и започнах да правя малки кръгчета по кожата ѝ, да забивам леко зъби. Усещах вкуса на мед. Ръцете ми се плъзнаха надолу до колана на джинсите ѝ, разкопчах ги много бързо и ѝ помогнах да ги изрита на пода. Тя отвори крака и ме погали по раменете.

— Уил?

— Мм? — Не спирах да дразня зърната ѝ, хванах гърдите ѝ в длани и ги повдигнах леко.

Познавах този тон, знаех какво ще ме помоли да направя.

— *Моля те.*

— Молиш ме за? — попитах и леко забих зъби в зърното ѝ. — Да ти подам чая ли?

— Докосни ме.

— Та нима не правя точно това? Докосвам те.

Тя изръмжа ядосано.

— Докосни ме между краката.

Мушнах пръст в меда и после го притиснах към клитора ѝ. Започнах да го втривам в него, без да спирам да смуча зърната ѝ. Тя отметна глава, стенеше тихичко.

Приклегнах и плъзнах език между широко отворените ѝ крака. Медът се бе разтопил от топлината на кожата ѝ. Ухаеше божествено.

— Мамка му! Колко си *вкусна*! — прошепнах и я засмуках. Тя плъзна ръка в косата ми, дръпна главата ми, но не заради самото удоволствие да ме скубе, а за да ме накара да вдигна лице към нея и да ме целуне. Беше сложила мед на езика си и за секунда ми мина през ума, че ароматът и вкусът на мед ще ми напомнят за нея до края на

живота ми. Нейните тихи стонове изпълваха разстоянието между устните ни, отекваха между езиците ни, станаха още по-настойтелни и забързани, когато плъзнах ръка между краката ѝ. Беше гореща, мокра. Плотът беше малко висок, но можех да се справя, ако искаше да се чукаме в кухнята.

— Нека да взема презерватив.

— Добре — каза и извади пръстите си от косата ми.

Обърнах се и зашляпах по плочките към хола. По пътя разкопчавах джинсите си. Извадих пакет презервативи и тръгнах към кухнята, но тогава я видях... в спалнята ми. Напълно гола. Без да каже и дума, тръгна към леглото и легна в средата.

После седна върху петите си, сложи една ръка на коляното си и ме погледна. Чакаше ме.

— Искам да сме тук.

— Добре — казах и свалих джинсите.

— На твоето легло — добави.

Вече разбрах. Очевидно е, че искаш да правиш секс в моята спалня. Нали затова съм гол и съм понесъл този презерватив, помислих.

Но секунда след това осъзнах, че тя всъщност ме пита дали има ограничения за леглото ми, дали съм един от онези плейбои, които водят момичета в апартаментите си, но никога не ги допускат до свещената си спалня. Винаги ли щеше да е така? Неизречените ѝ въпроси, несигурността ѝ дали ѝ давам нещо специално, или нещо, което съм давал на стотици преди нея? Не ѝ ли стигаше, че тайничко ѝ давах идеалната възможност да разбие сърцето ми? Не беше ли достатъчно?

Седнах на леглото и започнах да разкъсвам презерватива със зъби, но тя се пресегна и го взе от ръцете ми.

— Мамка му! — изпсувах и погледнах надолу точно когато тя внимателно плъзна език по върха на пениса ми. — Добре дошъл в ада, Уил! Обичам устата ти!

Тя целуна връхчето, плъзна език по цялата му дължина и после го вкара дълбоко в устата си.

— Обичам да гледам как го правиш — изръмжах през зъби. Изпитвах такова животинско желание и напрежение, докато я гледах.

Не бях сигурен дали ще издържа дълго. — Имам чувството, че ще свърша много бързо.

— Та аз почти не те докосвам — каза, очевидно доволна от себе си.

— Знам... просто всичко е... много... прекалено много.

Тя извади презерватива и го плъзна по пениса ми, легна на леглото и попита:

— Готов ли си?

Надвесих се над нея и преди вляза в нея огледах телата ни почти опрени едно до друго. Беше толкова топла, толкова влажна, а исках да продължи дълго, *много* дълго. Потупах клитора ѝ с връхчето на пениса си.

— Уил — изскимтя тя и изви гърба си като лък.

— Знаеш ли колко си мокра?

Тя плъзна треперещата си ръка между нас и започна да се докосва.

— О, Господи!

— Заради мен ли е това, Черешке?

Мисля, че никога не съм имал такава ужасна ерекция. Усещах как пулсът ми блъска като чук в топките. Тя пое дълбоко въздух през зъби и прошепна:

— Моля те.

— За какво ме молиш?

Тя отвори очи.

— Моля те... *вътре*.

Усмихнах се на настоящостта и нетърпението ѝ.

— Усещаш ли болка между краката?

— *Уил!* — почти извика тя и започна да движи бедрата и ханша си неудържимо, плъзна ръце надолу. Търсеше го.

Взех ръката ѝ, приближих пръстите ѝ до устата си и изсмуках всеки поотделно. Бавно се наслаждавах на сладкия им вкус. После започнах да дразня с пръст влажния, почти течащ вход на влагалището ѝ.

— Попитах те дали те боли тук.

— Да... — едва промълви и изтласка цялото си тяло напред, за да ме накара да вкарам пръста си в нея, но аз го плъзнах по клитора ѝ.

Тя изстена шумно, почти в агония. Много бавно спуснах пръста си към входа на влагилицето ѝ и го потопих в соковете ѝ.

— Усещаш ли болката между бедрата си? А тези малки цветчета тук... — Наведох се и засмуках зърната ѝ едно след друго.

— И те ли те болят от желание? — *Господи, какви гърди има това момиче!* — За бога, Черешке! — Гласът ми звучеше почти отчаяно. — Ще го направя много хубаво тази вечер, ще го направя хубаво за теб.

Тя изви тялото си, зарови ръце в косата ми, плъзна ги по врата ми, заби нокти в гърба ми.

Спуснах пръст назад и го притиснах към ануса ѝ.

— Обзалагам се, че мога да те накарам да направиш всичко сега. Мога да те чукам и тук.

— Всичко. Само... моля те.

— Молиш ли ми се?

Тя закима, отвори обезумелите си очи. Видях бясно пулсиращата вена на шията ѝ.

— Да, Уил.

— Значи тези момичета в порнофилмите, които така харесваш... — казах с усмивка и раздвижих таза си. Двамата простенахме, когато върха на пениса ми се плъзна по втвърдения ѝ като топче динамит клитор. — Онези момичета, които се молят за още... може би наистина имат нужда. Това означава ли, че в момента се нуждаеш от мен?

Заби нокти в гърдите ми, плъзна ги надолу и остави огненочервени следи като от хищник.

— Ще направя всичко, което искаш тази вечер, само ми помогни да свърша веднага.

Така или иначе, не ми беше възможно да чакам повече.

— Сложи го в теб! — Гласът ми бе дрезгав, неузнаваем за самия мен. Тя трескаво обви пениса ми с ръце, плъзна го само веднъж между устните си и го вкара вътре. Бедрата и ханшът ѝ се впиха в мен.

Кожата ми пламна, посрещнах тласъка ѝ. Избутах краката ѝ настрани, за да мога да вляза до края, за да мога да стигна до точката, която най-много се нуждаеше от мен.

Стисках чаршафа от двете страни на главата ѝ, усещах, че не мога да се контролирам повече. Беше толкова мокра.

Толкова топла. Затворих очи. Кръвта се изстрелваше по вените ми с бясна скорост. Влизах все по-дълбоко и по-мощно в нея.

Сладките ѝ стенания означаваха само едно — че е хубаво, много хубаво. Исках да я чукам, докато свърши един, втори, трети път, докато мисълта за друг мъж бъде напълно заличена от съзнанието ѝ, докато не може да си представи секс без мен. Сега вече знаеше, че мога да го правя по цяла нощ, че винаги мога да я чукам с часове, защото с Хана никога не исках да свърши бързо. Тя беше прелестна, разкошна, дива. Бе пъхнала палец в устата ми, умоляваща и скимтяща под мен, очите ѝ бяха разширени, луди, настоятелни. Но когато затвори очи, аз спрях и казах с дрезгав глас:

— Не ги затваряй! Гледай ме! Нямам намерение да съм нежен тази вечер!

Тя погледна лицето ми. Позволих ѝ да види всяко заливащо ме чувство, да види, че не ми е достатъчно дори и със силните, почти болезнени тласъци в нея, със свирепото впитане ми в кожата ѝ пръсти, *не беше достатъчно*. Едва когато започна да стяга мускулите си около мен, бе прекрасно, почти достатъчно. Засмях се. Жадно попивах с очи гледката на надигащия се с първите спазми на оргазма ѝ гръден кош, как се бореше да го задържи за малко поне, как почти изпищя в лудостта си, как исках да забавя темпото, да се наслаждавам на всеки милиметър от влагалището ѝ докато се плъзгам в нея, да се насладя на прелестните ѝ гърди, на тихото щастие във вените ми, да го правя толкова бавно, че да я накарам да ме моли отново.

Тя заби нокти в раменете ми, опитваше се да ме накара да се движа по-бързо.

— Много си настоятелна — прошепнах, отдръпнах се и с едно движение я обърнах по корем. Плъзнах език по гръбнака ѝ, хапех дупето ѝ, бедрата ѝ, оставях червени петна по цялото ѝ тяло. Придърпах я към ръба на леглото, наведох я с лице към матрака и влязох в нея дълбоко, със силен тласък. И двамата извикахме. Затворих очи. Имах нужда да се отделя от случващото се, за миг поне. С жените преди нея никога не затварях очи, гледах всичко. С другите имаше нужда от визуален стимул, за да свърша. Но с Хана това бе невъзможно. Изживяването бе прекалено силно. Тя бе прекалено много. Не можех да я гледам, когато бях толкова близо до края. Извитият ѝ гръб, вирнатото дупе, погледът ѝ през рамо, питащите ѝ,

изпълнени с надежда очи и онова сладко обожание, което ме удари в гърдите... всичко това беше прекалено много. Усетих как мускулите ѝ започнаха да се стягат. Хванах косата ѝ, рязко дръпнах главата ѝ назад и плеснах силно дупето ѝ. За секунда спря да диша, но веднага след това заскимтя умолително, стенанията преминаха в тихи остри викове през накъсано дишане. Захапах рамото ѝ и казах.

— *Свършвай по дяволите!*

Оргазмът ѝ започна, а аз се опитах да блокирам представата за това как изглеждаме в този миг. Стисках с все сила ханша ѝ, другата ми ръка беше на рамото ѝ. Направлявах движенията ѝ, притисках я към мен, докато усетих как крайт идва като въргалящо се по гърба ми гюле. Тя извика името ми, притисна се назад към мен и... започнах да падам и да се въртя в пълен мрак. Отворих очи. Търсех опора в тялото ѝ. Продължавах да тласкам в нея през спазмите на оргазма ѝ, докато пълнех презерватива. Виеше ми се свят, краката ми бяха като подпалени, имах чувството, че съм от гума и едва се държа прав.

Излязох от нея и махнах презерватива. Видях как Хана падна на матрака. Изглеждаше наистина свършена в моето легло, с разрошената си коса, с блестящата от потта и зачервена кожа, със следите от мед.

Паднах на леглото до нея и увих ръце около тялото ѝ. Имаше нещо толкова *нормално*, толкова познато в самата ситуация... За първи път беше в леглото ми, но имах чувството, че винаги е била тук.

ПЕТНАЙСЕТ

Събудих се с усещането за непознати чаршафи и с аромата на Уил по тялото си. Леглото беше като след торнадо.

Чаршафите се бяха събрали около мен, матракът бе гол, възглавниците бяха на пода. По кожата ми имаше червени петна от ухапване, няхах никаква представа къде са дрехите ми.

Погледнах часовника. Беше едва малко след пет. Обърнах се, махнах разрошената си коса от лицето и отворих очи в слабата светлина на настъпващия ден. Нямаше го. Чух стъпки и вдигнах очи. Вървеше към мен и се усмихваше. Без тениска, с две чаши димящо кафе.

— Добро утро, сънчо — каза и остави кафето на нощната масичка. После седна на леглото и матракът потъна под мен. — Добре ли си? Боли ли те нещо? — Изражението му бе нежно и загрижено, усмивката бе извила крайчетата на устните му. Почудих се дали някога ще свикна да ме гледа така... интимно. — Не бях много нежен и внимателен снощи.

Направих бърза инспекция на състоянието си. Освен червените петна по тялото, краката ми бяха като от желе, мускулите на корема ме боляха, сякаш бях направила хиляда коремни преси, а между краката си все още усещах вибрациите от бедрата му и от тласъците му в мен.

— Да, боли ме на всички възможни места.

Той потърка брадичка, погледна ме в очите, но секунди след това погледът му падна върху гърдите ми. Колко предсказуемо!

— Това е едно от най-хубавите неща, които си казвала. Може дори да ми го пратиш като съобщение тази вечер. И ако си в щедро настроение, може да прибавиш снимка на циците си.

Засмях се, а той ми подаде чашата.

— Някой не си е изпил чая снощи — каза.

— Хм, не ми дадоха време — казах и с жест му показах, че няма да го пия веднага.

Исках и двете ми ръце да са свободни. Уил беше съблазнителен като хищник всяка минута в денонощието, но рано сутринта... такъв сексапил трябва да се обяви за *незаконен*.

Той се засмя с разбиране и бавно зарови пръсти в косата ми, приглади я и я подреди кичур по кичур зад раменете ми. Потръпнах от това, което виждах в очите му, от електричеството, изтичащо от връхчетата на пръстите му... и пак усетих онази болка и топлина между краката си.

Щеше ми се да разбера какво има в тези очи. Приятелска загриженост, привързаност или нещо повече? Опитах се да преглътна въпроса, който се надигаше у мен, защото не бях сигурна, че сме готови да водим честен разговор след първия, който, както вече знаем, завърши катастрофално.

Погледнах към прозореца. Небето беше пурпурно, леко мъгливо и застинало. Индиговите очертания на татуировките му изглеждаха още по-резки и ярки върху кожата му. Птицата изглеждаше почти черна, думите, изписани под ребрата му, сякаш бяха изсечени с тънко длето. Протегнах ръка да ги докосна, плъзнах пръсти по мускулестия му корем. Когато мушнах пръст под ластика на боксерките му, той пое въздух през зъби, сякаш изсъска.

— Искам да рисувам по тялото ти — казах и вдигнах поглед към лицето му, за да видя реакцията му. Изглеждаше изненадан, но това не беше преобладаващото чувство. Изглеждаше *гладен*, сините му очи бяха натежали и потъмнели.

Очевидно се бе съгласил без думи, защото се пресегна и започна да рови в чекмеджето на малкото нощно шкафче, намери черен маркер и се излегна по гръб. Седнах върху него. Чаршафът се плъзна по тялото ми и хладният въздух ми напомни, че съм съвсем гола. Не си позволих дори да се замисля как изглеждам.

Въздухът в стаята сякаш се стъсти. Уил преглътна тежко, погледна ме с широко отворени очи, а аз бавно взех маркера от ръката му и махнах капачката. Почти веднага усетих втвърдения му член, опрян в дупето ми. Едва сподавих стона си, когато тазът му се раздвижи, за да се потърка в мен. Не знаех дори откъде да започна.

— Харесвам ключиците ти — казах и нежно ги погалих до малката вдлъбнатинка под шията му.

— Ключиците, а? — попита. Гласът му беше все още топъл и нежен, но и леко дрезгав.

Плъзнах длани по гърдите му. Едва прикрих триумфалната си усмивка, когато усетих учестеното му дишане.

— Обичам гърдите ти.

— Аз обичам гърдите ти — засмя се той.

Беше съвършен. Мускулите му бяха изваяни, но не изглеждаше набит. Гръдният му кош беше широк, кожата му — гладка. Не се бръснеше, не си правеше коламаски като онези мъже в списанията и по телевизията. Уил беше мъж. С черни косъмчета по гърдите, от пъпа надолу се спускаше деликатна пътечка меки косъмчета... към... наведох се и бавно ги облизах.

— Много добре — каза и се размърда нетърпеливо под мен. — Господи, да!

— И обичам това местенце тук — прошепнах с устни, те потънаха в деликатната и много мека кожа точно под костта на таза му. Дръпнах боксерките съвсем леко надолу и нарисувах *X* и *B* точно там.

— Това ми харесва — казах с широка усмивка. Той се надигна да види къде бях написала инициалите си, погледна ме и каза:

— И на мен ми харесва.

Спомних си размазаните думи по бедрата си, спомних си с какво настървение ги изтрих. Опрях маркера върху палеца си и започнах да драскам върху него, докато се образува нещо като малка мастилена локвичка. Опрях палец в тялото му, натиснах силно и оставих отпечатъка си върху него. Седнах назад да се насладя на творението си.

— За бога, това е най-еротичното нещо, което някой е правил с мен, Хана! — каза през зъби, без да откъсва очи от черното петно.

Думите му се забиха право в сърцето ми със спомена, че имаше и други, *много* други. И те бяха правила с него еротични неща, бяха го карали да се чувства щастлив и задоволен. Откъснах очи от настоящия му поглед. Не исках да прочете мислите ми за всичките му НЕприятелки.

Уил бе добър с мен, беше хубаво, чувствах се секси, красива, желана. Не исках да развалям всичко това с терзания какво е било преди мен, или... неизбежно... след мен.

По дяволите! Какво правеше в дните, когато не бяхме заедно? Така и не спомена, че е приключил нещата с другите жени. Напоследък го виждах почти всяка вечер, но не *всяка*. Едно знаех със сигурност за Уил — той беше практичен човек и винаги би си оставил резервен вариант.

Стой на разстояние! Таен агент! Влизаш, вземаш, излизаш без рани и последствия.

Уил седна под мен, засмука врата ми, после много бавно приближи устни към ухото ми и прошепна:

— Искам да те чукам.

— Нали това прави цяла нощ — казах и отметнах глава назад.

— Та това беше преди *часове*!

Изтръпнах, малките експлозии по кожата щяха да ме подпалят. И пак забравих за чая.

* * *

Въздухът бе все още хладен, но пролетта вече се усещаше. Тук-там се виждаха крехки листенца и цъфнали дървета, птичките пееха, а небето бе натежало от обещания за по-добро време.

Сентръл парк винаги ме е удивявал. Не е за вярване, че огромен град, с толкова много индустрия, трафик и шум бе успял да съхрани в сърцето си това природно съкровище от цветове.

Искаше ми се да мисля за нещата, които ми предстоят за деня, за непосредствените задачи в работата или пък за почивните дни по Великден, но всичко ме болеше, бях ужасно уморена, а с Уил до мен нещата не изглеждаха по-розови. Изобщо не бях в състояние да се концентрирам!

Ритъмът на тупкащите му по пътеката стъпки, задъханото му дишане до мен... можех да мисля само за секс.

Спомних си твърдите му мускули под дланите си, тихия съблазнителен глас, с който ме помоли да го хапя, сякаш го правеше заради самата мен, сякаш разбираше, че искам да скъсам нещо в него, да го пусна на свобода или да го унищожа и залича, и това нещо бе някъде под кожата му. Все още усещаш дъха му до ухото си, как се

въздържаше, как чакаше да свърша, за да ми е хубаво, как спираше да диша, докато се опитваше да забави оргазма си.

Той вдигна тениската си, за да избърше челото си, без да спира да тича, а аз мислех само как горещите капки пот от тялото му падаха и горяха кожата ми. После я пусна надолу, а аз не можех да откъсна очи от оголените му влажни мускули.

— Хана?

— Мм? — Най-сетне успях да вдигна очи към пътеката пред нас.

— Какво има? Изглеждаш различно и гледаш странно.

Поех дълбоко въздух, стиснах очи.

— Нищо.

Уил спря на място и парещият спомен за краката му между моите и за движението на таза му, когато тласкаше силно в мен, изчезна, но болката в слабините ми не утихна. Напротив, стана по-зле, когато се наведе и ме погледна в очите.

— Не прави така — каза.

Поех въздух, а думите сами избягаха от устните ми с въздишката.

— Добре, мислех за теб.

Сините му очи дълго изучаваха лицето ми, после се плъзнаха по цялото ми тяло. Зърната ми се втвърдиха като камъчета под погледа му, независимо че бях облякла негова тениска, десет номера по-голяма. Стомахът ми се сви, краката ми омекнаха, всеки миг щях да припадна, а мускулите между краката ми се свиваха толкова болезнено, че на практика трябваше да притисна бедра, за да спра болката. Лека усмивка пробяга по лицето му.

— Мислиш за мен... как?

Затворих очи и този път не ги отворих. Той ми казваше, че силата ми е в честността, но не беше точно така. По-скоро честността ми се дължеше на начина, по който ме караше да се чувствам, когато му казвах всичко.

— Никога не съм губила концентрация... досега. Никога никой не е успявал да ме разсее и за миг. Та аз бях самата мотивация в най-пречистен вариант. Но сега... съм едно голо желание, похот, незадоволим глад за секс.

Той не отговори, мълчеше. Отворих очи. Гледаше ме замислено. Искях да се пошегува, да каже нещо смешно, нещо мръсно и да ни

върне към това което бяхме — Хана и Уил, приятели, които правят секс от време на време.

— Разкажи ми за това — прошепна след около столетие. Отворих очи и го погледнах.

— Никога не съм имала проблем да се съсредоточа върху каквото и да е, никога не съм се отклонявала от поставената ми задача. Но... мисля за теб — спрях изведнъж и се поправих. — Мисля за секс с теб. През цялото време.

Как така през всичките тези години не бях забелязала, че сърцето ми е по-голямо от главата? Или поне така изглеждаше в онзи миг. Никога не бях предполагала, че е възможно един мускул да тресе цялото ти тяло, буквално да усещаш как кръвта се излива във вените. Но все пак се опитах да се хвана за мисълта, че сърцето е просто орган, мускул, а тялото... е, моето явно бе направено такова — за сурово и животинско чуване. *И никакви чувства.*

Определено никакви, ама никакви чувства.

— И? — настоя той.

Добре!

— И това ме плаши.

— Защо? — не успя да прикрие усмивката си.

— Защото ти си ми приятел. *Стана най-добрият ми приятел.*

Изражението му се смекчи.

— И това е много лошо, така ли?

— Нямам много приятели и не искам да прецакам нещата с теб. Това е крайно важно за мен. — Той се усмихна и махна едно кичурче от изпотената ми буза. — Да, важно е. Страхувам се, че цялата тази постановка с „приятели, които се чукаят“, ще... как го казва Макс... „ще се качи на циците ни“. Предполагам е нещо като „ще ни излезе през носа“.

Той се засмя, но не каза нищо.

— А ти не се ли плашиш? — попитах и затърсих отговора в очите му.

— Може би, но не и поради причините, които *ти* изброи.

И какво означава това? Едно от качествата, които харесвах в него, бе, че винаги бе малко резервиран и не говореше много. Но точно в този момент исках да вкарам един ченгел в устата му и да дърпам думите.

— Но не е ли странно, че си най-добрият ми приятел и в същото време не мога да спра да си те представям гол? И себе си гола до теб. Ние двамата! Голи! И какво правиш с мен, и как ме караш да се чувствам, когато сме голи!

— Начинът, по който... го правя... надявам се. Мисля за това, много мисля.

Той направи крачка напред, сложи едната си ръка на бузата, а другата на ханша ми.

— Не, не е странно. Освен това, Хана... — Плъзна палец по пулсиращата вена на врата ми. Поколеба се, може би се страхуваше да не ме изплаши. Преглътнах и прошепнах:

— Да?

— Знаеш, че за мен е важно да съм предварително наясно с нещата, нали? — Кимнах. — Но... наистина ли искаш да водим този разговор сега? — попита и ме стисна леко, за да ме окуражи. — Ако не искаш, не е нужно да го правим сега.

Усетих пристъп на паника. Бяхме започнали този разговор веднъж, но не се разви добре. Тогава аз се изплаших, а той си взе думите назад. Дали сега би било различно? И как бих отговорила, ако ми каже, че ме иска, но не иска *само* мен? Знаех как ще реагирам. Щях му кажа, че не ме удовлетворява, и в крайна сметка... щях да се оттегля... рано или късно. Усмихнах се, поклатих глава.

— Не, все още не.

Той наклони глава настрани, сложи устни до ухото ми и каза:

— Добре, но искам да знаеш само едно: никоя преди теб не ме е карала да се чувствам така... както се чувствам с теб.

Произнесе думите много внимателно, сякаш преценяваше тежестта на всяка сричка.

— И аз мисля за секс с теб. Много мисля — добави.

Това не ме изненада. Беше повече от очевидно. Но не можех да се отърва от чувството, че той мисли за секс с мен в някакви ясни, предварително определени, да не кажа договорни условия. Както е било с другите му жени, с които е сядал и са обсъждали, и са определяли параметри и условия, и така нататък. Така че не знаех дали за Уил това означава... чукане с повече условия и обвързаност, или чукане, без да се обвързваме, и изобщо искаше ли да се обвързваме дори в сексуална връзка. Но след като никоя не бе успяла да го накара

да се чувства така, както твърдеше, че се чувства с мен, значи някъде там имаше някоя, която със сигурност се напъваше и се стараяше, нали?

— Напълно съм наясно, че може би имаш... планове... този уикенд... — започнах, а той ме погледна с гробовен поглед и някак объркано, като че не разбираше за какво му говоря, но все пак реших да продължа: — Ако имаш планове, но не ти се иска чак толкова много да ги... осъществиш, или ако нямаш планове, а искаш да имаш... много объркано стана... искам да кажа да дойдеш с мен у дома за Великден.

Той направи крачка назад, крайно изненадан.

— Моля?

— Искам да дойдеш с мен у дома. Мама винаги прави разкошен Великден. Може да тръгнем в събота сутрин и да се върнем в неделя следобед. Е, имаш ли планове?

— Не, нямам никакви планове. Сериозно ли ми говориш?

— Защо, няма да се чувстваш добре ли? Неудобно ли ще ти е? — попитах.

— Не, изобщо не става дума за неудобство. Ще е страхотно да се видя с Йенсен и с родителите ти! — Очите му заиграха палаво. — Предполагам, че няма да казваме на никого за сексуалните си подвизи, но все пак е в реда на нещата да попитам дали ще мога да видя циците ти, докато съм там?

— Когато сме насаме... може би.

Той потупа брадичката си с пръст и се направи, че обмисля.

— Хм... Може да ти прозвучи много мръснишки, но... в твоята стая ли?

— Моята детска стая? Ти наистина си перверзник. Но вероятно да.

— Нави ме.

— Само толкова ли ти трябваше? Едно обещание за голи цици? Толкова ли си лесен?

Той се наведе, целуна ме по устните и каза:

— Щом задаваш подобен въпрос, значи наистина не ме познаваш достатъчно добре.

Уил се появи пред апартамента ми в събота сутринта, след като паркира едно почти древно зелено „Субару Оутбек“. Гледах учудено ту колата, ту него, а той гордо въртеше ключодържателя из пръстите си.

— Много е хубава — казах и грабнах чантата си.

Той я взе от ръцете ми, целуна ме по бузата, усмихна се като дете, на което някой току-що е казал, че има много хубава нова количка.

— Нали? Пазя си я в гаража. Ще ми се да имам възможност да я карам по-често.

— Кога си я карал за последен път?

— Не знам, отдавана беше.

Тръгнах след него по стълбите. Опитвах се да не мисля къде отиваме. В началото ми се стори наистина страхотно да го поканя, но след по-малко от седмица се питах как ще реагира семейството ми, ако изобщо можех да спра да се усмихвам като малоумна и ако можех да се контролирам да не му бъркам в гащите. Последното ми се стори изключено, абсурдно, напълно невъзможно, защото дори в момента с мъка откъсвах очи от задника му.

Той изглеждаше божествено: в любимите му джинси, износена до... съвършенство тениска „Стар Уорс“ и зелени гуменки. Колкото спокоен изглеждаше той, толкова нервна и притеснена бях аз. Не бяхме говорили повече за това посещение, не бяхме обсъждали какво ще се случи, когато пристигнем. Семейството ми знаеше, че излизаме. *Та нали идеята беше тяхна!* Но това, което се случваше в момента, със сигурност не бе част от плана им. Имах пълно доверие на Лив, че няма да каже на никого, защото ако Йенсен заподозреше какво е направил Уил с тялото на сестра му, щяха да се сбият. Най-малко щеше да има сериозни и доста неприятни разговори на четири очи. Лесно беше да си го мислиш от разстояние, но да тръгнем заедно към нас означаваше да се изправим лице в лице с факта, че Уил беше най-добрият приятел на Йенсен. Не можех да се държа така, както се държах в Ню Йорк... сякаш Уил е вещ, която *принадлежи* единствено на мен.

Той остави чантата ми в багажника и мина да ми отвори вратата, като преди това ме притисна към колата, целуна ме и бавно попита:

— Готова ли си?

— Да — отвърнах и се опитах да се възстановя от току-що връхлетялото ме прозрение: че обичам да си мисля за Уил като за нещо, което ми принадлежи. Той не откъсваше очи от мен и това бе мигът, в който и двамата осъзнахме, че имаме на разположение само няколко часа да се държим свободно един с друг. Целуна ме за последен път, нежно докосна с език устните ми, отстъпи встрани и ми отвори вратата. След това се настани на шофьорското място и каза:

— Не забравяй, че винаги можем да спрем и да се прехвърлим на задната седалка за няколко минути. Или да сваля предната седалка, за да ти е по-добре. Знам, че обичаш да си отваряш краката широко.

Завъртях очи с престорено неодобрение, но не можех да не се усмихна. Той сви рамене и въртна ключа. Колата запали с ръмжане, Уил я сложи на скорост, погледна ме, намигна ми и натисна газта. Отлепихме се от бордюра, но само няколко метра след това колата спря. Уил свъси вежди ядосано, завъртя ключа няколко пъти и тя най-сетне захапа. Двигателят работеше ритмично, спокойно. Сляхме се с движението.

Аз взех телефона му, закрепен в поставката за чаша за кафе и започнах да ровя из плейлиста му. Той ме погледна с неодобрение, но не каза нищо и обърна очи напред към движението.

— Бритни Спийрс? — попитах и се засмях, а той, без да откъсва очи от шосето, протегна ръка и се опита да изскубне телефона от ръцете ми.

— Сестра ми я е свалила — каза.

— Да бе, да!

На един светофар в Бродуей колата пак засече. Уил успя да я подкара, но когато спря за трети път няколко минути след това, започна да ругае.

— Сигурен ли си, че знаеш как се кара това нещо? — подкачих го аз. — Може би след толкова години по таксите из Ню Йорк си забравил да караш?

Той ме изгледа ядно.

— Щеше да е далеч по-лесно, ако първо се бяхме изчукали на задната седалка. Поне мозъкът ми щеше да е бистър и ясен.

Погледнах през прозореца, после пак към него, усмихнах се и започнах да разкопчавам ципа му.

— На кого му е нужна задна седалка?

ШЕСТНАЙСЕТ

Изключих двигателя. Внезапно настаналата тишина не събуди Хана. Спеше до мен с глава, опряна на прозореца. Бяхме точно пред къщата на семейство Бергщрьом в покрайнините на Бостън. Беше хубава постройка с просторна бяла веранда и червени тухли. На предните прозорци имаше морскосини дървени капаци, а зад тях се виждаха тежки кремави пердета.

Къщата беше наистина голяма, много красива. Навяваше много спомени. Дори не можех да си представя какво е за Хана да се върне у дома. За последен път бях идвал преди две години, за да се видя с Йенсен и с родителите му. Беше през лятото и съвсем за кратко. Децата ги нямаше, беше тихо и спокойно; прекарахме по-голямата част уикенда на задната веранда, пиехме джин с тоник и четяхме. Но сега бях паркирал пред къщата им със сестрата на най-добрия ми приятел, която ми бе направила две убийствени свирки, последната само преди час; докато стисках волана, пръстите ми побеляха, а пенисът ми бе толкова дълбоко в устата ѝ, че буквално усетих как гърлото ѝ се свива, докато гълта.

Момичето имаше изключителна дарба в оралната любов. Считаше, че има нужда от още обучение и инструкции, а аз нямах нищо против да ме ползва за тренировки.

Беше лесно да забравя за връзката ѝ със семейството на Йенсен, да забравя, че е негова сестра, наистина беше лесно, когато бях погълнат от ежедневието си в Ню Йорк. Изобщо не ми минаваше през ум, че всички ще се надпреварват кой да ме пребие пръв, ако разберат какво става между нас. Дори когато Хана спомена за Лив, историята ми се стори толкова... стара и прашасала, че дори не се замислих повече от минута. Само регистрирах факта, че Хана не е информирана правилно.

Но сега трябваше да се изправя срещу всички тези спомени и в същото време да се опитам да прикривам чувствата си.

Сложих ръка на рамото ѝ и нежно я разтърсих.

— Хана?

Тя се стресна, но първото нещо, което видя, когато отвори очи, бяха моите. Беше уморена, все още сънлива, но се усмихна, сякаш гледаше най-любимото си нещо в света.

— Здравсти — каза тихичко.

Сърцето ми спря.

— Здравей, Черешке!

Тя се усмихна срамежливо, обърна глава, протегна се и погледна през прозореца. И докато се протягаше, видя къде сме спрели, замръзна, изпъна рамене и се заоглежда.

— О, пристигнали сме!

— Да, тук сме.

Когато обърна очи към мен, видях паниката й.

— Ще е много неловко, нали? Аз ще гледам в ципа ти, Йенсен ще ме хване как гледам в копчетата на джинсите ти, после ти ще погледнеш гърдите ми, някой ще види. Ами ако те докосна? Или... — очите й се разшириха. — Или ако те целуна?

Леката й истерия автоматично ме успокои. Само един от двама ни можеше да си позволи нервен срив, и това не бях аз.

Поклатих глава.

— Всичко ще е наред. Тук сме като приятели. На гости на семейството ти. *Като приятели*. Няма да има никакво любуване на пениси в присъствието на други хора, освен това нямам резервен чифт джинси, затова не можеш да си позволиш да стопиш копчетата ми с поглед. Съгласна ли си?

— Да — каза вдървено. — Само като приятели.

— Защото сме точно такива, нали? — напомних й собствените й думи, като се опитах да не обръщам внимание на онзи орган, който стискаше гърдите ми. Тя хвана дръжката на вратата и започна да си повтаря:

— Приятели, само приятели на гости на родителите ми за Великден. Ще се видиш със стария си приятел Йенсен, който по една случайност е и мой брат. Най-големият ми брат. *Приятелю, Уил*, благодаря ти, че ме докара от Ню Йорк до нас.

Тя се засмя, излезе от колата, мина отзад и извади чантата си от багажника.

— Хана, по-спокойно — прошепнах и сложих ръка на кръста ѝ, но докато го казвах, усетих как очите ми се плъзнаха от лицето към гърдите ѝ и останаха там. — Не откачай точно сега.

— Вдигни очи нагоре, Уилям. Добре е да свикваш отрано.

Засмях се и прошепнах:

— Ще опитам.

— И аз ще опитам — смигна ми тя. — И не забравяй да ме наричаш Зиги.

— Хелена Бергщрьом умееше да прегръща сърдечно. Само мекият ѝ европейски акцент я издаваше, че е родена в Норвегия.

Тя ме покани да вляза и ме прегърна топло. Сякаш се завръщам у дома. Беше висока жена. Хана приличаше на нея.

Годините ѝ личаха, но като че ставаше все по-хубава. Целунах я по бузата и ѝ подадох цветята, които бях купил на бензиностанцията.

— Винаги си толкова внимателен — каза тя и ни подкани да влезем. — Йохан е все още на работа, Ерик не може да дойде.

Лив и Роб са тук, Нийлс и Йенсен пътуват насам. Ще вали. Надявам се всички да се приберат навреме.

Изреждаше имената на децата си като дихания. Говореше толкова естествено, толкова майчински. Почудих се какъв ли е бил животът ѝ и какво ли е да отглеждаш толкова много деца, и да наблюдаваш как с годините те си отиват, задомяват се, но за празници тази къща щеше да става все по-пълна с бебета, с деца. Испитах непознат копнеж да... бъда част, да участвам в щастливото бъдеще на това семейство, но после премигнах и реших да не мисля повече за това. Така или иначе, уикендът се очертаваше достатъчно драматичен, няхах нужда от повече емоции и сантименталности в добавка към пълната каша в главата ми.

Къщата си беше същата. Нищо не се бе променило с годините, макар че бяха я пребоядисали няколко пъти. Беше удобна, но подредбата, която преди беше в сиво и синьо, сега беше заменен. Преобладаваше тъмнокафявото и тъмночервеното.

Диванът и фотьойлите бяха плюшени, стените бяха боядисани в бяло. В антрето и по коридора, независимо че бяха пребоядисани, Хелена бе запазила уникалния си и малко странен начин да се справя с американския начин на живот: из всеки ъгъл на къщата бяха изписани животоутвърждаващи цитати.

В коридора: *Живей, смей се, обичай!*

В кухнята: *Балансираното хранене е курабийката в ръката ти.*

Във всекидневната: *Даваме корени на децата си, за да могат да летят.*

Хана забеляза, че чета написаното на входната врата *Всички пътища водят към дома*, и ми смигна с разбиране.

Точно тогава чух стъпки по стълбите и вдигнах глава. Погледът ми срещна зелените очи на Лив. Стомахът ми се обърна.

Нямах никаква причина да не се държа нормално с Лив. Бях я виждал няколко пъти след... случката, бяхме си говорили съвсем приятелски на сватбата на Йенсен, за обикновени неща. Разказа ми за работата си за малка търговска компания в Хановер. Годеникът ѝ — сега вече неин съпруг — изглеждаше добър човек. Тогава си тръгнах по-рано, без дори да се замисля, че нещата при нея може би не бяха като при мен. Изобщо не ми бе минало през ума, че краткият ни флирт е означавал нещо за нея, че съм разбил сърцето ѝ след коледните празници. *Беше преди толкова много години!* И сега някой сякаш се бе захванал да пренаписва цялата история на връзката ми с това семейство, а аз не бях направил никакво усилие да се подготвя психически за това.

Докато стоях като статуя, или по-скоро като пън, и не знаех какво да кажа, тя се приближи и ме прегърна.

— Здравсти, Уил! Прегърни ме, глупчо! — каза с усмивка и притисна огромния си корем към мен. Изведнъж напрежението ми спадна, прегърнах я.

— Здравсти! Не е много рисковано да те поздравя за бебето, нали?

Тя направи крачка назад и погали корема си с усмивка.

— Благодаря — каза и ме погледна дяволито. Едва сега си спомних, че Хана спомена, че е говорила със сестра си след кавгата ни, и вероятно Лив знаеше точно какво се случва между мен и малката ѝ сестра. Стомахът ми се сви на топка, но се опитах да не му обръщам внимание и да не мисля, че тези два дни може да се окажат най-странното нещо в живота ми. Но както и да го погледнеш... нещата май отиваха натам.

— Момиче или момче да чакаме?

— Чакаме изненада — каза тя. — Роб искаше да знае какво е, но аз не исках, следователно не знаем.

Тя се засмя и направи път на съпруга си да се здрависа с мен.

Разменихме си няколко любезности във фоайето, Хана започна да разказва за новостите около дипломирането си, а аз и Роб си говорехме за баскетбол. Малко след това Хелена се запъти към кухнята.

— Връщам се да готвя. Слезте за по един коктейл, след като си оправите багажа.

Взех чантите и тръгнах по стълбите след Хана.

— Настаня Уил в жълтата стая! — извика Хелена.

— Там ли спях преди? — попитах и огледах прелестния задник на Хана. Винаги е била слаба, но сега тичането правеше чудеса с извивките на краката и дупето ѝ.

— Не, тогава беше в бялата стая за гости — каза и ми се усмихна през рамо. — Да не си помислиш, че помня всяка подробност от онова лято!

Засмях се и минах покрай нея към стаята, където трябваше да спя.

— Къде е твоята стая? — попитах, без да помисля предварително дали изобщо беше подходящо да знам къде е стаята ѝ и дали някой не се бе качил след нас по стълбите.

Тя погледна през рамо към коридора, влезе и затвори вратата.

— През две врати.

Стаята стана прекалено малка, а напрежението непоносимо.

— Здравсти — прошепна.

За първи път, откакто тръгнахме от Ню Йорк, разбрах, че идеята беше много, много лоша. Та аз бях влюбен в нея! Как изобщо щях да прикрия подобно нещо. Личеше ми всеки път, когато я погледнех.

— Здравсти — едва се усилих да ѝ отговоря.

Тя наклони глава настрани, огледа ме и прошепна:

— Добре ли си?

— Да — почесах врата си.

— Само исках да те целуна.

Тя направи няколко крачки към мен и плъзна ръце под тениската ми, по гърдите. Наведох се и я целунах бързо по устните.

— Не бива — казах, когато тя настоя за истинска целувка и устните ѝ затърсиха моите.

— Вероятно не — прошепна и засмука брадичката ми, после леко я ухапа, впи нокти в гърдите ми, притисна зърната ми.

След няколко секунди бях извън реалността, готов, трескав. Усещах кожата и мускулите си изопнати до предел.

— Не искам да спираме дотук — казах, но с предупредителен тон с надежда да я спра.

Уви, прозвуча повече като молитва да не спира.

— Имаме време, преди всички да се приберат — каза тя и започна да разкопчава джинсите ми. — Можем да...

Стиснах ръцете ѝ. Разумът все пак надделя.

— Хана, няма начин.

— Ще бъда тиха.

— Това не е единственият проблем. Най-малкото не бива да те чукам в дома на родителите ти. Посред бял ден! Мисля, че вече говорихме за това, преди да влезем. Помниш ли?

— Знам, знам, но сега е единственият ни шанс. След това няма да сме заедно. Ами ако не можем да се видим по-късно?

Не искаш ли да си поиграеш с мен тук?

Тя определено си бе загубила ума.

— Хана — изсъсках, затворих очи и едва сподавих стона си, когато дръпна джинсите и боксерките ми надолу и обви топлатата си ръка около пениса ми. — Наистина не бива!

Тя спря да движи ръката си.

— Един път можем да си позволим да го направим много бързо.

Отворих очи и я погледнах. Мразех да бързам, особено с нея никак не ми се искаше да пришпорвам и двама ни. Обичах да съм спокоен, да имам време да ѝ се насладя. Но ако ми предлагаше себе си и имахме само пет минути, можех да вляза в рамките на определеното ми време. Останалите не бяха пристигнали. Може би нямаше да има проблем. И после се сетих.

— Мамка му, нямам презервативи. Не взех... по *очевидни* причини.

— И аз — каза, изруга и се намръщи.

Въпросът висеше между нас, но тя ме гледаше с широко отворени молещи очи.

— *Не!* — казах, без дори да я дочакам да каже каквото си мислех, че ще каже.

— Но аз съм на противозачатъчни от години!

Стиснах очи. По дяволите! Евентуално забременяване беше най-малкият ми проблем. Дори и в най-дивите си години не бях правил секс без презерватив. На всеки няколко месеца се изследвах за всичко.

— Хана...

— Не, прав си, не става дума за опасност от забременяване — каза и докосна с палец главичката на пениса ми, размазвайки капката, събрала се на върха. — Става дума за сигурност, нали?

— Никога не съм правил секс без презерватив.

— Никога? — застина тя.

— Никога. Дори не съм докосвал някоя отвън без презерватив. Може би е параноя.

Очите ѝ се разшириха.

— Ами това, което го прави всяко момче... само с връхчето... мислех, че мъжете го правят по навик.

— Внимавам много просто защото се притеснявам и знам, че белята може да стане веднъж — казах и ѝ се усмихнах, защото вярвах, че ще разбере намека ми за времето, когато виках момичета с „Ей, бейби“. Очите ѝ потъмняха, впи поглед в устата ми.

— Уил, това наистина ли ще е първият ти път без презерватив?

Буквално се губех, пропадах, когато ме гледаше така, когато гласът ѝ ставаше дрезгав и тих. Не беше самото физическото привличане. В миналото бях изпитвал влечение към много жени. Но с Хана имаше нещо ново, нещо различно, нещо повече, някакво пропукване, което ме караше да искам повече, отколкото мога да поема. Тя предложи приятелството си, аз поисках тялото ѝ. Тя предложи тялото си, а аз поисках да разбера мислите ѝ. Тя предложи мислите си, а аз поисках сърцето ѝ.

И ето, сега стоеше пред мен, искаше да ме усети в себе си, само мен, не друг. Не беше възможно да откажа. Но поне се опитах.

— Наистина мисля, че идеята е много лоша. Трябва да внимаваме и да обмисляме подобни ситуации.

Най-вече ако възнамеряваш да вкарваш и други мъже в „експеримента си“, не казах аз.

— Само искам да го усетя. И аз не съм правила секс без презерватив — усмихна се и се повдигна на пръсти да ме целуне. — Само за малко, за секундичка. В мен.

— Само главичката — засмях се.

Тя направи крачка назад и седна на ръба на матрака, вдигна полата си и бързо събу бикините си. Обърна се към мен с широко отворени крака и се облегна на лакти. От мен се искаше само да направя крачката напред и да го вкарам. Съвсем гол.

— Знам, че е глупаво, че е лудост, но направо ме подлудяваш — каза и навлажни устните си. — Обещавам да съм много тиха.

Затворих очи. В мига, в който каза последното, вече бях решил. По-важният въпрос беше дали аз щях да успея да съм тих. Смъкнах джинсите и боксерките надолу и застанах между краката ѝ.

— Мамка му! Какво, по дяволите, правим?

— Чувстваме се.

Сърцето ми блъскаше чак в гърлото, чувствах пулса си по цялата си кожа. Това беше последната бариера. Колко странно, че бях пробвал всичко в секса, но никога това! Изглеждаше толкова простичко, почти невинно. Никога не бях изпитвал по-голям копнеж от този да я усетя така — кожа до кожа. Беше като треска, като амок, който завладяваше съзнанието ми, размътваше разума ми. Като глас на дявола, който ми казваше колко ще е хубаво да я усетя така, без бариера, само за секунда. И после тя щеше да се върне в стаята си, да си разопакова багажа, да се освежи, а аз да остана и да си направя една светкавична ръчна и да се успокоя.

— Ела — прошепна и сложи длани на лицето ми. Наведох се, за да усетя вкуса на устните ѝ, да засмуча езика ѝ, да погълна звуците ѝ. Усещах влагата между краката ѝ по пениса си, но не това исках. Исках да бъда в нея. Исках да я усетя цялата около мен.

— Добре ли си? — попитах и започнах да разтърквам клитора ѝ. — Може ли да те накарам да свършиш първа? Не бива да свършвам в теб.

— Не можеш ли да го извадиш, преди да свършиш?

— Хана, какво стана със... „само главичката“?

— Не искаш да ме усетиш така? — каза почти обидено, хвана ме за задника и започна ме дърпа към себе си. — Не искаш да ме почувстваш? Мен?

Захапах шията ѝ.

— Ти си много коварно момиче, знаеш ли?

Тя махна пръстите ми от клитора си, хвана пениса ми и започна да го плъзга между мокрите си устни и около входа на влагалището. Зарових лице в шията ѝ и простенах. Тя ме насочваше, чакаше ме. Раздвижих таза си напред и когато върхът на пениса ми влезе в нея, тялото ѝ сякаш се разпадна, а аз почти изгубих разсъдъка си от великото усещане да я чувствам как се разтваря милиметър по милиметър пред мен и как ме поглъща. Спрях за секунда да се съвзема.

— Бързо — казах. — И тихо!

— Обещавам — прошепна тя.

Бях очаквал да е топла, но не и да е толкова гореща, мека, влажна! Не бях очаквал, че ще ми се завие свят от удоволствие, от сензационното чувство да усетя пулса ѝ около пениса си, треперещите мускули на влагалището, не бях очаквал да видя, да чуя колко различно е и за самата нея.

— *Мамка му, мамка му!* — думите свистяха между зъбите ми. Не можех да спра да се движа в нея. — Не... Не мога да те чукам така. Още не. Прекалено е хубаво. Ще свърша много бързо.

Тя не дишаше, така стискаше раменете ми, че чак ме болеше.

— Няма проблем — издиша тя. — Винаги издържаш ужасно дълго. Сега искам да ти е толкова хубаво в мен, че да не можеш да издържиш.

— Ти си зла — изсъсках, а тя се засмя и обърна глава, за да улови устните ми в целувка.

Бяхме на ръба на леглото, джинсите ми бяха усукани около глезените, полата ѝ бе вдигната над ханша, не бяхме съблекли тениските си. А се качихме само да оставим багажа и да се освежим. Беше лошо, много лошо, че си позволихме да го направим под покрива на майка ѝ и баща ѝ, но пък почти не издавахме звук и... ако я чуках бавно... опитвах се да се убедя, ако запазя разсъдъка си и контролирам положението, леглото нямаше да скърца, но за целта трябваше да спра да мисля, че съм в нея, съвсем до края, напълно гол и в къщата на родителите ѝ.

Едва не свърших в секундата, в която погледнах надолу и видях как влизам в нея. Извадих го назад, почти до края, и видях как соковете ѝ текат по пениса ми. И после пак вътре. И пак. И пак. Леле, бях напълно съсипан, унищожен. Бях убеден, че повече няма да мога да

правя секс с друга жена. Бях убеден и в друго: никога нямаше да правя секс с презерватив с *тази* жена под мен.

— Ново решение на ръководството — прошепна тя. Дъхът ѝ излизаше накъсан, остър, почти астматичен. — Забрави за тичането. Трябва да започнем да го правим по пет пъти на ден. — Гласът ѝ бе толкова тих, че трябваше да притисна ухо до устните ѝ, за да я чуя. Но единственото, което успях да разбера с размътеното си съзнание, бяха думи като „силно“, „кожа“, „остани в мен, след като свършиш“. И последното ме довърши, започнах да мисля само за едно — че искам да свърша в нея, да продължа да я целувам и дразня, докато се възбудя отново и да продължа да я чукам, докато заспя в нея. Движех се все по-бързо, стисках ханша ѝ, намерих идеалния ритъм, при който леглото не се тресеше, не скрибуцаше и рамката не удряше в стената. Това беше ритъмът, който трябваше да запазим и да останем тихи, но губех битката за контрол, а бяха минали едва няколко минути.

— О, за бога! Съжалявам! — простенах, отметнах глава назад и се оставих на оргазма да ме премаже прекалено бързо, прекалено рано. Извадих пениса си и започнах трескаво да движа ръка по него, а тя бързо сложи ръка между краката си и започна да дразни клитора си.

По коридора се чуха стъпки. Погледнах Хана да видя дали и тя ги е чула, но след секунда някой почука на вратата, а най-лошото бе, че вече свършвах.

Мамка му. Мамка му!

— Уил, прибрахме се. В банята ли си? — извика Йенсен.

Хана седна, погледна ме извинително и гузно, но беше прекалено късно. Затворих очи и започнах да свършвам в ръката си и някъде по бедрото ѝ.

— Идвам след секунда — извиках високо, облегнах се на матрака, за да не се строполя. Когато я погледнах, тя не откъсваше очи от полата си. По дяволите! Бях свършил върху полата ѝ!

— Преобличам се. Идвам след малко — успях да кажа. Сърцето ми блъскаше, сякаш всеки миг щеше гръмне от адреналина, а парчетата щяха се изстрелят навън през кожата ми.

— Супер. Ще се видим долу — каза и чух как стъпките му се отдалечават.

— Полата ти... — Направих крачка назад и започнах да се обличам бързо, но Хана не помръдна.

— Уил — прошепна и в потъмнелите ѝ очи видях глада и желанието ѝ.

— По дяволите! — Вратата не беше дори заключена. — Не мисля, че...

Но тя се облегна назад и ме притегли върху себе си. Изобщо не я интересувахе нито брат ѝ, нито това, че можеше да влезе и да ни види. За нея беше важно само, че вече си е тръгнал.

Това момиче ще ме побърка.

Сърцето ми продължаваше да галопира. Наведох се и вкарах два пръста в нея и плъзнах език по клитора ѝ. Ръцете ѝ се впиха в косата ми, ханшът и бедрата ѝ се люлееха около устата ми и след няма и секунди усетих, че свършва. Устните и бяха разтворени, очите — затворени, нададе сподавен вик.

Когато оргазмът ѝ започна да отшумява, продължих бавно да движа пръсти в нея, целунах клитора ѝ, вътрешната част на бедрата ѝ, накрая облегнах чело на корема ѝ и се опитах да възстановя нормалното си дишане.

— Господи! — прошепна, пусна косата ми и плъзна ръце по гърдите ми. — Ти ме побъркваш, наистина.

Извадих пръстите си от нея и целунах ръката ѝ, наслаждавах се на аромата на кожата ѝ.

— Знам — казах, но тя бе затворила очи и лежеше тихичко на леглото. След секунда ги отвори. Гледаше ме трезво, разумно, като че току-що бе дошла на себе си.

— Господи, разминахме се на косъм.

— Да, една секунда и щяхме да скъсаме косъма — засмях се. — Трябва да се облечем и да слезем долу. Съжалявам за това — казах и погледнах полата ѝ.

— О, няма нищо, ще го избърша.

— Хана, не можеш да слезеш долу с огромно петно от сперма върху полата си.

Тя се замисли и ми се усмихна закачливо.

— Знам, но ми харесва да е там.

— Перверзно момиче.

Тя се изправи и докато обувах джинсите си, започна да целува корема ми през тениската. Прегърнах я и се оставих на усещането от близостта ѝ.

Бях толкова изгубен в чувствата си към това момиче. След няколко секунди слънцето се скри зад сивите облаци, в стаята притъмня, но не беше мрачно. Тя го правеше някак различно, светло. Тогава тихият ѝ глас разчупи тишината.

— Влюбвал ли си се някога?

Чудех се дали наистина го казва, или халюцинирам. Но когато я погледнах, тя ме изучаваше с открито любопитство, съвсем спокойна, все едно ме бе питала дали е започнало да вали.

Ако някоя друга жена ми бе задала този въпрос след бързо чуване на крак, щях да изпадна в паника и веднага да потърся начин да се измъкна от ситуацията. Но с нея въпросът беше... доста на място, особено след тази проява на безразсъдство. През последните няколко години никога не си бях позволявал секс на случайни места (без да броим сватбата на Йенсен). Категорично избягвах секс на крак и много рядко, да не кажа никога, не изпадах в положение, което води до сериозни разговори и предприемане на незабавни действия за отстъпление и обяснение.

Но напоследък, когато бях с Хана, изпитвах странно чувство на безпокойство, че може би нямам много време с нея, че скоро може да тръгне по пътя си и че са ми отредени само часове да бъда с нея. Гадеше ми се при мисълта, че мога да я загубя, че трябва да я оставя да си отиде. Преди нея бях имал само две любовници, към които изпитвах нещо по-дълбоко от привързаност, но никога, на никоя не бях казвал, че я обичам. Странно, бях на трийсет и една, а упорито отказвах да произнеса тези думи, да почувствам тежестта им... До този момент.

Едва сега започвах да си спомням всеки коментар, който бях правил пред Макс и Бенет за любовта и обвързването. Не че не вярвах в такива неща, просто не ги разбирах, когато ми говореха, и ми беше много трудно да съм съпричастен. Любовта за мен беше нещо, което предстоеше в далечното бъдеще, в някаква необозрима точка, когато придобия известна житейска стабилност и не съм чак толкова авантюристично настроен. Представата за мен като отявлен играч беше нещо като наслаждане на котлен камък върху стъкло — не бях обърнал внимание кога бе започнал да се натрупва, докато вече бе прекалено късно и никой не можеше да ме види през стъклото.

— Предполагам, не — каза с усмивка тя.

— Никога не съм казвал „Обичам те“, ако за това питаш — поклатих глава. Хана обаче нямаше как да знае, че ѝ го бях казвал тихичко всеки път, когато я докосвах.

— Не си казвал думите, но чувствал ли си го?

— А ти? — усмихнах се аз.

Тя сви рамене и тръгна към стаята си, която според мен беше до тази на Ерик.

— Отивам да се измия и да почистя петното.

Кимнах, затворих очи и се строполих на леглото. Бях благодарен на всяка земна и извънземна сила, че Йенсен не влезе в стаята. Това щеше да е истинска катастрофа, освен ако не искахме цялото семейство да знае какво се случва, но все още бях напълно сигурен, че Хана желае да си останем приятели с бонус чукане. И ако тя желаше само това, трябваше да внимаваме.

Проверих пощата си, изпратих няколко съобщения, събрах си ума, измих се със сапун, внимателно изтрих ръцете и кожата си. Не оставих никаква следа от нея.

— Хана ме чакаше във всекидневната. Погледна ме и се усмихна срамежливо.

— Ужасно съжалявам — каза. — Наистина не знам какво ми стана! — Тя премигна и веднага сложи пръст върху устата ми, защото исках да ѝ обясня какво му „става“ на човек в подобни ситуации, но тя ме спря, сякаш се досети каква шега ми е дошла на ума. — Не го казвай, моля те.

Засмях се, погледнах зад нея да се уверя, че няма никой край нас, и казах шепнешком:

— Беше наистина разкошно, но можеше да завърши много, много зле.

Тя изглеждаше притеснена. Усмихнах се, за да повдигна настроението ѝ. На една от малките масички видях керамична статуетка на Исус. Взех я и я сложих между гърдите ѝ.

— Ей, виж, не е за вярване, но току-що намерих Исус между гърдите ти.

Тя погледна надолу, засмя се, поклати гърди, сякаш да докаже, че това е най-подходящото място за Божията обител.

— Исус между гърдите ми! Исус между гърдите ми!

— Ей, здрасти!

Когато чух гласа на Йенсен (за втори път днес), веднага дръпнах ръката си, защото такава близост с циците ѝ със сигурност нямаше да му се хареса. Всичко стана за секунда, но имах чувството, че го гледам на забавен кадър. Прибрах статуетката зад гърба си и се опитах да я сложа на масата, но не уцелих, тя полетя към пода и се разби на милион малки керамични парченца.

— Мамка му! — изругах и се втурнах да събирам по-едриите парчета. Беше напълно невъзможно и усилията ми бяха повече от смешни и неразумни, защото някои от парчетата бяха толкова дребни, че на практика можеха да минат за прах. Хана се наведе да ми помогне, без да спира да се смее с пълно гърло.

— Уил! Как можа да счупиш Исус!

— Какво, за бога, правеше? — попита Йенсен и клекна до нас да ни помогне.

Хана отиде за метла и ме остави насаме със свидетеля на всички глупости от двайсетте ми години. Свих рамене и се опитах да се държа нормално, сякаш изобщо не бях играл с циците на сестра му до преди минутка.

— Взех я да я разгледам. Статуетката де. И... толкова. И докато разглеждах формите ѝ... му... на Исус... — Потях се. — Не знам Йенс. Просто ти ме стресна.

— Какво ти става? — засмя се той. — Защо си толкова нервен?

— Може би е от шофирането. Не бях карал от доста време — свих рамене, но не събрах сили да го погледна в очите. Той ме потупа по рамото и каза:

— Мисля, че имаш нужда от една бира.

Хана се върна и ни избути напред, за да може да събере парчетата от статуетката в лопатката, и ми хвърли онзи *майко-мила-какво-щеше-да-стане* поглед.

— Казах на мама, че си счупил статуетката на Исус, но тя дори не си спомня коя леля ѝ я подарила, така че май ще ти се размине — каза.

Изпъшках отчаяно и я последвах в кухнята, извиних се на Хелена и я целунах по бузата. Тя ми подаде една бира и ми каза да се успокоя, и че не е станало кой знае какво.

Явно по някое време, докато съм чукал Хана, баща ѝ се бе върнал от работа. И после си представих голото тяло на дъщеря му,

незаклучената врата, и... *Исусе, какво сме си мислили, че правим! Каква беше тази лудост?*

Йохан бе мушнал глава в хладилника, за да извади бира, и щом ме усети, се обърна и ме поздрави по своя си доста странен начин — гледаше хората приветливо, но беше много зле с думите. В крайна сметка човек започваше да се чуди какво да каже, за да преодолее неловкото мълчание.

— Здравсти! — казах и се здрависахме, но след това той ме притегли и ме стисна в прегръдката си. — Извинявам се за статуетката.

Йохан направи крачка назад и се усмихна.

— Няма проблем, наистина! — После млъкна, замисли се и добави: — Освен ако междувременно не си станал религиозен.

— Йохан! — извика Хелена. Бях ѝ толкова благодарен, защото не знаех какво съм станал и се чудех как да отговоря. — Провери месото във фурната, скъпи. Бобът и хлябът са готови.

Йохан тръгна към фурната, извади един термометър от шкафа до печката и го заби в месото. Хана се бе промъкнала зад гърба ми със стъклена чаша с вода.

— Наздраве! — Усмихваше се спокойно и съвсем естествено. — Гладен ли си?

— Умирам от глад — признах.

— Не вкарвай само връхчето, Йохан. Вкарай го целия — извика Хелена.

Задавих се, бирата излезе през носа ми и изгори ноздрите ми. Сложих длан на устата си. Мъчех се да преглътна, без да се удавя в бира. Йенсен застана зад мен и започна да ме тупа по гърба с усмивка, която ми подсказа, че знае защо се давя като куче. Лив и Роб се бяха настанили на масата и се подсмиваха.

— Мамка му, очертава се дълга вечер! — измърмори Хана.

— По време на вечерята говорехме за какво ли не. От време на време разговорите се водеха на групички, но после всички започваха да обсъждат някоя обща тема и всеки участваше в дискусията. Някъде към средата на вечерята пристигна и Нийлс. Йенсен бе най-общителният брат, този, който не се свърташе много у дома, Ерик беше само две години по-голям от Хана и беше черната овца в семейството, а Нийлс беше роден някъде по средата, но бе тих и затворен. Така и не успях да го опозная. Беше едва на двайсет и осем и вече притежаваше

доста известна фирма в енергетиката. Бе копие на баща си, но без усмивката и общуването с очи, които бяха характерни за Йохан. Тази вечер обаче той наистина ме изненада. Наведе се, целуна Хана по бузата и каза тихичко:

— Изглеждаш страхотно, Зигс.

— Наистина — включи се Йенсен и насочи вилица към нея. —
Нещо се е променило.

Погледнах я и се опитах да видя какво различно виждат в нея, макар че за мен това не беше загадка. За мен тя изглеждаше както винаги: чувстваше се удобно в собствената си кожа, не се притесняваше какви дрехи ще облече, не слагаше грим, но пък не й трябваше. Тя беше красива когато се събуждаше сутрин, сияеше след тичане, беше абсолютно свършена под мен, над мен, около мен, потна, преди оргазъм, след оргазъм.

— Хм, не знам наистина — каза и набучи едно бобче с вилицата си.

— Изглеждаш поотслабнала — обади се Лив.

Хелена преглътна хапката си и заключи:

— Не, от прическата е.

— Може би Хана е просто по-щастлива — казах и забих поглед в чинията си, за да отрежа хапка месо. Разговорът на масата замря. Вдигнах поглед и започнах обилно да се потя, когато видях как всички са вперили очи в мен. — Какво? Какво казах?

Едва тогава разбрах! *Идиот! Нарекох я Хана, а не Зиги.*

Тя се опита да замаже положението.

— Да, малко съм отслабнала. И се подстригах. Но най-вече... Уил е прав... щастлива съм в работата си. Имам приятели. Да, наистина съм щастлива! — Обърна поглед и нахално го впери в Йенсен. После се усмихна и добави: — Оказа се прав в крайна сметка. Вече може ли да спрете да ме обсъждате?

Йенсен й се усмихна сърдечно, всички се съгласиха, че е време да се сложи край на този разговор, и продължиха да вечерят. Усещах очите на Лив, леката й загадъчна усмивка и когато вдигнах поглед от чинията, тя ми смигна.

Мамка му!

— Много е вкусно, Хелена — казах.

— Благодаря, Уил!

Тишината се спусна като тъмен облак над масата. Имах чувството, че всички ме гледат и изучават, че са ме хванали на местопрестъплението. Главата на Исус, отделена по най-жесток начин от тялото му, бе поставена на плота и ме гледаше с укор. Няма защо да споменавам, че това никак, ама никак не помагаше. Той знаеше!

Зиги беше утвърдено в семейството име, даденост, неизменна част от ритуалите и традициите, както бяха работните часове на Йохан или склонността на Йенсен да налага мнение и да контролира всички. Та аз дори не знаех истинското й име, преди да се видим в Ню Йорк и да започнем да тичаме. Майната му. Какво можех да направя, освен да стисна зъби и да приема фактите. Всъщност единственото, което можех да направя, бе да го кажа пак.

— Знаете ли, че ще публикуват материал на Хана в *Сел*^[1] — Не успях да го кажа както трябва, името й прозвуча доста по-ярко от останалите думи в изречението, ама карай. След като пуснах бомбата, погледнах всички с усмивка, сякаш бе най-обикновеното нещо на света. И то наистина си беше. Та това е истинското й име, за бога!

Йохан вдигна изпълнен с приятна изненада поглед към дъщеря си.

— Наистина ли, *sötnos*^[2]?

Хана кимна.

— Да, онзи проект, за който ти казах преди време. От едно съвсем обикновено изследване се превърна в нещо наистина интересно.

И така, разговорът тръгна към по-обикновени неща, а аз дишах с облекчение. Вероятно единственото по-кошмарно и стресиращо нещо на този свят от това да се запознаеш с родителите на момичето си е да *криеш абсолютно всичко, да замазваш истината пред цялото й семейство*. Улових загадъчната усмивка на Йенсен, върнах му я и забих поглед в чинията си.

Тук няма нищо за гледане, Уил!

По време на разговора, докато никой не ме гледаше, метнах едно око към Хана. Очите й ме изучаваха замислено и с изненада.

— Ти — каза тя само с усти.

— Какво? — попитах само с устни.

Тя поклати глава, бавно откъсна поглед от мен и погледна в чинията си. Искях да плъзна крак по нейния и да я накарам да ме

погледне, но под масата беше като минирано поле, със сигурност щях да уцеля нечий друг крак. Реших да оставя нещата така.

— След вечеря двамата предложихме да измием чиниите, а останалите се оттеглиха във всекидневната за по един коктейл.

Тя ме удари с кърпата за сушене на чинии, а аз я напръсках със сапунена вода. Бях на ръба да я захая за врата като вампир, когато Нийлс влезе да си вземе още една бира и ни изгледа така, сякаш си бяхме разменили дрехите.

— Какво правите вие двамата? — попита крайно подозрително.

— Нищо — отговорихме в един глас, но за да влоши нещата още повече, тя добави: — Нищо, само... чиниите.

Той се поколеба за секунда, метна капачката в кошчето за боклук и се върна при останалите.

— Днес на два пъти за малко да ни хванат — прошепна тя.

— Три пъти — поправих я.

— Кога пък се научи да смяташ? — Тя поклати глава и ме изгледа с палав поглед. — Може би не е редно да идвам при теб тази вечер.

Започнах да протестирам, но видях закачливата усмивка в крайчетата на устните ѝ.

— Ти си самият дявол — казах и плъзнах палец по зърното ѝ. — Никак не е чудно защо Исус отказа да стои между циците ти.

Тя пое рязко въздух, плесна ме през ръката и погледна през рамото ми. Бяхме съвсем сами в кухнята, гласовете на другите стигаха до нас като през тунел, а аз исках само да я стисна в прегръдката си и да я целуна.

— Не, недей! — Гледаше ме сериозно, едва дишаше. — Няма да мога да спра.

— Останах до късно да поприказвам с Йенсен. Когато се прибрах в стаята си, легнах в леглото и забих поглед в тавана.

Мина един час в напрегнато ослушване за стъпките на Хана, но без резултат. Реших, че е време да се откажа да я чакам.

Заспал съм и очевидно не съм усетил кога е влязла в стаята ми, кога се е съблякла, мушнала в леглото и увила голото си тяло около мен.

Усетих я едва когато плъзна ръце по гърдите ми, по лицето, по устните, засмука врата ми, долната ми устна. Бях надървен, преди да

се събудя! Простенах от удоволствие, но тя сложи ръка върху устните ми, за да ми напомни, че трябва да сме много тихи.

— Колко е часът? — попитах тихичко и вдишах аромата на косата ѝ.

— Малко след два.

— Сигурна ли си, че никой не те е чул? — попитах.

— В тази част на коридора могат да ме чуят само Лив и Йенсен. Вентилаторът на Йенсен е включен, така че няма начин да ме чуе, а и това показва, че спи. Всъщност той заспива на десетата секунда, след като го включи.

Засмях се. Права беше. Живяхме в една стая години наред. Господи, как мразех проклетия вентилатор!

— А Роб хърка — каза и направи пътечка от малки кратки целувки по челюстта ми. — Лив трябва да заспи преди него, защото иначе ще трябва го ръчка през пет минути и няма да я остави да спи.

Предоволен от отговора ѝ и значително успокоен, че никой няма да дойде да тропа на вратата ми, докато се любим, аз се обърнах настрани и я притеглих към себе си. Повече от ясно беше, че гори за секс, но като че сега не искаше бързо чукане.

Имаше нещо под повърхността. Разбрах го по широко отворените ѝ в мрака очи, по целувките ѝ... някак откровени... от сърце може би, от нежността, от начина, по който ме докосваше — сякаш всеки допир бе неизречен въпрос. Усетих го по начина, по който сложи ръката ми върху шията си, после върху гърдите си и я остави над туптящото ѝ сърце. Стаята ѝ беше през две врати по коридора, така че едва ли се бе изморила да дойде дотук. Нещо я притесняваше, нещо караше сърцето ѝ да бие така. Понечи да каже, но сякаш въздухът не ѝ стигаше.

— Какво има? — прошепнах с притиснати към ухото ѝ устни.

— Има ли все още други? — попита.

Отдръпнах се и я изгледах объркан. Питаше за други жени? Колко пъти исках да водим този разговор и колко пъти бе отказвала! Накрая се уморих да търся начин да изяснявам ситуацията. Тя беше тази, която искаше да излиза на срещи с разни студенти, *тя* беше тази, която ми нямаше доверие, дори не допусна мисълта, че между нас може да се породи нещо хубаво. Тя отхвърляше самата мисъл за мен. Или бях разбрал грешно? За мен нямаше никоя друга.

— Мислех, че това искаш! — отвърнах.

Тя ме целуна с тяло, притиснато до моето. Устните ѝ бяха толкова познати. Това беше точният ритъм на целувката. Да започне бавно и нежно и постепенно да се разпали. Как изобщо можеше да си помисли, че бих я заменил с друга, че бих пожелал друга освен нея. Тя ме издърпа върху себе си и пусна ръка между нас, хвана пениса ми и го плъзна по тялото си.

— Има ли правило да се прави секс без презерватив два пъти в разстояние от 24 часа.

Засмуках кожата под ухото ѝ и прошепнах:

— Мисля, че правилото е да нямаме други любовници.

— Значи сега нарушаваме правилото, така ли? — попита и повдигна ханша си нагоре.

Леле, как скърцаше леглото!

Опитах се да възразя, да ѝ кажа, че ми писна от въртенето в порочен кръг и от отказа ѝ да обсъдим нещата, че ми дойде до гуша да ме върти както си иска, без да ми даде възможност дори да ѝ кажа какво мисля, но тогава тя издаде онзи гладен звук, изви тялото си като лък към мен, за да вляза в нея. Захапах устни, за да не извикам. Беше толкова... нереално.

Бях правил секс хиляди пъти и никога, абсолютно никога не е било толкова хубаво.

Усетих вкуса на кръвта върху устните си, огъня под кожата си, а когато ме докосваше, сякаш оставаше следи от изгаряния под пръстите си. Тогава тя започна да движи бедрата си под мен, да търси удоволствието си, да се извива и гърчи. Думите и мислите в съзнанието ми се разтвориха като в киселина.

Аз съм просто мъж, за бога. Не съм Исус. Не мога да устоя на изкушението. Трябва да я взема сега и да мисля за решение след това.

Предполагах, че мога да се самозалъжа. Точно това беше — самоизмама. Тя не искаше да ми даде сърцето си, но щедро ми даваше тялото си. Следователно, ако събирах всяко парченце удоволствие, което ми позволяваше да изпитам, след време щяха да се насъберат много парченца и почти щях да съм в състояние да се самозалъжа, че връзката ни е повече от чисто физическо удоволствие. В онзи миг нямаше значение колко много бих съжалявал след време заради този опит да се заблуждавам.

[1] Научно списание. — Б.пр. ↑

[2] Мило обръщение към любим човек — (швед.). — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТ

Никога не е било така. Абсолютно никога. Бавно. Ужасно бавно. Мислех, че никога няма да свърша така. Но в действителност не ми пукаше дали ще стигнем до края, или не. Устните ни бяха на милиметри, дишахме един и същ въздух, молахме се един на друг по един и същи начин. *Усещаш ли това? Усещаш ли?*

Да, усещах. Усещах всеки гръмовен удар на сърцето му под дланите си, усещах как раменете му се поклащат над мен, усещах неизказаните думи върху устните му, как се опитваше да каже нещо... може би същото, което се опитвах да кажа и аз от мига, в който влязох в стаята му. Дори и преди това. Но той не разбра какво го питам.

Никога не бях очаквала, че ще ми е толкова трудно да застана на опашката от желаещи да се доберат до него.

Правихме любов. Май това бе истинската дума. Любов, а не секс. Неговата плът бе слята с моята, устните му бяха впити в моите. Нарече ме Хана на масата. Пред всички... Мисля, че никой не бе казвал на глас това име, не и в този дом. И макар че Йенсен, най-добрият му приятел, бе в съседната стая, Уил бе останал с мен да мие чинии.

Беше ме погледнал многозначително, преди да тръгна да си легна, после ми писа съобщение за лека нощ:

В случай че имаш въпроси, стаята ми е отключена.

В стая, пълна с хора, той изглеждаше мой. Но тук, зад затворените врати, всичко изведнъж стана толкова неясно.

Има ли други?

Мисля, че точно това искаше...

Правилото е да няма никакви любовници.

Значи нарушаваме правилото?

И... тишина. Нищо повече.

И какво в крайна сметка очаквах? Затворих очи и го притиснах в прегръдката си. Той излезе бавно, много бавно и после започна да влиза милиметър по милиметър. Простена тихо в ухото ми.

— Толкова е хубаво, Черешке!

Тазът му леко се полюшваше над мен, плъзна ръка по гърдите ми, погали с палец зърното. Харесвах гърлените му приглушени звуци. Разсейвах ме, помагах ми да не мисля за това, че не каза думите, които очаквах да чуя от него тази вечер. Искях да ми каже: *Няма други жени. Сега, когато правим секс без презерватив, не трябва да нарушаваме това правило. Никога.*

Той започна този разговор. И как го започна? Така, че да го приключи на мига, и после призна, че всъщност никога не е искал да бъдем повече от приятели. Никога не се е интересувал от друга възможност! Приятели, които се чукат. Или може би не искаше пак да подхване тази тема? И защо бях толкова пасивна? Сякаш страхът да не объркам пак нещата ми бе взел думите. Той изви глава назад и простена. Затворих очи, притиснах устни в шията му и забих зъби. Искях да му дам всичко, на което съм способна, всичко, за което можех да се сетя. Искях да ме желае толкова много, че да забрави колко съм несигурна и неопитна, исках тези неща да нямат значение. Искях да намеря начин да изтрия от съзнанието си спомена за всички онези жени. Искях да чувствам, *да знам*, че принадлежи единствено на мен.

За секунда, една ужасна, болезнена секунда, се почудих колко от гаджетата му си бяха пожелавали същите неща. Колко ли бяха копнели за същите думи.

Искам да знам, че си мой.

Отблъснах го леко и го накарах да се обърне по гръб, за да легна върху него. Никога не бяхме правили секс така, никога не се бях осмелявала да легна върху него. Погледах го колебливо, очаквах да ме напътства.

— Никога не съм го правила така.

Той хвана пениса си и ми помогна да се плъзна по него.

— Просто сама намери това, което ти харесва най-много. Тук ти водиш — прошепна, без да откъсва очи от мен.

Затворих очи, започнах да опитвам различни неща, стараех се да не изглеждам смешна заради липсата на опит.

Нямах никаква представа дали така му харесва, дали му е хубаво.

— Покажи ми. Мисля, че го правя погрешно.

— Ти шегуваш ли се? Идеална си — прошепна във врата ми. — Искам да не спираме цялата нощ.

Бях потна, но не от усилието, а от притеснение. Имах чувството, че ще се пръсна. Леглото беше старо и скърцаше.

Не можехме да се движим както бяхме свикнали — грубо, из цялото легло, да се премятам по матрака във всички посоки. Преди да разбере какво става, той ме грабна и ме понесе на ръце към средата на стаята, легна на пода и ме сложи върху себе си. Влезе толкова дълбоко! Усетих как допря някаква непозната досега точка. После седна, разтворените му устни се плъзнаха по гърдите ми, подухваше върху зърната ми, засмукваше ги.

— Чукай ме. Тук няма да се притесняваме за шибаното скърцащо легло.

Той си мисли, че се притеснявам за леглото! Затворих очи и започнах да се движа, и точно когато реших да спра и да му кажа, че тази поза не ми харесва, да му кажа, че се давя от неизречени думи, от въпроси, на които не бях получила отговор, той ме целуна и попита:

— Къде си? Върни се при мен.

Застинах над него и опрях глава в рамото му.

— Мисля прекалено много.

— За какво?

— Изведнъж се стегнах. Мисля си, че си мой само в тези малки отрязъци от време. И май това не ми харесва чак толкова, колкото... си мислех, че ще ми хареса.

Той сложи пръст под брадичката ми и ме принуди да го погледна. Целуна ме и каза:

— Ще бъда твой всяка секунда, ако искаш. Просто трябва да ми кажеш.

— Не ме прекършвай.

Дори в мрака можех да видя смръщеното му лице.

— Каза го и преди. Защо си мислиш, че искам да те прекърша? Защо? Мислиш ли, че съм в състояние да направя такова нещо? — В гласа му имаше толкова болка.

— Би могъл. Без да го осъзнаваш или желаеш, но е възможно.

Той въздъхна, притисна лице към шията ми.

— Защо не искаш да ми дадеш това, което искам?

— Какво искаш? — попитах, преместих тежестта върху коленете си и пак се плъзнах върху него. Той ме стисна и задържа на място.

— Не мога да мисля, когато правиш това. — Пое въздух няколко пъти и прошепна: — Искam... само теб.

— Е...? — прошепнах и зарових пръсти в косата на тила му. — Ще има ли и други?

— Мисля, че ти трябва да ми кажеш, Хана.

Затворих очи и се запитах дали това би било достатъчно. Можех да му кажа, че няма да излизам с други. Той щеше да каже същото, щеше да обещае, че няма да се вижда с други жени. Но аз не исках всичко да зависи от мен.

Ако Уил наистина искаше да бъде само с една жена, значи той трябваше да постави условията, той трябваше да се обади на гаджетата си, да прекрати всичко с тях... ако наистина изпитваше нещо по-дълбоко към мен. Какво е това „Може би да, може би не, или каквото ти кажеш“. Не, това не ме удовлетворяваше. Целуна ме. Бе най-сладката целувка на света!

— Та аз ти казах, че искам да опитаме — прошепна. *Ти* беше тази, която заяви, че нищо няма да излезе. Ти знаеш кой съм и знаеш, че искам с теб всичко да е различно.

— И аз искам същото.

— Добре тогава.

Целуна ме и продължихме да се движим. Той повдигаше леко таз, аз движех ханша си в малки кръгчета около пениса му. Вдишвах дъха му, зъбите му се плъзгаха сладко по устните ми. Никога не се бях чувствала толкова близо до друго човешко същество. Никога през целия си живот. Ръцете му бяха навсякъде — по гърдите, лицето, бедрата, между краката ми. Гласът му беше тих, дрезгав, мек, окуражаващ, насърчаващ. Казваше ми колко е хубаво да ме усеща така близо, как усеща оргазма си, колко много се нуждае от мен, че сякаш е вървял през всичките тези години само за да бъде с мен. Каза ми, че когато е с мен, се чувства като при завръщане у дома след дълго отсъствие.

И когато оргазмът избухна, не ми пукаше дали съм седнала правилно, дали изглеждам смешно, дали съм наивна и неопитна. Интересуваше ме само това, че е впил устни в шията ми, че ме притиска силно, и единствената посока, в която можех да мръдна, е към него, в него.

— Готова ли си? — попита Уил. Беше неделя следобед и се бе промъкнал в стаята ми да ме целуне. По-голямата част от сутринта бе преминала в дебнене да останем сами в коридора или в кухнята за някоя тайна целувка.

— Почти. Трябва да сложа в багажа някои неща, които мама иска да занеса в апартамента.

Силните му окуражаващи ръце, увити около кръста ми, създаваха усещането за нещо солидно и стабилно, на което мога да се облегна, в което мога да се разтопя. Никога преди не ми бе правило впечатление колко често ме докосва, докато се изправихме пред ситуация, когато не биваше да го прави. Бях свикнала да усещам допира на пръстите му, на раменете му, бях свикала до такава степен, че явно бях спряла да обръщам внимание. И точно през този уикенд усетих липсата на малките и сладки моменти, разбрах колко са недостатъчни дори когато са в изобилие. Вече пресмятах колко километра трябва да изминем, за да се възползвам от предложението за задната седалка. Той избута назад вързаната ми на опашка коса, устните му се плъзнаха по шията ми и спряха точно под ухото. Чух ключовете на колата да подрънкват в ръката му, усетих студения метал, опрян в корема ми, там където блузата ми се бе повдигнала малко над колана.

— Не бива да правя това — каза. — Цяла сутрин Йенсен се опитва да ме приклеци, а на мен наистина още не ми се мре.

Думите му ми подействаха като леден душ. Отстъпих и започнах да сгъвам някаква риза в другия край на леглото.

— Напълно в негов стил — казах и свих рамене. Знаех, че и за двама ни ще е доста неловко, когато... ако семейството ми разбере за нас, но не можех да спра да мисля за нощта. Искях да го питам това, което най-много ме интересуваше в онзи момент, и то не беше за Йенсен или какво впечатление правим, а дали наистина е бил сериозен, когато ми каза, че иска единствено мен. Защото аз най-последно бях готова да направя крачката.

Закопчах ципа на чантата, но преди да я вдигна, той се пресегна през мен и хвана дръжката.

— Може ли аз?

Усетих топлината на тялото му, аромата на шампоан. Когато се изправи, не се отдели от мен, не направи усилие да увеличи разстоянието между нас. Затворих очи, зави ми се свят от близостта му, сякаш с присъствието си успяваше да изсмуче целия въздух от стаята. Той наклони глава настрани, целуна леко устните ми, а аз се притиснах към него, сякаш да догоня отиващата си целувка. Той се усмихна и каза:

— Нека оставя това в колата и да тръгваме, става ли?

— Да, добре.

— Скоро ще сме си у дома. И мисля, че няма да отида в моя апартамент тази нощ — прошепна и нежно докосна долната ми устна.

— Добре — казах. Краката ми трепереха. Той се засмя, вдигна чантата, а аз едва се задържах права. Когато излезе, едва не припаднах. След малко слязох долу. Лив беше в кухнята.

— Тръгвате ли? — попита тя и ме прегърна. Облегнах глава на рамото ѝ и кимнах.

— А Уил навън ли е вече? — Погледнах през прозореца, но не го видях. Нямах търпение да се махнем, да излезем на магистралата и да си кажа всичко, ей така, посред бял ден, за да не може да ме лъже или да бяга от въпросите ми.

— Мисля, че отиде да каже довиждане на Йенс — каза и започна да мие горски плодове в една купа.

— Трябва да ти кажа, че сте много сладки.

— Моля? Не! — Курабийките на плота вече бяха изстинали. Взех една шепа и ги напъхах в хартиена торбичка. — Казах ти, че няма нищо подобно, Лив.

— Разправяй ги на друг, Хана. Това момче яко е налапало въдицата. Честно казано, ще бъда крайно учудена, ако само аз съм забелязала.

Поклатих глава. Стана ми горещо. Извадих две метални чаши с капаче, сипах кафе във всяка, прибавих сметана за двамата и захар само за мен. — Мисля, че бременността е почнала да ти размеква мозъка. Не е както си го представяш.

Сестра ми не беше идиот, не беше и глуха. Няма начин да не е чула лъжата в гласа ми. Та самата аз чух как думите му прозвучаха кухо.

— Може би не искаш да видиш истината — каза и поклати скептично глава. — Но не ти вярвам.

Погледнах през прозореца в нищото. Знаех докъде бяхме стигнали с Уил, поне аз знаех за себе си. Нещата се бяха променили през последните дни и няхах търпение да седнем и да определим що за връзка имаме. Бях се страхувала да сложа някакви граници или дефиниция, защото си мислех, че имам нужда от собствено пространство.

Страхувах се също, че ще се разстроя, ако ми каже, че може да намери пролука да ме вкара в графика сред останалите жени. През последните дни желанието ми да отлагам този разговор бе продиктувано предимно от стремежа ми да пазя собственото си сърце, но изобщо не се замислях какво му е на него, какво мисли той, как се чувства. Но нямаше никакъв смисъл да мисля повече. Просто ставаше наложително да проведем този разговор.

Същият разговор, който той се бе опитал да проведе преди дни, същият разговор, който се опита да започне и снощи.

Сега трябваше да направя крачката, да поема риска. Някъде се затръшна врата. Подскочих и погледнах кафето, което все още разбърквах. Лив сложи ръка на рамото ми.

— Поне за една минута ми позволи да бъда по-голямата ти сестра. И ти казвам: внимавай. Говорим за небезизвестния Уил Самър.

И точно това беше причина номер едно да изпитвам такъв нечовешки ужас и да смятам, че съм на път да направя голяма грешка.

* * *

Взех кафето и някои неща за из път и отидох да се сбогувам с близките си. Всички се бяха пръснали из къщата.

Не успях да намеря само брат ми и... шофьора ми. Излязох да се огледам около колата, минах покрай гаража.

Спрях. Гласовете се процеждаха през филтъра на свежия въздух, птички пееха в клоните на дърветата.

— Просто искам да ми кажеш каква става между вас двамата — чух да казва брат ми.

— Нищо — отговори Уил. — Просто се виждаме от време на време. По твое настояване, ако смея да добавя.

Спомних си старата поговорка, според която не бива да подслушваш, защото най-вероятно няма да ти хареса това, което ще чуеш.

— Това „виждане“ да не би да е някакъв код за нещо друго освен... — попита Йенсен. — Изглежда, доста добре си я опознал.

Уил започна да говори нещо, но спря, а аз се свих назад от страх да не видят издължената ми сянка.

— Виждам се с... няколко... — Бях сигурна, че в момента потърква брадичката си. — Но Зиги не е сред тях. Тя е просто добър приятел.

Сякаш ме потопиха в ледена вода. Знаех, че го казва само за да ни предпази, но въпреки това стомахът ми се обърна. Уил продължи:

— Всъщност... иска ми се да опитам нещо ново с една от жените, с които се виждам.

Сърцето ми започна да блъска като парен чук. Идваше ми да изтичам и да го спра, преди да е казал прекалено много. Но тогава той добави:

— Така че, искам да приключа с останалите. За първи път знам, че искам повече... но това момиче се е барикадирало, не ме допуска, като залостена в клетка е. Абсурд е да направя крачка напред и да залича всичко, разбираш ли ме?

Ръцете и краката ми бяха като сварени макарони. Облегнах се на вратата и се опитах да се съвзема. Брат ми каза нещо, но не исках да чуя нищо повече.

* * *

Атмосферата в колата беше напрегната. Не, това е прекалено меко казано. Пътувахме от час, а едва си бяхме казали две думи.

Гладна ли си?

Не.

Температурата добре ли е? Топло ли ти е? Студено ли ти е?

Става.

Ще сложиш ли това в джипиеса?

Да.

Искаш ли спрем на бензиностанцията пет минути?

Ок.

Осъзнавах, че се държа отвратително, гнусно дори, че съм несправедлива към него. Всичко, което каза на Йенсен, беше просто... следване на *моите* инструкции. *Моите* правила, аз ги измислих, аз му ги поставих, той ги изпълни.

Всъщност бях малко учудена, че е чак толкова изпълнителен. Или раздразнена?

Отвори си устата, Хана. Кажу ми какво искаш!

— Добре ли си? — попита и се обърна да ме погледне в очите. — Забелязвам, че не ползваш думи с повече от една сричка.

Обърнах се и се загледах в профила му: наболата му брада, усмихнатите устни; не ме гледаше, просто знаеше, че го наблюдавам, но това бе достатъчно да го накара да се усмихне. После протегна ръка да хване моята и я стисна няколко пъти. Този жест беше много повече от секс. Уил бе най-добрият ми приятел. И исках да бъде много повече от приятел.

Повръщаше ми се при мисълта, че е бил с толкова много жени, но бях напълно сигурна, че след този уикенд няма да се види с никоя от тях. За бога, та ние правихме секс без презерватив! И ако това не беше повод за разговор!

Чувствах го толкова близо до себе си, чувствах го много повече от приятел. Притиснах длани към очите си.

Изпитвах ужас, притеснение. Ревност! И в същото време исках да решим всичко колкото е възможно по-бързо. Сега!

Защо можех да говоря с него за всичко, а не и за нещата, които засягаха само нас?

Спряхме за бензин и аз взех телефона му да потърся музика. Намерих песен, която знаех, че ненавижда, и я пуснах. Усмихнах се и го погледнах в страничното огледало. Едва не изтърва помпата. Закачи я, приближи се до прозореца и попита:

— Гарт Брукс?

— Ако не ти харесва, защо я пазиш в телефона си? — подразних го. Много добро начало на разговора. Даже се поздравих. Поне говорехме, а това е стъпка напред. Да се навлезе леко и много внимателно в темата, да се подготви меко кацане и после да се скача.

Той ме изгледа закачливо, после направи кисела физиономия, сякаш наистина му се гадеше от песента, и тръгна към помпата. Преговарях думите, които възнамерявах да му кажа: *Искам да съм твоя, искам да си мой. Моля те, кажи ми, че не си бил с други жени през изминалите седмици. Моля те, кажи ми, че само си въобразявам.*

Отворих плейлиста му и започнах да ровя из песните, за да намеря нещо по-добро, нещо, което да оправи настроението ми, да ми вдъхне увереност. И точно тогава пристигна съобщение.

Извинявай, не съм видяла съобщението ти вчера. Да, свободна съм във вторник вечер. Нямам търпение да се видим. У нас ли?

Кити.

Мисля, че мина минута, преди да успея да поема въздух.

Изключих екрана, свлякох се в седалката. Имах чувството, че някой ме е хванал за гърлото и се опитва да изтръгне стомаха ми през него. Вените ми щяха да се пръснат от адреналина, от унижение, от гняв. Някъде между чукането без презерватив в дома на родителите ми и тази сутрин, когато ме целуваше по шията, Уил бе успял да пусне съобщение на Кити, да си насрочи среща да я чука. По план — във вторник.

Когато потеглихме, пуснах телефона върху краката му и се загледах през прозореца. След няколко минути той провери за съобщения, прочете това от Кити и небрежно подхвърли телефона без коментар, без да каже дума! Не изглеждаше дори изненадан!

Исках да потъна в някоя дупка.

* * *

Пристигнахме пред жилището ми, но той с нищо не показва, че иска да се качи. Занесе чантата ми до вратата.

Стояхме там, притиснати от плашещо мълчание. Той се пресегна да махне един кичур от лицето ми, но веднага отдръпна ръката си, когато видя раздразнението ми.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Да, само съм изморена.

— Тогава ще се видим утре, нали? — попита. — Състезанието е в събота, така че тази седмица може да направим две-три по-дълги

тренировки.

— Да, добре.

— Значи ще се видим сутринта? — попита пак.

Изведнъж отчаяно ми се прииска да му дам последен шанс да ми обясни или да решим някакво огромно недоразумение.

— Да. И си мислех... искаш ли да дойдеш във вторник вечерта — казах и сложих ръка на рамото му. — Мисля, че трябва да поговорим за всичко, което се случи този уикенд. Съгласен ли си?

Той сложи длан върху ръката ми и вплете пръсти между моите.

— И не можеш да говориш сега? — попита. Беше едва седем, неделя вечер. — Хана, какво става? Имам чувството, че съм пропуснал нещо?

— Просто съм изморена от пътуването. Утре трябва да остана до късно в лабораторията, но във вторник съм свободна. Можеш ли да дойдеш?

Дали очите и гласът ми издаваха молбата ми: *Моля те, кажи да. Моля те?*

Той навлажни устни, погледна към вплетените ни ръце, после заби поглед в земята. Мисля, че това бе мигът, в който наистина видях как секундите падат, материализирани в тежки капки, и се пръскат из въздуха. Не можех да дишам.

— Всъщност... — започна, спря, поколеба се, замисли се и каза: — Имам късна среща по работа във вторник — излъга той. — Но мога да дойда през деня или...

— Не, няма проблем, ще се видим утре сутринта.

— Сигурна ли си? — попита.

— Да — казах. Сърцето ми се бе вледенило.

— Е, добре тогава, аз ще... — посочи вратата. — Ще си тръгвам. Сигурна ли си, че всичко е наред?

Не му отговорих. Той се загледа в обувките си, после ме целуна по бузата, обърна се и тръгна. Отключих и се отправих направо към спалнята, твърдо решена до сутринта да не мисля за абсолютно нищо.

* * *

Спах като къпана, събудих се чак когато алармата звънна. Натиснах бутона да я наглася за след десет минути.

Лежах и гледах все още осветения екран.

Уил ме излъга.

Опитах се да мисля разумно, да си напомня, че между нас няма нищо официално, така че какво значение има дали ме лъже, или не. Не бяхме заедно, не бяхме двойка... но като се замислих, и това не беше съвсем вярно.

Защото, колкото и да се бях опитвала да убедя себе си, че Уил е играч и не трябва да му вярвам за нищо, дълбоко в себе си вярвах, че тази събота е била от значение за него, че всичко се е променило. Ако всичко бе постарому, защо се чувствах така? Но очевидно за него бе съвсем в реда на нещата да чука други жени, докато седнем и договорим отношенията ни *официално*. Никога нямаше да бъда като него, *не исках* да бъда като него. Сръчно и ловко да разделям чувства и секс. Аз исках да съм само с него, а той можеше да бъде с всяка друга.

Бяхме напълно различни.

Цифрите пред очите ми се размазаха. Опитах се да преглътна сълзите си. Алармата пак звънна, изключих я.

Трябваше да стана за тренировка. Уил щеше да ме чака.

Не ми пука! Да си чака!

Издърпах кабела на часовника от контакта, обърнах се на другата страна и заспах.

* * *

През целия ден в лабораторията телефонът ми бе изключен. Тръгнах си след като слънцето залезе.

Във вторник сутринта станах, преди да звънне алармата, и отидох в спортния салон в сградата да тичам на пътеката. Не беше като бягането в парка с Уил, но на този етап изобщо не ми дремеше. Упражненията ми помагаша да дишам, да освободя съзнанието си от обърканите мисли, да се опитам да мисля разумно, да не се питам всяка минута какво прави Уил тази вечер и с коя го прави. Тичах по-бързо и по-дълго от всеки друг път.

През деня не си подадох носа от лабораторията, но в пет трябваше да си тръгна, защото не бях яла нищо, освен една кофичка кисело мляко и всеки миг щях да припадна.

Когато стигнах до къщи, Уил ме чакаше пред вратата.

— Здравсти — казах, щом наближих. Той се обърна, погледна ме, пъхна ръце в джобовете и дълго не откъсна очи от мен.

— Телефонът ти не работи ли, Хана? — попита накрая.

— Работи — казах с остро чувство за вина, което бързо премина. Изпънах рамене и го погледнах в очите, след което минах покрай него и отключих вратата, старателно спазвайки разстояние между нас.

— Ще ми кажеш ли какво, по дяволите, става? — попита и ме последва.

Добре, значи иска да говорим сега!

Огледах дрехите му. Очевидно не се бе прибирал да се преоблича и се запитах дали минава набързо, преди да отиде да се види с... *нея*. Нещо като да наобиколи харема, а после да изчука някоя друга. Никога нямаше да разбере как е възможно да е толкова луд по мен и в същото време да спи с други жени.

— Мислех, че имаш късна среща — казах и метнах ключовете на плота. Той се поколеба, премигна няколко пъти и каза:

— Имам, да. В шест часа.

— Ясно — промърморих.

— Хана, какво става, за бога? Какво не направих както трябва? Какво лошо направих?

Обърнах се, готова да му кажа истината, но не събрах сили, изплаших се да бъда честна с него. Вместо това се загледах в разхлабената му вратовръзка, в карираната риза, в оголения му врат.

— Нищо не си направил — казах. Знаех, че с тези думи не той, а аз сама разбивам сърцето си. — Трябваше да ти кажа отдавна за моите чувства. За липсата на чувства. Нямам чувства към теб, Уил.

— *МОЛЯ?* — беше изумен.

— Случилото се в дома на родителите ми бе малко странно. И да сме толкова близо при такава опасност да ни хванат... мисля, че това е била тръпката за мен. Просто се поунесох малко... в събота през нощта — откъснах очи от него, започнах да прехвърлям пликовете с писма и сметки и усетих как сърцето ми ще се пръсне. Насилих се да се усмихна и казах със съвсем безразличен тон:

— Уил, аз съм на дваайсет и четири. Искам да се забавлявам.

Той не помръдна, не каза нищо, само гледаше и премигваше. Сякаш някой го замерваше с нещо тежко, много по-тежко от думи.

— Но... не разбирам.

— Съжалявам, трябваше да се обадя или... — поклатих глава. Искаше ми се да се отърва от бученето в ушите си.

Кожата ми гореше. Ребрата ми сякаш се пукаха и се забиваха в плътта. — Мислех, че мога да го направя. Но истината е, че не мога. Този уикенд просто беше поредното доказателство за мен, че не мога да направя това с теб.

Съжалявам.

Той направи крачка назад и се огледа, сякаш току-що се събуждаше от сън и все още не разбираше къде е.

— Разбирам — преглътна мъчително и зарови ръка в косата си, сякаш внезапно се бе сетил за нещо. — Това значи ли, че няма да тичаш в събота. Тренирахме толкова...

— Ще дойда.

Той кимна само веднъж и изчезна. Вероятно завинаги.

ОСЕМНАЙСЕТ

До къщата на мама имаше много опасен завой на стръмно надолнище. Първо пътят се виеше нагоре, но никой не можеше да види надолнището след завоя. Всички свиреха с клаксоните, за да предупредят че идват, независимо в коя посока се движат, но когато хората минаваха за първи път оттам, не знаеха колко коварно е мястото. После винаги разказваха за този завой и как едва не са се пребили.

Може би с мама трябваше да сложим някакъв знак, но така и не го направихме. Тя казваше, че обича да натиска клаксона си и че цени чувството на доверие между нас. Казваше, че знаела толкова добре графика ми, че не ѝ е било нужно да натиска дори клаксон, за да се увери, че няма никой зад завоя.

Но аз не бях сигурен дали това чувство наистина ми харесва. Мразех да живея с гола надежда, че никой не идва в моята посока, мразех да не знам какво ме очаква след завоя, но пък изпитвах такова облекчение, дори екстаз, когато завиех и наистина нямаше никого, а колата се спускаше свободно надолу.

Хана беше точно такъв завой. Тя беше опасният завой, моето мистериозно изкачване и спускане. Сега осъзнавах, че през цялото време не бях успял да се отърва от подозрението, че ще изпрати някой камион да се блъсне в мен и да ме премаже.

Но когато бях с нея, достатъчно близо, за да я целуна, да я докосна, да слушам лудите ѝ теории за възстановяване на химена, тогава изпитвах луда комбинация от спокойствие и вълнение и преставах да се тревожа за вероятността да се разбия. Искаше ми се да вярвам, че избухването ѝ тази вечер е просто един такъв завой и че скоро пътят ще се стане равен и гладък, и отново ще има видимост. Искях да отхвърля мисълта, че връзката ни не е била обречена още преди да започне.

Ала не успях.

Може би се дължеше на младостта ѝ. Опитах се да си спомня как съм постъпвал на двайсет и четири и честно казано, видях един млад идиот, който работи нечувано много часове в лабораторията и после излиза да чука различна жена всяка вечер. В известен смисъл Хана беше надживяла годините си. Сякаш беше на двайсет и четири по някакво различно летоброене или по друга организация на времето, сякаш беше извънземно същество. Не изпитваше никаква потребност да бъде дете. Колко беше права, когато ми каза, че винаги е знаела как да бъде зряла, а сега трябвало да се научи да бъде дете. И ето, току-що завърши първото си изпитание: успя да гръмне всичко във въздуха. Много незряло и без абсолютно никаква връзка, но все пак успя.

Браво на Черешката.

Качих Кити в таксито и се върнах в офиса. Беше около осем. Бях решил да почета, да се хвърля в нещо, което да отклони вниманието ми, за да не мисля за случилото се преди няколко часа. Минах покрай офиса на Макс и видях, че свети.

Надникнах.

— Какво правиш тук? — попитах и се облегнах на рамката на вратата. Макс бе застанал с глава, отпусната в длани, но когато ме чу, вдигна вяло поглед.

— Сара излезе с Клоуи. Реших да поработя — каза и ме изгледа. Устните ми се спуснаха надолу, някак укорително. — Ти не излезе ли преди няколко часа. Защо се връщаш? Днес е вторник, нали?

Гледахме се мълчаливо. Въпросът увисна във въздуха. Толкова отдавна не бях излизал с Кити във вторник... Едва ли Макс осъзнаваше какъв тъп въпрос ми задава.

— Да, видях се с Кити — признах. — Съвсем за малко.

— Честно казано, Уил, не познавам по-голямо лайно от теб.

— Извиках я да пием по едно питие. — Погледна ме раздразнено, гневно дори, но аз вдигнах ръка да го спра, преди да се е разбучал. — *Да приключа с нея. Тъпанар!* — развиках се. — Макар че връзката ми с Кити бе чисто физическа и не намесвахме чувства, мислех, че трябва да ѝ кажа в очите, че сме дотук. Не я бях виждал от толкова време, но всеки понеделник се обаждаше да пита за вторника и беше редно да сложа край на това. Фактът, че Кити все още мисли, че има шанс да се видим, за да се изчукаме за час, ме караше да се чувствам виновен пред Хана.

Стомахът ми се обърна няколко пъти само при произнасянето на името ѝ. Нещата между нас не можеха да бъдат по-зле.

Никога не я бях виждал толкова затворена и далечна. Стиснах зъби и погледнах към стената. Разбирах, че ме лъже, но защо?

— И какво правиш тук? Къде е твоята Хана? — попита Макс и се облегна в стола.

Погледнах го мълчаливо и едва сега забелязах, че изглежда адски уморен, разтърсен, смален, не беше онзи Макс, когото познавах. Дори и след най-тежкия работен ден, Макс изглеждаше като... Макс. Но не и днес.

— Какво ти е? — попитах вместо да му отговаря. — Изглеждаш така, сякаш са те въртели в центрофуга.

Мина доста време, преди да ми отговори. Поклати глава, усмихна се и каза:

— Пич, нямаш представа за какво става дума. Хайде да минем да вземе Бен и да отидем да пием бира.

— Стигнахме в бара преди Бенет, но тъкмо седнахме на една от крайните маси до счупената машина за караоке, когато той се появи. Идваше направо от работа, но както винаги, изглеждаше като изваден от кутийка. Но като се вгледах по-внимателно, установих, че е по-зле и от Макс. Имах чувството, че всеки миг ще падне и няма да долази до масата. Запитах се кой от трима ни ще загуби съзнание пръв и дали някой ще оцелее да разкаже на останалите за тази нощ.

— Уил, покрай теб започвам да се пропивам през седмицата — каза със сетни сили и седна.

— Поръчай си сода — казах.

Погледнахме към Макс в очакване на обичайната му забележка, че е чисто богохулство да поръчаш диетична кола в английска кръчма, но той не обели дума, дори мисля, че не ни слушаше. Гледаше в менюто, сякаш се канеше да поръча нещо различно. После бавно го затвори и поръча Гинес, хамбургер и чипс. Както винаги!

Мади взе поръчките ни и изчезна зад бара. Втора поредна седмица идвахме във вторник вечер. Нямаше хора. Беше пусто като миналата седмица. Над масата ни надвисна тишина. Явно на никого не му беше до празни приказки и тъпи шеги.

— Макс, какво ти става? — попитах. Лицето му грейна с онази толкова истинска усмивка, която винаги ме бе удивявала, поклати глава

и каза:

— Попитай ме след втората бира — заяви и се усмихна на Мади, която тъкмо слагаше първата пред него.

— Съобщението, което получих от Макс, гласеше, че излизаме да „пийнем по женски“. Редно е да попитам коя от женските на Уил ще обсъждаме тази вечер — каза Бенет.

— Само една е женската. *Беше* една. Хана приключи с мен преди няколко часа, така че в момента няма никакви жени.

И двамата ме погледнаха с тревога и някак загрижено.

— Каза, че не желае да имаме връзка. Искала да се забавлява — добавих.

— По дяволите! — промърмори Макс и разтърка лицето си.

— И знаете ли какво си мисля? — продължих. — Мисля, че се наслушах на глупостите ѝ.

— Уил... — обади се Бенет с предупредителен тон.

— Не, няма Уил! — извиках и размахвах ръце да го спра, но колкото повече мислех, толкова повече се убеждавах, че има нещо друго в цялата тази напълно неразбираема ситуация. Да, вярно е, че беше ядосана тази вечер, и аз все още нямах никаква представа защо, но после се сетих как правихме любов на пода в къщата на родителите ѝ, спомних си глада в очите ѝ, сякаш не искаше само тялото ми, а се нуждаеше от мен, от *самия мен*.

— Знам, че изпитва нещо. Много неща между нас се промениха този уикенд — казах. — Сексът винаги е бил много интензивен, но никога като в онази нощ в дома на родителите ѝ.

Бенет се покашля.

— Извинявай, че те прекъсвам, но правилно ли чух, че сте се чукали в къщата на родителите ѝ?

Беше ми по-лесно да приема, че пита, защото е впечатлен, а не защото иска да ме упрекне, така че продължих:

— Сякаш най-сетне бе готова да признае, че между нас има повече от секс и приятелство или приятелство с бонус секс. — Вдигнах чашата с вода и отпих. — Но на другата сутрин се затвори. Ей така, изведнъж. И сега се измъква и казва, че не желае да бъдем двойка. Сякаш е направила голяма грешка с мен и се опитва да я поправи.

Двамата гледаха замислено, явно и за тях всичко това беше загадка. Накрая Бенет се обади:

— А вие изобщо вземали ли сте решение да бъдете двойка и да няма други? Съжалявам, но просто не мога да проследя кривата на връзката ви. Освен това сам знаеш, че си оставил забележителна редица жени зад гърба си.

— Тя знаеше, че искам да бъдем двойка, казах ѝ, но *тя* настояваше отношенията ни да бъдат отворени. Нямах избор, защото не исках да я губя. За мен тя е жената — казах. Не ми пукаше дали ще ме направят на нищо, защото ѝ бях позволил да командва и да размахва камшика по гърба ми. Не ми пукаше дали ще ми си подиграват, че съм изпуснал такава качествена жена. Както и да реагираха... си го заслужавах. — Каквото и да кажете, ще се съглася. Тя е забавна, красива, секси, тя е съвършена във всяко отношение. Може би просто трябва да се убедя, че днешният ден е бил нещо като леко премеждие, като дупка на шосето. И ако не успея да си го внуша, ще стана и ще изпотроша всичко наоколо, ще блъскам в стените, докато си счупя ръцете.

Бенет се засмя, вдигна чаша, чукнахме се.

— Да се надяваме, че ще ѝ дойде умът.

Макс също вдигна чаша, сякаш разбираше, че няма какво повече да се каже, но лицето му се сви в болезнена гримаса, сякаш изпитваше угризения. Може би мислеше, че вината е негова, защото преди няколко месеца ми бе пожелал да изпитам какво е да си нещастно влюбен, да си нагазил в дълбоките недра на любовната мъка.

След моята кратка реч всички пак млъкнахме и тишината стана по-наситена и тежка. Най-голямата ми тревога бе, че няма да мога да си върна Хана. От първия миг, когато плъзна ръка под тениската ми в спалнята на онова парти, знаех, *бях повече от сигурен*, че няма да мога да имам връзка с никоя друга. Хана ме съсипа. Глупости говоря! Много преди това. Още когато нахлузих шапката на главата ѝ, първия път, когато се видяхме в парка.

Но макар и да бях сигурен, че ме лъже за чувствата си, по-скоро за липсата на чувства, съмнението не ми даваше мира.

Защо ме излъга? Защо трябва да ме лъже? Какво се бе случило между вечерта, когато правихме любов на пода, и сутринта, когато се качихме в колата?

Тъкмо бях започнал да се спускам стремглаво по спиралата надолу, когато Бенет ме дръпна леко нагоре със собствената си

трагедия.

— Е, след като сме се събрали да си поплачем, значи е мой ред да цивря. Тая сватба ще ни побърка. Всички от моето семейство ще дойдат в Сан Диего за церемонията. Искам да кажа... *всички*. Пра-пра-лели, седми братовчеди на доведената майка на някой си, хора, които не съм виждал, откакто бях на пет. Същото е положението и със семейството на Клоуи.

— Това е хубаво. Не е ли хубаво... — Млъкнах, защото Бенет ми хвърли онзи леден поглед, с който може да среже човек на две. — Искам да кажа... не е ли хубаво, когато хората приемат поканата ти?

— Предполагам, че е *много хубаво, когато хората приемат поканата ти*, но *тези* хора изобщо не са канени! Нейното семейство е в Северна Дакота, а моите близки са навсякъде из Канада, Мичиган, Илинойс. И всички те искат да си направят екскурзия, просто си търсят повод да се разходят. И снощи Клоуи реши да сложи край на цялата тая работа и да изчезне.

Направо е побесняла и се страхувам, че ще се обади в хотела, ще анулира всичко и тогава... не знам. Всичко ще се прецака.

— Няма да направи такова нещо — каза Макс, сякаш събуден от необичайно отнесеното си настроение. — Или?

Бенет зарови пръсти в косата си, сви ги в юмруци и започна да се скубе.

— Не знам, честно казано, *не знам*. Тая сватба стана... нещо огромно, разрасна се до нечувани размери. Всичко излезе от контрол. Всеки кани някого, без наше знание, без наше позволение, сякаш се готвят за голямо безплатно парти. Колко му е?

За тях не е голяма работа, нали? В случая вече дори не става дума за разходите. Става дума за *свободно място*, където да се поберат. Става дума, че не искахме такава сватба. Искрахме сватба с не повече от сто и петдесет души. Сега са около триста — въздъхна тежко. — Става дума за един ден! Това е само един ден! Клоуи се опитва да запази разсъдъка си, но й е много трудно — поклати глава и ни изгледа. — На мен лично не ми пука за повечето от тези дреболии. За първи път в живота ми не се налага да контролирам нещата. Не ме е грижа какви са цветовете на това или онова, не ме интересува с какви цветя ще украсяват, не ме интересува каква е тортата. Интересува ме само това, което следва. Седмица секс с Клоуи на Фуджи.

Когато ще е моя съпруга. Може би наистина трябва да я оставя да анулира всичко, да се оженим набързо този уикенд и да се захванем с чукането.

Понечих да възразя, да му кажа, че всяка двойка със сигурност минава през това изпитание, но истината е, че нямах представа дали е точно така. Дори на сватбата на Йенсен, където бях само кум, единственото, което ме крепеше да издържа цялата церемония и да не избягам, бе възможността да правя секс в гардеробната с двете шаферки на жена му.

Не бях обърнал абсолютно никакво внимание на сантименталната страна на събитието. Така че се наложи да замълча и да оставя самопрезрението да ме яде колкото си иска.

Мамка му! Хана ми липсваше. И сега, когато седях на една маса с най-добрите си приятели, които се радваха на любовта на момичетата си, положението бе още по-лошо.

Не, не исках да наваксам или да ги догонвам в това, което постигаха в личния си живот. Просто исках да излизам с тях на чаша бира и да знам, че после ще си ида у дома, *при нея*. Липсваше ми спокойствието и удобството на компанията ѝ, начинът по който говореше, без да мисли какво ще каже. Бях забелязал, че това се случва само когато е с мен. С другите хора преценяваше думите си. Обичах, я защото беше естествена. Едно много лудо, много диво същество. Липсваше ми тялото ѝ, удоволствието, което това тяло ми доставяше, и мамка му, как ми липсваше тръпката аз да ѝ доставям удоволствие. Исках да лежа с нея в леглото цяла нощ и да си говорим за *нашата* сватба. Исках всичко това.

— Не се отказвайте — казах накрая. — Знам, ще кажеш, че не разбирам нищо от тези неща, но съм убеден, че с всяка сватба е така. В един момент всичко изглежда ужасно, но после се нарежда.

— Толкова много работа само за един ден дандания! Животът е далеч по-дълъг и значим извън този отрязък време на пълна лудост — каза тихо Бенет.

Макс се засмя, вдигна чашата, остави я, замисли се и тогава избухна в нечовешки смях. Погледнахме го изумени.

— Цяла вечер се държиш като зомби, Макс, но сега вече започваш да ме плашиш. Всички си споделяме по женски. Хана мина през сърцето ми като валяк, Бенет се бори стоически с планиране на

сватба и неканени роднини, което очевидно го е съсипва. Сега е твой ред.

Той поклати глава и се усмихна.

— Добре — каза и махна на Мади за още една бира. — Бен, едно условие. Тук си като мой приятел, а не като шеф на Сара.

Ясно ли е?

Бенет кимна. Макс сви леко рамене и измърмори:

— Е, момчета, ще ставам татко.

Тежката и напрегната тишина, която тегнеше над масата ни цяла вечер, сега ми се стори като кошмарен умопомрачителен шум в дискотека, пълна с лунатици, в сравнение с вакуума, последвал след това изречение. С Бенет застинахме, спогледахме се.

— Макс? — Гласът на Бенет прозвуча необичайно, дори плашещо деликатно и меко. — Бременна ли е?

— Да, копеле, бременна е. — Макс вдигна очи. Страните му бяха порозовели, очите — широко отворени. — Ще има бебе.

*Мое*то бебе.

Бенет не откъсваше очи от лицето му, изучаваше го, сякаш го виждаше за пръв път.

— Това е много хубаво — каза много предпазливо. — Нали? Нали е хубаво нещо да имаш бебе?

Макс кимна и обърна поглед към мен.

— Удивително е. И аз съм изплашен до смърт, втрещен... ако трябва да съм честен.

— В кой месец е? — попита Бенет.

— Малко след третия.

Двамата подскочихме от възмущение, че ни казва чак сега, но той вдигна ръка и обясни.

— Не, не съм крил нищо. Беше много стресирана и мислеше, че... Както и да е... направи си тест през уикенда, но едва днес разбра, че е чак толкова напреднала. И днес, когато казах, че излизам на бизнес среща... ходихме на ултразвук... да видим бебето! — Той закри лицето си с длани. — Какво, за бога, стана, не знам. Преди по-малко от ден научавам, че е бременна, а днес виждам цяло *дете* в нея. Достатъчно напреднала, за да могат да определят пола на бебето. Приличало им на момиченце, но след два месеца щяло да се знае със сигурност. Просто всичко е толкова нереално! Сякаш сънувам.

— Макс, защо поркаш с нас навън, а не си при нея? — попитах с усмивка. — Не трябва ли да си си вкъщи, да пиеш сайдер и да мислиш за име за бебето?

— Тя пожела да излезем поотделно тази вечер. Мисля, че искаше да се отърве от мен, понеже бях непоносим тези два дни. Искях да започна ремонт на апартамента, не спрях да я питам кога ще се женим, даже на себе си досадих. Искаше да каже на Клоуи. Освен това утре ще излизаме само ние двамата. — Той застина, изглеждаше загрижен, притеснен. — Но сега, в края на този ден, мога да кажа, че съм смазан.

— Не се притесняваш за нещо, нали? — попита Бенет. — Искам да кажа, че това е нещо много хубаво! Невероятно! Ще имате бебе!

— Не, предполагам, че тревогите ми са нормални, всички вероятно изпадат в подобно състояние — каза Макс. — Дали ще бъде добър татко? Сара не пие, но дали не сме направили нещо през последните три месеца... което да е навредило на детето. И дали Сара ще е добре с това растящо човече в нея? И ако е някоя грамадно бебе... като мен, а тя е толкова дребничка.

Не се стърпях. Бутнах стола назад, издърпах го и го прегърнах. Толкова беше влюбен в Сара! Загубваше ума си, когато беше край нея. И макар че постоянно му се подигравах, не можех да не призная, че са удивителна двойка. Много преди да го каже пред нас, знаех, че е готов да се задоми, да бъде добър съпруг и баща.

— Макс, ще бъдеш много добър татко. Не се шегувам. Поздравления.

Направих крачка назад. Бенет стана, стисна му ръката и го прегърна.

Беше вълнуващо, човешко. Седнах. Имах чувството, че потъвам в стола. Това тук, нещата, които се случваха около мен, беше истинският живот. Това бе началото за нас: да се решим и да бъдем истински мъже, да преглътнем сватби и роднини, да направим крачка напред и да постъпим мъжки. Не става дума за шибаната работа, нито за мижавите чувства, които идват и си отиват за ден. Животът е това, което градиш с малко криви и грозни тухли, но сам, когато правиш една или друга по-голяма или по-малка крачка, когато събираш двамата си най-добри приятели и им казваш, че ще ставаш татко.

Извадих телефона си и написах на Хана едно-единствено изречение:

Ти си единственото същество, за което мисля.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

Когато бях малка, подлудявах цялото семейство преди празник или важно събитие. Не спях с дни. И никой не разбираше защо. Майка ми будуваше с мен нощ след нощ, напълно изтощена, и ме умоляваше да си легна и да се опитам да заспя.

— Зиги, ако си легнеш и поспиш, Коледа ще дойде по-бързо. Времето лети, когато спиш.

Но този трик никога не минаваше.

— Не мога да заспя — упорствах аз. Мислите ми препускат.

Последните дни и часове преди ваканция или рожден ден крачех из коридорите на голямата ни къща и дори не ми минаваше през ум, че по това време трябва да съм в леглото и да спя. Така и не се отърсих от това.

Е, в събота не беше Коледа, не беше и първият ден от лятната ваканция, но броях всеки час, всяка минутка, сякаш точно това ме чакаше. Защото колкото и патетично да е, колкото и да се ненавиждах за състоянието си, предстоеше да видя Уил. От самата мисъл не можех да спя. Заставах до прозореца и пресмятах за милионен път броя на уличните лампи до неговия апартамент.

* * *

Казват, че първата седмица след раздяла е най-тежка. Така се надявах да е вярно, защото, след като получих съобщението му *Ти си единственото същество, за което мисля*, настана истинският ад.

Може би бе объркал номера. Беше ми пратил съобщение, предназначено за друга? Или го казваше, защото е сам? Или пък защото е с друга, но мисли за мен? Не можех да му се сърдя за последното и след като егоизмът ми отстъпи място на разума, се сетих, че аз също му бях писала съобщения, когато бях на среща с Дилън. И трите пъти.

Най-лошото беше, че няхах с кого да поговоря за това. Е, имах, но човекът, с когото можех да говоря за себе си, бе самият Уил. В петък вечерта слънцето залязваше, когато Сара се обади да ме покани на питие с Клоуи.

Цяла седмица правех опити да изглеждам смела и безразлична, но истината е, че изглеждах нещастна и започваше да ми личи. Изглеждах уморена. Изглеждах тъжна. Изглеждах точно както се чувствах. Липсваше ми толкова много, усещах, че го няма с всеки дъх, който поемах. Знаех точно колко секунди са минали, откакто го видях за последен път.

Барът беше малко уютно местенце в Челси. Казваше се *Вана с джин*. Отвън не изглеждаше кой знае какво. През деня, когато нямаше дълга опашка с чакащи да влязат, не би направил никакво впечатление. Но ако човек знае какво търси, веднага ще види единствената червена крушка над вратата. Осветлението беше слабо, музиката — хладен и отпускателен джаз. В средата имаше истинска вана от мед.

Клоуи и Сара седяха на бара. Вече си бяха поръчали напитките. Бяха си довели и компания — разкошен млад мъж.

— Здравейте. Съжалявам, че закъснях — казах и се настаних на високото столче до тях.

Тримата се обърнаха, погледнаха ме и красивият мъж каза:

— О, миличка, разкажи ми всичко. Кой ти причини това?

— Аз... аз съм Хана — казах объркано.

— Не му обръщай внимание — намеси се Клоуи и плъзна менюто по плота на бара. — Ние така правим. И си поръчай нещо за пиене, преди да говориш. Изглеждаш така, сякаш само напитка може да те оправи.

Мистериозният мъж я погледна обидено и тримата започнаха да спорят по въпроса за пренебрегването, а аз отворих менюто на коктейлите и вината. Избрах първото, което ми се стори подходящо за настроението ми.

— Един томахоук — казах на бармана, но с периферното си зрение улових изненадата, с която се спогледаха Сара и Клоуи.

— Права бях! — заяви Клоуи, поръча с жест още едно, хвана ме за ръката и ни поведе към една маса. При други обстоятелства вероятно бих пила цяла нощ с надеждата да се насвяткам до

безсъзнание, но трябваше да тичам на другата сутрин и не беше редно да съм махмурлия.

— Между другото, Хана, това е Джордж Мърсър — каза Клоуи и ми представи красивия млад мъж, но не спираше да ме гледа с учудени, любопитни очи. — Асистент е на Сара. Джордж, това е прекрасната Хана Бергщрьом, която скоро ще падне под масата.

— А, лека категория значи — каза Джордж, кимна към Клоуи добави: — Какво, за бога, правиш с тези тежки пиячи?

На тези двете тук трябва да им лепнат по един предупредителен етикет „Забранено за невинни млади момичета“.

— Джордж, искаш ли да усетиш тока на обувката ми в задника си?

— Целият ли? — попита Джордж, без да мигне.

— Перверзна работа — изръмжа Клоуи.

— Лъжкия — засмя се Джордж.

Сара облегна лакти на масата и каза:

— Не им обръщай внимание. Все едно гледаш Клоуи и Бенет, с тази разлика, че няма шанс тези двамата да се изчукат, понеже и Клоуи, и Джордж искат да чукат Бенет.

— Ясно — промърморих. Сервитьорката започна да реди напитките на масата и аз плахо отпих със сламката. — Мамка му! — закашлях се, гърлото ми пламна.

Изпих почти цялата чаша вода, а Сара не откъсваше очи от мен.

— Какво става, Хана? — попита тя.

— Много е... люто!

— Тя не те попита за напитката — намеси се Клоуи.

Погледнах в чашата и се опитах да се съсредоточа върху малките парченца паприка, плуващи по повърхността, и да не обръщам внимание на чувството на празнота в стомаха.

— Някой от вас да е виждал Уил тези дни?

Сара и Клоуи поклатиха глави, а Джордж наостри ухо.

— За Уил Самър ли става дума? Чукаш *Уил Самър*? Милостиви боже! — извика той и повика сервитьорката. — Ще ни трябва още една чаша и ако може да донесете направо цяла бутилка.

— Всъщност не съм говорила с него от понеделник — каза Сара.

— Аз го видях във вторник следобед — каза Клоуи. — Мисля, че има доста натоварена седмица или поне така изглеждаше тогава. Леко

е луднал.

— Но... той не беше ли с теб за Великден при вашите? — попита Сара.

И ето че сега аз бях онова досадно момиче, от което всички бягат, онова сополиво момиче, което разказва за драматичната раздяла с гаджето си и раздухва сърцераздирателната си история пред всички. Не исках дори да мисля за моята история, още по-малко да я споделям с приятели в бар. Как да обясня колко хубаво беше през уикенда? Как да призная, че съм била толкова наивна да повярвам на всяка негова дума, как да им кажа, че съм влюбена? И тук съзнанието ми отказа да работи. Думата „влюбила“ увисна като бетонен панел над мислите ми.

— Хана, слънце? — Сара сложи ръка върху моята.

— Просто се чувствам като кръгъл идиот.

— Хана, не е нужно да говориш за това, ако не искаш или не си готова. Знаеш, нали? — каза Клоуи и ме погледна загрижено.

— Разбира се, че трябва да каже — сопна ѝ се Джордж. — Как иначе ще направим живота му ад, ако не знаем всички подробности? Може би трябва да започнем отначало и полека да стигнем до кошмара, който ти е причинил.

Примерно с въпрос номер едно — тая негова пишка... за нея се говори като за легенда. Има ли защо? И пръстите му наистина ли са толкова магически, както съм подочул? — После се наведе и прошепна на ухото ми: — И според слуховете, момчето можело да спечели световно по най-дълго ядене на плодове, сливи например... ако ме разбираш правилно.

— *Джордж* — извика с укор Сара, а Клоуи го застреля с поглед, но не успях да скрия усмивката си.

— Изобщо не разбирам за какво говориш — прошепнах и аз.

— Е, виж в YouTube. Поне ще придобиеш визуална представа.

— Да се върнем на въпроса. Защо Хана е разстроена — каза Сара и се опита да го смърми с поглед, но не успя.

— Аз просто... — поех дълбоко въздух и затърсих думите. — Какво знаете за Кити?

— О! — Клоуи се облегна в стола, погледна Сара и пак извика едно много драматично О!

— Какво значи това О! Клоуи — попитах и облегнах лакти на масата.

— Това... какво е?... Искам да кажа... Кити... да не би да е някоя от неговите... — Джордж дори не довърши несвързаното си изречение.

— Да — каза Сара. — Тя е една от неговите любовници.

— Знаеш ли дали се е виждал с нея напоследък — попитах, много раздразнена от определението „любовница“.

Клоуи се замисли, сякаш много внимателно подбираше думите си.

— Ами... не знам да е прекратил официално отношенията с нея — каза тя. — Но Хана, той те обожава. Всеки може да го ви...

— Той все още се вижда с нея — прекъснах я. Тя въздъхна тъжно.

— Не знам, честно, не знам. Ние наистина го притиснахме доста яко да приключи с нея, но не мога да кажа със сигурност, че вече не се виждат.

— Сара? — попитах.

Тя поклати глава и каза тихо:

— Съжалявам, но и аз не знам нищо със сигурност.

Питах се дали е възможно сърцето да се разбива няколко пъти, дали е възможно да се разпада парче по парче.

Ясно чух първото пропукване, когато прочетох съобщението от Кити. После се отчупи второ парченце, когато ме излъга за вторник. После през цялата седмица усещах как се къртят ту малки, ту големи парченца, докато накрая бях убедена, че нищо не е останало от сърцето ми и беше цяло чудо, че там все още нещо пулсира.

— Подслушах разговор между него и брат ми. Той каза, че иска да започне сериозна връзка с... някоя, но се страхува да приключи с останалите. И тогава си помислих, че става дума за официално приключване. Нещата вървяха наистина страхотно. Но после Кити му прати онова съобщение... Играех си с телефона му и го прочетох.

Явно я беше питал за вторник вечерта и тя му отговори с пълна готовност.

— Защо не го попита, защо не поиска обяснение? — каза Клоуи.

— Искях сам да ми каже. Уил винаги е бил честен във връзките си и изобщо в общуването си с хората. И аз реших да го покана на вечеря във вторник, за да видя какво ще ми каже... надявах се да ми каже истината за Кити.

— И? — попита Сара.

— Каза, че има... *нещо*. Късна среща. Същата вечер — въздъхнах.

— Кофти! — обади се Джордж.

— Да. И затова приключих всичко веднага, на място. И го направих по най-безобразния начин. Не знаех какво да му кажа, затова го изгоних. Казах му, че цялата тая работа става много сериозна, че съм само на двайсет и четири и не искам да се обвързвам, че не искам нищо сериозно и предпочитам да се забавлявам, и не желая да съм с него.

— По дяволите, момиче! — каза Джордж тихо. — Когато искаш да приключиш нещата, първо изкопаваш дупка и чак след това пускаш бомбата.

Простенах и закрих очите си с длани.

— Трябва да има някакво обяснение — каза Сара. — Уил никога не казва, че има среща, когато отива да се види с жена. Той просто казва, че отива да се види с жена. Хана, никога не съм го виждала такъв, дори Макс не го е виждал такъв! За всички е повече от очевидно, че те боготвори.

— Какво значение има? — попитах. Не бях докоснала питието си, просто го забравих.

— Той ме излъга за вторник, но аз бях тази, която настояваше да държим връзката си отворена. За мен това означаваше възможност да градя нови връзки, да се виждам не само с Уил. За него отворена връзка е означавало да запази позициите си с жените, които вече има. А като си помисля, че точно той настояваше и искаше повече от секс с мен.

— Говори с него, Хана — каза Клоуи. — Довери ми се за този съвет. Трябва да му дадеш шанс да ти обясни.

— Да ми обясни какво? Че се е виждал с нея точно по правилата, които аз му поставих? И тогава какво?

Клоуи стисна ръката ми.

— Тогава вдигни глава и лично му кажи да се разкара от живота ти завинаги. Тегли му една майна. Но го направи очи в очи.

* * *

Много преди да съмне бях облечена и готова за състезанието. Вървах пеша десет пресечки до старта. Бях изнервена до краен предел. Щяхме да тичаме в Сентръл парк. Трасето бе малко над тринайсет мили. Няколко улици бяха отцепени, за да има място за тентите, за камионите на спонсорите, за зрителите и участниците. Това вече беше истинско състезание. И Уил щеше да е там, а аз трябваше да реша дали да говоря с него, или да оставя нещата както си бяха. И в двата случая имах чувството, че няма да понеса изхода от събитията.

Небето избледняваше. Въздухът бе хладен, свеж, а лицето ми гореше, сърцето ми щеше да се пръсне от напрежение. Трябваше ми концентрация дори за елементарни неща като поемане на въздух, после издишване, после вдишване, пак издишване. Не знаех нито къде отивам, нито какво правя, но ми се стори доста добре организирано.

Когато приближих, видях множество табелки, които ме упътиха накъде да тръгна и да се регистрирам.

— Хана?

Вдигнах поглед и видях моя бивш партньор и любовник, застанал до масата, където трябваше да се запишем.

Изражението му бе пълна загадка. Надявах се, че спомените ми ме лъжат колко поразително красив е този мъж, колко завладяващ и пленителен може да бъде, когато си край него. Но паметта ми се оказва доста добра. Той удържа погледа ми, а аз не знаех как да реагирам. Дали да се разсмея истерично, дали да заплача, или да избягам, ако се опита да ме доближи?

— Здравсти — казах най-накрая.

Бях очаквала от себе си всичко, но самата аз истински се изненадах, когато изпружих ръка напред за... за какво?

Да се здрависаме? За бога, Хана! Но стореното, сторено. Треперещата ми ръка висеше между двама ни, а той я гледаше изумен.

— О... така ли... ще бъде вече? — попита тихо. После избърса длан в долнището си и крепко стисна моята. — Ей, здрасти. Как я караш? К'во става?

Преглътнах и измъкнах ръката си на секундата.

— Здравсти. Добре съм.

Беше комично, грозно, пошло, толкова нелепо, че ми се искаше да обсъдя всичко с... Уил. Само с Уил. Имах около милиард въпроси за

протокола след разяла и дали ръкостискането винаги е най-лошият жест, или само сега изглежда така.

Наведох се, механично написах името си, взех листовки с информация от жената, която записваше участниците и ми обясняваше подробности, които нито чувах, нито разбирах. Имах чувството, че някой ме е пуснал в мрежа под водата и ме държи за наказание там. Когато жената свърши, Уил беше все още наблизо. Изражението му издаваше тревога, и все пак някъде в погледа му виждах надежда.

— Имаш ли нужда от помощ? — прошепна.

— Мисля, че не — поклатих глава. Това, разбира се, бе безсрамна лъжа. Нямах и най-малка представа какво правя и какво се очаква от мен.

— Трябва да отидеш до онази тента — каза меко. Очевидно бе прочел всяка моя мисъл и му беше ясно, че не знам къде е изток, камо ли в каква посока да тичам. Сложи ръка на рамото ми, но аз веднага се дръпнах като ужилен.

— Разбрах, благодаря.

Мълчанието се нагнетяваше с всяка изминала секунда. Дори не забелязах кога до него е застанала красива жена.

— Здравсти — каза тя. Погледнах я. Усмиваше се открито и искрено, ръката ѝ бе протегната за поздрав. — Мисля, че не се познаваме официално. Аз съм Кити.

Отне ми минутка да наредя пъзела и когато успях, изненадата ме връхлетя като токов удар. Усетих как зяпвам, как очите ми се разширяват и изскачат от орбитите. Как е могъл да си въобрази, че това е редно? Точно днес да я доведе тук! Но когато погледнах Уил, той също беше много изненадан. Не я ли беше видял да се приближава?

Лицето на Уил спокойно можеше да бъде сложено в речника до думата „засрамен“.

— О, Господи! О, *мамка му...* Кити... — После ме погледна и изражението му се смекчи. — Кити, това е моята Хана.

Замигах насреща му. *Какво каза? Коя Хана? Чия?*

— Радвам се да се запознаем, Хана. Уил ми разказа всичко за теб.

Разбирах, че говорят нещо, но думите им не можеха да проникнат в замъгленото ми съзнание, заето от едно-единствено изречение. *Това е моята Хана. Това е моята Хана.* Не, това е грешка,

просто му е станало кофти и ме е съжалил... или се е объркал. Погледнах през рамо и казах:

— Трябва да тръгвам.

Обърнах се и се запрепъвах към тентата, далеч от тях, далеч от масата и жената зад нея.

— Хана! — извика той, но не спрях, дори не се обърнах. Бях все още леко замаяна, докато попълвах данните си.

После ми дадоха номер, завързах прилежно връзките на маратонките си и започнах да загривам. Чух приближаващи стъпки. Обзе ме ужас, защото предположих, че Уил идва след мен. Уви, много по-лошо. Беше Кити.

— Той е страхотен мъж — каза тя и сложи номера си.

Сведох поглед, без да обръщам внимание на пожара в стомаха си.

— Да, разбира се. Страхотен е.

Тя седна на пейката и започна разсеяно да отлепва етикета на шишето с вода.

— Знаеш ли, никога не бях очаквала това да се случи — каза, засмя се и поклати глава. — През всичките тези години не спираше да ми повтаря *Повярвай ми, не си виновна ти. Просто не искам нищо повече от това, което имаме. Не го искам с никоя. А сега? Сега, когато най-накрая приключи с мен, основанието му беше, че иска нещо повече от секс. Само че с друга.*

Седнах и я погледнах.

— Приключил е с теб?

— Е... да. Тази седмица приключи официално, но не се бяхме виждали от... — тя погледна нагоре и започна да пресмята. — От февруари. Оттогава ми се обаждаше само да ми каже, че не може да се види с мен.

Не знаех какво да кажа.

— Сега поне знам защо. — Трябва да съм изглеждала като ударена от гръм. Тя се наведе и прошепна с усмивка: — Защото той е влюбен в теб. И ако си толкова удивителна и съвършена, за каквато те мисли, не бива да си позволяваш да го нараниш.

* * *

Нямам никакъв спомен как съм прекосила парка, как съм стигнала до другите участници. Мислите ми бяха пълна каша.

Февруари? Та ние само бягахме тогава... Март, едва през март започнахме да правим секс... Вторник вечерта... за да приключи с нея очи в очи. Като достоен мъж, като честен човек. И е приключил с нея ДОРИ след като аз го изгоних! Затворих очи. Истината ме връхлетя като ураган. Вината ме затисна като скала.

— Готова ли си?

Подскочих. Уил стоеше до мен. Много внимателно сложи ръка на рамото ми, за да не ме изплаши. Усмихна се... предпазливо.

— Добре ли си?

Огледах се. Исках да намеря изход да избягам, да седна някъде и да мисля. Не бях готова да го видя така близо до мен, да ми говори, сякаш пак сме приятели. Не можех да понеса да бъдем мили един с друг, защото му дължах огромно извинение. Отново. Но пък ме ядеше и мисълта, че ме излъга за вторник. Не знаех откъде да започна. Да говоря за лъжата или да се извинявам. Погледнах в очите му, търсех знак, нещо, което да ми даде кураж, да ми обещае, че можем да поправим стореното.

— Да, мисля че съм готова.

— Ей, Хана! — Направи почти незабележима крачка към мен.

— Да?

— Ти си... Ти ще се справиш. — Очите му, тревожни и нетърпеливи, търсеха думите в моите. Стомахът ми се обърна, гадеше ми се от вина. — Знам, че нещата между нас са... объркани, но забрави за това, не мисли за нищо. Трябва да си тук, да мислиш за състезанието. Толкова много тренира, знам, че можеш да се справиш.

Издишах дълго и продължително и за първи път от седмица изкарах от дробовете си тревогата за Уил.

— Притесняваш ли се? — попита тихичко и започна да разтрива раменете ми.

— Малко.

Усетих точния момент, в който Уил не беше вече Уил, а моят личен треньор и това за малко ме успокои. Хванах се здраво за парченцето платонична фамилиарност.

— Помни, че трябва да тичаш с равно темпо. Не пилей сили в началото, защото втората половина е много по-трудна и ще ти трябват

сили, за да стигнеш до финала. Разбра ли ме?

Кимнах.

— Помни, че това е първото ти състезание и целта ти е да стигнеш до финала, а не да се класираш на челно място.

Не мисли за победа сега.

— Добре — казах и навлажних устни.

— Тичала си по десет мили, можеш да минеш тринайсет. Аз съм тук, така че ще го направим заедно.

— Но ти трябва да си напред, можеш да се класираш! Това е нищо за теб — мигах изненадано насреща му.

— Моето състезание е след две седмици. Това е твоето. Вече съм ти казал.

Кимах като глухоняма, напълно загубила сетивата си. Не можех да откъсна очи от лицето му, от устата, която ме бе целувала толкова пъти, която искаше да целува мен, само мен, от очите му, които ме гледаха с внимание и надежда всеки път, когато произнасях дори най-обикновени думи, когато го докосвах, от ръцете, които сега разтриваха врата ми, а бяха докосвали всеки сантиметър от тялото ми. Той бе заявил на Кити, че иска да е само с мен. Беше ми казал същото. Със същите думи. Но аз... аз никога не повярвах. Може би играчът вече наистина го нямаше.

Той ме погледна за последен път, свали ръце от раменете ми, пусна ги тежко до тялото си, после сложи длан на гърба ми и ме поведе към стартовата линия.

* * *

Състезанието започваше от югозападния край на парка до Кълъмбъс Съркъл. Уил ми даде знак да започваме със загревката и аз изпълнявах всичко, което ми кажеше. От време на време кимаше одобрително, но безмълвно, гледаше ме окуражително.

— Задръж още малко — каза. — Дишай.

Обявиха, че е време да се придвижим към стартовата линия. Пистолетният изстрел разцепи въздуха и птичките уплашено се разбягаха високо в небето. Хиляди тела се втурнаха напред.

Маршрутът минаваше по външното трасе на Сентръл парк, покрай улица „Севънти Секъндс“ и се връщаше до стартовата линия.

Първата миля винаги е най-трудната. На втората светът около мен сякаш изчезна и чувах само топуркането на стъпки и пулса в ушите си. Почти не говорехме, но чувах вибрациите от неговите стъпки, усещах как от време на време рамото му леко докосва моето.

— Справяме се страхотно — каза на третата миля.

— На средата сме, Хана. Вървиш много убедително.

Последната миля беше истинска агония. Тялото ме болеше, мускулите ми от състояние на пълна вцепененост сякаш започнаха да се втечняват и горят, имах схващания навсякъде. Буквално виждах пулса в гърдите си.

Дробовете ми пищяха да спра. Но в съзнанието ми цареше пълно спокойствие. Сякаш пак бях под вода. Гласовете достигаха до мен приглушени и се сливаха в едно постоянно жужене. Но продължавах да чувам ясно и отчетливо един-единствен глас.

— Последна миля. Това е. Направи го! Страхотна си, Черешке!

Едва не се препънах, когато ме нарече така. Гласът му бе мек, нежен, изпълнен с потребност, но когато го погледнах, зъбите му бяха здраво стиснати, челюстите му изпукаха, а очите му останаха вперени в трасето.

— Извинявай — каза някак хладно. — Не биваше, знам. Съжалявам.

Поклатих глава, навлажних устни и погледнах напред. Бях прекалено уморена дори да го докосна. Едва сега осъзнах, че това е може би най-тежкото изпитание от всички тестове, на които ме бе подлагал животът, по-трудно от изпитите в училище, по-ужасно от всички безсънни нощи в лабораторията. Науката винаги ми се бе отдавала.

Учех, разбира се, много учех, върших си работата, но никога не ми се бе налагало да полагам нечовешки усилия да продължа напред, когато единственото ми желание бе да падна на тревата и никога да не мръдна оттам. *Онази* Хана, която срещна онзи Уил на заледената пътечка преди няколко месеца не би могла да пробяга тринайсет мили.

Не би си направила дори труда, защото *онази* Хана би помислила, че силата ѝ не е в това. Щеше да се върне в лабораторията,

при учебниците си, в празния си апартамент, при торбичките с храна за къщи. Порция за един.

Но не и *тази* Хана, не и сега. И той ми бе помогнал да стигна толкова далеч.

— Почти сме на финала — каза окуражително Уил и посочи няколко високи дървета, недалеч от нас. — Там е.

Тръснах глава да махна косата от лицето си и продължих със същото темпо. Вдишване, издишване. Искях да не спира да говори и в същото време исках да мълчи. Усещах всяка клетка в тялото си като включена към електрическата мрежа, разтърсена от хиляда волта. Почти виждах как с всяка стъпка заредените с електричество клетки изскачат от тялото ми на тревата и бягат до мен.

Никога през целия си живот не бях усещала такава жестока умора и болка, но в същото време никога не се бях чувствала толкова жива. Пълна лудост, знам, но макар че ръцете и краката ми бяха пламнали и всяко вдишване бе по-трудно от предишното, няхах търпение да го направя отново.

Болката си струваше най-вече заради страха ми от провал, заради страха ми, че мога да бъда наранена. Бях копняла за нещо, което си заслужава риска, да хвана риска за рогата и да скоча с двата крака.

И с тази последна мисъл, хванах ръката на Уил и прекосихме финала.

ДВАЙСЕТ

На няколко метра от финалната линия, Хана продължи да върви в малки кръгчета, после се наведе и опря ръце на коленете си.

— Господи, беше страхотно! Чувствам се страхотно! — каза задъхано, без да откъсва поглед от земята.

Няколко доброволци се втурнаха към нас да ни дадат енергийни напитки. Изпихме ги на един дъх. Толкова се гордеех с нея. Не можах да се въздържа и я прегърнах. Целунах я по челото.

— *Беше невероятна!* — казах и притиснах лице към косата ѝ. — Толкова се гордея с теб, Хана.

Тя застина в ръцете ми, плъзна длани около кръста ми и просто ги задържа там. Зарови лице във врата ми. Усещах всяко нейно вдишване и издишване, трепереше. Не знам защо си помислих, че не се дължи само на адреналина от успеха.

— Май трябва да си вземем нещата — прошепна.

През цялата седмица бях изпадал с бясна скорост във всевъзможни състояния. От увереност и оптимизъм до пълен срыв, но сега, когато бях с нея, не исках да я изпусна от очи дори за миг. Тръгнахме към стартовата линия, която беше само на няколко пресечки от финала. Слушах дишането ѝ, гледах стъпките ѝ, знаех, че е крайно изтощена.

— Предполагам, че си чул за Сара — каза и започна да маха безопасните игли, с които бе закачен номера му. Свали го и го погледна.

— Да — усмихнах се. — Не е ли удивително!

— Видях я снощи — каза тя. — Много се вълнува.

— Видях Макс във вторник — казах и преглътнах. Изведнъж се почувствах много напрегнат и притеснен. Хана забави крачка.

— Излязох с момчетата тогава. Както може да се очаква, Макс е щастлив и в същото време доста разтърсен от новината.

Тя се засмя. Господи, колко ми бе липсвал искреният ѝ смях!

— Какво ще правиш после? — попитах и наведох глава, за да я накарам да ме погледне в очите. Там беше. Онова нещо, което видях миналата седмица в къщата на родителите ѝ. Когато за втори път каза: „Не ме прекършвай“, а в крайна сметка прекършеният бях аз.

Тя сви рамене, погледна встрани и продължи да си проправя път през тълпата. Усетих как паниката ме заковава на място. Не бях готов да ѝ кажа сбогом.

— Мислех да се прибера да си взема душ, да обядвам — каза и лицето ѝ помръкна. — Или да обядвам някъде навън. Май няма нищо в хладилника или ако има, едва ли става за ядене.

— Да, старите навици трудно си отиват — казах сухо. Тя сбърчи виновно лице.

— Да... почти не съм излизала от лабораторията тази седмица. Просто... за да има за какво да мисля.

Думите ми изскочиха забързани, слети просто защото се борех за въздух.

— Много ми се иска да... останем заедно... имам всичко за салата и сандвичи. Можеш да дойдеш и да... — Не успях да продължа. Тя спря и ме погледна. Изглеждаше озадачена и ме гледаше с... благодарност. Гърдите ми се свиха болезнено.

Опитах се да преглътна абсурдната надежда, която бе започнала да пълзи към гърлото ми.

— Какво? — попитах доста по-раздразнено, отколкото ми се искаше — Защо ме гледаш така?

Тя се усмихна и каза:

— От всички мъже, които познавам, ти си единственият, чийто хладилник е винаги зареден.

И това ли беше всичко? Заради великото си прозрение спря и ме гледаше така? Сложих ръка на врата си и промърморих:

— Обичам да имам здравословна храна вкъщи, за да не се налага да излизам и да ям боклуци навън.

Тя направи крачка към мен. Изведнъж беше толкова близо, че когато вятърът подухна, едно паднало от опашката ѝ кичурче погали врата ми, достатъчно близо, за да вдишам аромата на потното ѝ тяло, а това веднага ми напомни за случаите, когато се бях наслаждавал на този аромат и колко хубаво бе тогава. Погледнах устните ѝ. Толкова исках да я целуна, чак кожата ме болеше от копнеж.

— Ти си удивителен мъж, Уил — каза и навлажни устните си. — И не ме гледай така. Човек трудно поема такава голяма доза... Уил за един ден.

Преди да успея да разгадая посланието зад тези думи, тя се обърна и тръгна към женската тента, а аз към мъжката.

Прибрах си ключовете, допълнителния чифт чорапи и документите, които бях свил на руло. Когато излязох, тя стоеше и ме чакаше, стиснала малка раничка.

— И така... ще дойдеш ли? — попитах и с мъка запазих прилично голямо разстояние между нас.

— Наистина трябва да се изкъпя... — каза и се загледа през рамото ми към улицата, която водеше към апартамента ѝ.

— Може да се изкъпеш и вкъщи. — Не ми пукаше как говоря. Не исках да я пусна, не можех да я пусна. Липсваше ми и ме болеше. Нощите бяха ад, сутрините — още по-зле. Липсваше ми задъханото ѝ бърборене, стъпките ни в синхронизиран ритъм по пътеката за тичане.

— И да взема назаем някакви чисти дрехи? — попита закачливо.

— Да — кимнах без колебание.

Но когато видя, че не се шегувам, усмивката ѝ буквално стопи.

— Хайде, Хана, само ще хапнем. Обещавам.

Тя сложи длан над очите си, за да се предпази от слънцето.

— Сигурен ли си?

Не ѝ отговорих. Обърнах се и тръгнах. Тя закричи до мен и когато пръстите ни случайно се докосваха, ми се искаше да я хвана, да я притегля до себе си, в себе си, да я притисна до някое дърво. Беше си същата весела и закачлива Хана, но само за няколко безкрайно кратки мига. С всяка измината пресечка, тя ставаше все по-тиха, по-неуверена. Когато стигнахме до блока, отворих вратата и ѝ направих път, после минах напред и натиснах бутона на асансьора. Зачакахме. Ръцете ни се докосваха. Най-малко три пъти чух как поема рязко въздух, сякаш се кани да говори, да каже нещо, но после забиваше поглед в обувките си, разглеждаше ноктите на ръцете си, изучаваше затворените врати на асансьорната шахта. Гледаше къде ли не, само не и към мен.

Когато влязохме, огромната кухня ми се стори като балон, който някой бе пукнал, и сега се смалвяваше светкавично.

Нямаше как да побере надигащото се напрежение. Сякаш започвахме оттам, където бяхме свършили във вторник, когато ме разкара. Хиляди неизречени думи изпълваха пространството.

Сипах ѝ син Пауърейд, защото знаех че е любимата ѝ енергийна напитка, налях си чаша вода и се загледах в устните, шията, дългите ѝ пръсти около бутилката, докато жадно пиеше.

Толкова си красива, НЕ казах аз.

Токова те обичам, НЕ казах аз.

Когато остави бутилката на плота, изражението ѝ бе натежало от всички неизречени мисли. Криеше, като мен. Знаех, че иска да ми каже нещо, но няхах представа какво.

Стояхме прави, в мълчание. Почти чувах как телата ни наваксват загубата на течност след бягането и възстановяват нормалния си цикъл. Позволих си да я огледам тайничко, но явно не толкова тайно, защото устните ѝ се извиха в усмивка, с която ми показваше, че разбира какво се опитвам да направя. Погледът ми се плъзна по лицето, брадичката, по блесналата ѝ от потта кожа, по гърдите. Досега бях успял да се въздържа да не поглеждам поне там. Усетих познатата болка. Гърдите ѝ — моето любимо място. Искях да седна и да заровя лице в тях. Потърках очите си с длани. Какъв глупак съм да я извикам тук! Ужасна идея! Искях да я съблека както е потна, да усетя как тялото ѝ, се плъзга по моето. Посочих към банята и попитах:

— Искаш ли да влезеш първа?

Тя наклони глава и се усмихна:

— Гърдите ми ли гледаше?

Попита така леко, без никакво притеснение, сякаш никога нищо не се бе случило! Гневът се изсипа в кръвта ми.

— Хана, недей! — изстрелях думите. — Не искам да мисля за теб като за момиче, което обича да си играе игрички и да бърка в мозъка на хората. Няма и седмица, откакто ми каза да си го начукам! — Изненадах се, че стана точно така, че прозвуча толкова грубо. Ядните ми горчиви думи се удариха в стените.

Усмивката ѝ застина на лицето. Изглеждаше съсипана.

— Съжалявам — прошепна.

— Мамка му! — Стиснах очи. — Няма за какво да съжаляваш. Само недей... — Отворих очи. — Само недей да играеш тези игрички с мен.

— Дори не се опитвам — каза. Тихата настоятелност в гласа ѝ изкривяваше думите ѝ. Бяха остри, дрезгави. — Съжалявам, че изчезнах миналата седмица. Съжалявам, че постъпих толкова... гадно. Аз... си помислих...

Издърпах един стол и седнах. Половин маратон не беше в състояние да ме изтощи така, както ме повали тази ситуация.

Любовта ми към нея беше тежко, пулсиращо, живо... нещо! Караше ме да се чувствам обезумял, изпълнен с тревога, гладен, жаден. Не исках да я виждам изплашена от думите ми, но още повече мразех начина, по който с лекота разбиваше сърцето ми. Колкото и да беше неопитна, колкото и да не знаеше как се прави, тя успяваше. И сега съдбата ме бе метнала в непохватните ѝ ръце, за да прави с мен каквото си иска.

— Липсваш ми — казах.

Усетих стягане в гърдите.

— Липсваш ми, Хана. Нямах представа колко ми липсваш. Но чух, помня много добре какво ми каза във вторник. След като не искаш... да е така, трябва да измислим начин да си останем поне приятели. Питаш ме дали гледам гърдите ти, но това не ни помага да намерим решение. Не мърдаме напред и на йота.

— Съжалявам — каза пак. — Уил... — започна, но после думите ѝ се изрониха в тишината и тя пак се втрени в обувките си.

Исках да разбера какво се бе случило след онази нощ, когато правихме луда, страстна любов. Само преди седмица.

— Онази нощ — започнах и се замислих. — Не, не само онази нощ. Всяка нощ е била страхотна, винаги между нас нещата са били такива, но миналата събота нещо се промени. Мислех, че *всичко* е вече различно. Явно само съм си въобразил, защото на следващия ден... По дяволите... през целия път. По дяволите, не знам, не разбирам какво се случи.

Тя се приближи достатъчно близо, за да я хвана за бедрата, да застана между краката ѝ. Но не го направих. Разбра, че нямам намерение да направя крачка към нея и ръцете ѝ бавно застинаха до тялото ѝ.

— Случи се това, че чух какво каза на Йенсен. Знаех, че има и други жени в живота ти, но се заблудих, че си приключил с тях.

Отбягвах този разговор и нямах никакво право да искам това от теб, но просто си помислих, че си прекратил с тях.

— Не и официално, но нито една не е била в леглото ми, откакто ме помъкна по оня шибан коридор и ме помоли да те докосна. По дяволите, какво говоря! Много преди това!

— А аз откъде да знам? — попита и увеси глава, забила поглед в пода. — И като чух какво каза на брат ми... не беше кой знае каква драма, но тогава разбрах, че е време да говорим. Обаче после видях съобщението от Кити. И го прочетох. — Направи още една малка крачка и долепи бедрата си до моите. — Бяхме правили секс без презерватив предишната нощ, а според съобщението Кити имаше големи очаквания за вторник. И се опитвах да...

— Не съм я чукал във вторник! — прекъснах я. — Да, писах ѝ и я помолих да се видим, но исках да ѝ кажа лице в лице, че нещата между нас са приключили. Не е била...

— Знам — прекъсна ме тихо. — Тя ми каза днес, че отдавна не е била с теб.

Мина време, докато осъзная за какво ми говори, но не исках да знам какво ѝ е казала Кити. Нямаше никакво значение.

Нямах какво да крия. Винаги съм бил откровен с хората. Може би трябваше да приключа с Кити в мига, в който казах на Хана, че искам повече от секс, но като оставим това настрана, никога не бях лъгал нито едната, нито другата.

— А аз се придържах към правилата, които *ти* наложи! Нямаше да повдигна въпроса за връзката ни отново, може би никога, защото ти беше... *ти си* напълно убедена, че съм неспособен на такава връзка.

— Знам — каза бързо. — Знам.

И толкова, нищо повече. Погледна ме в очите и зачака да... какво? Какво можех да сторя? Какво различно очакваше?

Нима не бях казал вече всичко? Достатъчно много пъти? Въздъхнах и станах.

— Ще влезеш ли да се къпеш? — попитах. Беше толкова неловко, много по-зле от първия ден, когато се видяхме пред парка и на практика почти не се познавахме. Тя се принуди да направи крачка назад, за да ми позволи да мина.

— Не, ти отиди.

— Пуснах водата на душа. Искях да е гореща. Мускулите не ме боляха все още, но със сигурност след няколко часа щях да се скова от мускулна треска. Не, това не ме притесняваше. Притесняваше ме, че дори врялата вода няма да отмие стреса от прекалено дългото чакане да правим любов... докато я удуша. Но парата и врялата вода ми подеждаха доста добре.

Вероятно Хана искаше отношенията ни да са като преди. Секс и дружба. Удобство, сигурност без никакви очаквания. А аз я желях толкова много! И пак щях да се подхлъзна и да потъна. Знаех колко е лесно да се влюбиш в нея, докато се наслаждаваш на тялото и приятелството ѝ, и колко е трудно да не си позволяваш да копнееш за нещо по-дълбоко. Не, не исках повече повърхности неща. С никоя, най-малко с нея.

Сапунисах се, затворих очи, поех с пълни гърди парата и започнах да отмивам спомена за състезанието, потта, физическото изтощение. Искаше ми се да отмия и кашата в съзнанието си, и пълната бъркотия в чувствата.

Точно тогава чух как вратата леко се отвори. Усетих пощипването на студения въздух. Адреналинът напомпа вените ми за секунди, сърцето ми биеше в гърлото, зави ми се свят от лудешката мисъл, която нахлу като ураган. Притиснах лице към стената от страх да не би да се обърна и да я погледна, от ужас, че всичко, за което си бях дал дума, щеше да замине по дяволите. Една малка частичка в мен вярваше, че имам сили и трябва да се съпротивлявам. Останалата част бе готова да ѝ даде всичко каквото поиска, както го поиска.

Тя прошепна името ми и затвори вратата. Пристъпи към мен и притисна голите си гърди към гърба ми. Кожата ѝ беше студена. Погали ме по гърба.

— Уил — каза и премести ръце към гърдите и корема ми. — Погледни ме.

Хванах китките ѝ и я спрях, не исках да ме докосва по-долу. Не исках да усети ерекцията ми само от един мимолетен допир. Бях като състезателен кон зад някаква малка, едва закрепена вратичка. Мускулите на ръцете ми бяха напрегнати, потръпваха. Мисля, че я държах за китките по-скоро за да се предпазя да не я докосна.

Облегнах чело на стената и останах така, докато набера смелост да я погледна без риск да я хвана и да я стисна в прегръдката си.

Когато се убедих, че мога да устоя, се обърнах, но не пуснах ръцете ѝ.

— Не мога да го направя — прошепнах, без да откъсвам очи от нейните.

Косата ѝ бе пусната, мокрите кичури се бяха залепили за лицето, шията и раменете ѝ. Гледаше ме учудено, очевидно не разбираше какво ѝ казвам. Но след това сякаш осъзна, затвори очи и цялата пламна от смущение и унижение.

— Извини...

— Не — прекъснах я. — Исках да кажа, че не мога да продължа както преди, *не искам*. Не желая даделя момичето, с което съм. Не мога да го направя, ако искаш да излизаш с други мъже.

Тя отвори очи, погледът ѝ бе като замъглен, дишането ѝ се учести.

— Не мога да те виня или да те спра, ако искаш да експериментираш — казах и стиснах по-здраво китките ѝ при мисълта, че това е една от възможностите. — Но не мога да спра чувствата си към теб да стават по-силни, по-дълбоки. Не искам да се преструвам, че съм просто приятел за секс. Дори и заради Йенсен, дори и пред Йенсен. Знам, че ще продължа да вземам каквото решиш да ми дадеш. Каквото ми подхвърлиш. Но ще бъда нещастен, ако знам, че за теб всичко е само секс и нищо повече.

— Мисля, че за мен връзката ни никога не е била само секс — каза тя. Пуснах китките ѝ, огледах лицето ѝ и се опитах да разбера какво ми предлага. — Когато ме нарече „моята Хана“ тази сутрин, исках да е истина, исках да бъда твоята Хана. — Дъхът ми заседна в гърлото като парче тухла. Под деликатната кожа на шията ѝ видях пулсиращата ѝ вена. — Искам да кажа... аз съм твоя. Вече.

Тя се вдигна на пръсти с широко отворени очи и внимателно засмука долната ми устна. Взе ръката ми и я обви около гърдите си. Облегна се на дланта ми. Ако това, което изпитвах в момента, бе дори една частица от страха ѝ, че мога несъзнателно да я нараня, значи вече бях в състояние да проумея защо бе стояла встрани толкова дълго. Да си влюбен по този начин, толкова дълбоко, е нещо много страшно, ужасяващо.

— Моля те — умоляваше тя, целуна ме, протегна ръка и се опита да сложи моята около тялото си. — Толкова много желая да съм с теб, че едва си поемам въздух.

— Хана! — Името ѝ излезе като сподавен стон. Наведох неволно глава и сега вече можеше да ме целуне. Обвих ръка около нея и погалих зърното ѝ.

— Обичам те — прошепна тя и целуна брадичката, после шията ми. Стиснах очи. Сърцето ми блъскаше в гърдите. С тези нейни думи цялата ми решителност отиде по дяволите. Отворих уста. Тя плъзна език върху моя, простена, заби нокти в раменете ми, притисна корема си до втвърдения ми пенис.

Обърнах я и я залепих към студените плочки. Дъхът ѝ спря, когато се наведох и поех зърното ѝ в устата си. Засмуках ненаситно. Не, страхът ми не си бе отишъл. Напротив. Когато ми каза, че ме обича, изпитах ужас, защото с думите ѝ идваше нова надежда, че *тя* би могла, че и двамата бихме могли да намерим начин да оправим нещата.

Сложих устни върху нейните. Помислих, че полудявам за кой ли път, изгубен в трескавите ѝ целувки. Знаех, че това, което се стича по бузите ѝ, не е само вода, защото изпитвах същото — разрушителната сила на облекчението и помитащата потребност да бъде в нея. Хванах бедрата ѝ и я повдигнах така, че да може да увие крака около кръста ми. Усетих хлъзгавата топлина на влагалището ѝ и започнах да се движа бавно в нея, като с всяко движение пропадах все по-дълбоко в чувствата си към нея, влюбвах се за кой ли път в задъханите ѝ, дрезгави и нетърпеливи стенания.

— Никога не съм правил това преди — прошепнах. — Нямам никаква представа какво се случва.

Тя се засмя, впи зъби във врата ми и се хвана здраво за раменете ми. Бавно притиснах тяло в нейното, а когато устните ни се срещнаха, застинах. Знаех, че това ще свърши бързо. Отметна глава назад и я опря на плочките. Гърдите ѝ се повдигаха рязко с бързи, тежки и накъсани дихания.

— За бога, Уил!

— Чувстваш ли това, което чувствам и аз?

Тя изхълца и започна да се движи доколкото ѝ беше по силите, притисната между мен и стената.

— Това не е само секс — казах и засмуках кожата под ключицата ѝ. — Толкова е хубаво, че чак боли. И така е било всеки път, когато съм

бил в теб, Черешке. Така се чувства човек, когато прави любов с жената, по която е обезумял от любов.

— С човек, когото обичаш? — попита с допрени до ухото ми устни.

— Да — казах и започнах да тласкам по-бързо в нея. Бях толкова близо.

Трябваше да я занеса до леглото, да изсмуча соковете между краката ѝ, да я чукам, докато и двамата загубим съзнание.

Беше невероятно и в мига, в който започнах да се движа в нея, знаех, че никога няма да се наситя на усещането да я любя без никаква преграда между нас.

Свършвах. Прекалено бързо, прекалено рано. Излязох от нея и започнах да движа ръка по пениса си. Извинявах се като тийнейджър.

— Не успях да дочакам, прекалено е... много е... Не мога, на ръба съм.

Тя поклати глава, ноктите ѝ се впиха в кожата ми, притисна устни до ухото ми и каза:

— Обичам, когато не можеш да се въздържиш. Винаги съм обичала, защото знам, че аз правя това с теб.

Простенах. Оргазъмът ми се спускаше с бясна скорост надолу надолу надолу.

Никога през живота си не бях свършвал толкова светкавично. Изпитвах истинска еуфория, но в същото време бях леко стреснат от бързината, с която ме докарваше до оргазъм. Хана зарови пръсти в косата ми, придърпа главата ми, търсеше устните ми. Целунах я бързо и паднах на колене. Разтворих краката ѝ и плъзнах един пръст по мекото връхче на клитора ѝ.

Засмуках и затворих очи, изцяло отдаден на близостта ми с най-съкровено то ѝ място. Краката ѝ трепереха, може би изтощени от тичането или защото грубо и настоятелно я притисках към стената. Пъхнах ръце под бедрата ѝ, вдигнах ги на раменете си, и здраво стиснах дупето ѝ.

Чух вика ѝ, усещах как опипва стената и търси нещо, за което да се хване, но в крайна сметка се хвана за косата ми и притисна главата ми между бедрата си. И през цялото време не откъсна удивените си, безумни очи от мен.

— Близо съм! — Гласът ѝ, тялото, мускулите ѝ трепереха.

Усмихнах се и продължих да движа бавно глава и да смуча. Никога не се бях чувствал така. Беше като да... преживяваш любовта по всички възможни начини. Топлина заля гърдите ми. Това беше нашето истинско начало. Точно тук, скрити сред парата от врялата вода, намерихме решението и си отговорихме на всички въпроси.

Улових точно мига, в който оргазмът ѝ приближи. Кожата на гърдите ѝ пламна, червенината плъзна нагоре по шията и лицето и достигна до устните ѝ точно когато простена с първите спазми. Никога нямаше да се наситя да я слушам. Това бе най-мощното, най-завладяващото и обсебващо удоволствие, което някога бях изпитвал. Гледах как оргазмът я разтърси, как писъкът изчезна измежду отворените ѝ устни.

Тя се отпусна и много внимателно я сложих да стъпи. Краката ѝ трепереха. Изправих се и се загледах в лицето ѝ. Вдигна ръце и се хвана за врата ми, за да не падне.

Беше мека и топла. Имах чувството, че ще се разтопи в ръцете ми. Сега беше толкова различно. Никога, дори и през онзи уикенд, не беше същото, тогава не усещах тази силна връзка с нея. Като спойка. Не беше същото дори и в най-интимните моменти, когато бяхме „само приятели“. Сега я чувствах *моя*.

— Обичам те — прошепнах в косите ѝ. После се пресегнах за сапуна и внимателно отмих следите от оргазма си върху деликатната кожа между краката ѝ. През цялото време целувах устните, очите, скулите ѝ. Излязохме от душкабината, увих я с кърпа, после метнах една около кръста си и я поведох към спалнята. Изсуших набързо косата ѝ и я сложих да легне на матрака.

— Ще донеса нещо за ядене — казах.

— Идвам с теб — отвърна и се опита да избута ръцете ми настрани, но аз я притиснах към матрака, наведох се и засмуках едното ѝ зърно. — Остани тук и си почини. Имам намерение да те държа в това легло цяла нощ, така че искам да се нахраниш, за да имаш сили — прошепнах.

От косите ѝ все още се стичаха ситни капки вода, зениците ѝ се разшириха и разляха индиговочерно в сивото на ирисите ѝ. Тя плъзна ръце към раменете ми и се опита да ме притегли към себе си и... *мамка му*, бях готов... Но трябваше да се нахраним.

— Ще отида само да сложа в една чиния това-онова за ядене и идвам.

Ядохме сандвичи голи, седнали на ръба на леглото, говорихме за състезанието, за уикенда със семейството ѝ и най-накрая си споделихме как сме се чувствали, когато мислехме, че всичко между нас е свършено.

Любихме се, докато слънцето се скри зад хоризонта, после спяхме до полунощ и се събудихме, гладни за още любов. А тогава вече се любихме лудо, шумно, точно като преди, както винаги е било: открито, честно. Когато се наситих... за малко, отворих нощното шкафче, взех химикал и отново написах: *Рядкост сред най-трудните за намиране неща* с надеждата, че бих могъл да бъда рядкост за нея, преобразен играч, който Хана заслужаваше.

ЕПИЛОГ

Стюардесата мина покрай нас, затръшна няколко отворени отделения за багаж над главите ни и попита дали искаме кафе или портокалов сок. Уил я помоли за кафе, а аз поклатих глава с усмивка. Не исках нищо. Той ме потупа по коляното и каза:

— Дай ми телефона си.

— Защо ми е безжичен интернет, като ще спя по време на целия полет? — измърморих, но все пак му го дадох.

Зарекох се никога да не му позволявам да резервира места за полет от Ню Йорк до Уест Коуст за шест часа сутринта. Той не обърна внимание на мрънкането и вкара някакъв код в малката кутийка към брауъра на телефона ми.

— Ако не си забелязал, искам да спя, уморена съм, защото позволих да ме държат будна цяла нощ — прошепнах и се сгуших до него.

— Така ли стана? — попита и ме изгледа дяволито.

— Да, разбира се. Точно така стана — казах, но топлината в стомаха ми, която се разля надолу и се превърна в сладка болка между краката ми, не беше за пренебрегване.

— И твърдиш, че не се прибра от лабораторията малко... пренапрегната?

— Няма такова нещо — излъгах безочливо.

Той повдигна учудено вежди, устните му се извиха в лукава усмивка.

— И не ме накара да нареже подготовката на романтичната вечеря, която бях запланувал за теб?

— Аз? Не, не е вярно.

— И не ме завлече към дивана и не ме помоли да направя „онова нещо, което правиш с устата си“?

— Никога не бих произнесла подобни думи — казах с ръка не точно на сърцето.

— И не ме завлече в спалнята въпреки приятните ухания от кухнята? И не ме помоли да правя с теб онези много, *много мръсни* неща? — каза, наведе се към мен, и леко захапа брадичката ми. Затворих очи. — Толкова много те обичам, дяволско, сладко, черешово изчадие.

Спомних си нощта, съзнанието ми се изпълни с кадри от всеки миг, прекаран с Уил през последните... денонощия, сякаш някаква магия, някакъв невидим магнит ме теглеше към онова тъмно място на удоволствия, където винаги се озовавах, когато бях край него. Спомних си грубите му ръце, заповедническият му тон, с който ми нареждаше какво точно да направя. Спомних си тези ръце, заровени в косата ми, гърления му дрезгав глас, когато ме молеше да го хапя и да забия нокти в кожата му. Спомних си тежкото му тяло, когато падна изтощен и потен върху мен. Спомних си как заспа почти веднага след като изживя съдържаното с часове напрежение.

— Е, може и да съм била аз — признах. — Беше много дълъг работен ден. Какво повече да ти кажа? Имах прекалено много време да мисля за вълшебните ти пръсти.

Той ме целуна, усмихна се и се отново се зае с телефона ми. След малко ми го подаде.

— Готова си.

— Така или иначе, ще спя.

— Е, Клоуи ще иска телефонът ти да е включен.

— Че за какво съм ѝ на Клоуи? Аз не участвам в сватбата.

— Започвам да се съмнявам, че я познаваш добре. Тя е главнокомандващ, който ще ти намери работа и ще те включи в няколко дейности, преди да си се усетила — каза и разтри врата си. Винаги правеше така, когато се чувстваше притеснен. — Както и да е. Спи.

— Имам някакво предчувствие за пътуването — казах с лице, заровено в рамото му.

— Колко нетипично за човек на науката — да вярва в предчувствия!

— Сериозно ти казвам. Имам предчувствие, че ще е прекрасно, но и че това голямо метално нещо ни води към... една лудешка седмица.

— Всъщност самолетите се правят от леки метали. От алуминиеви сплави. — Той ме погледна, целуна носа ми и прошепна: — Но ти знаеш това, нали?

— Имал ли си предчувствие за нещо... в живота си?

— Един-два пъти — каза и ме целуна отново.

Вдигнах очи към него и се загледах в познатите тъмни мигли, сини очи и онази леко глуповата усмивка, която не слизаше от лицето му, откакто го събудих преди четири часа... с уста върху пениса му.

— Нима усещам сантиментално настроение, доктор Самър?

Той сви рамене, премигна, сякаш да прикрие блясъка в очите си.

— Просто се вълнувам, че отивам на почивка с теб. Вълнувам се за сватбата. Вълнувам се, че скоро нашата компания ще се сдобие с бебе.

— Имам въпрос относно едно от правилата — прошепнах.

— Не съм ти инструктор вече, не помниш ли. Няма правила... освен едно: никой друг мъж няма право да те докосва.

— Знам, знам. Но ти разбираш от тези неща.

— Добре, добре — измърмори с усмивка. — Давай, питай.

— Заедно сме от два месеца и...

— Четири — поправи ме той. Винаги твърдеше, че сме заедно от онова първо тичане в парка.

— Както кажеш. Четири да са. Много ли е лошо, ако ти кажа след толкова кратко време, че си мой завинаги?

Той се усмихна, очите му погалиха лицето ми с поглед.

— Мисля, че не е никак лошо, даже е много, много хубаво. — Целуна ме отново и каза строго: — А сега заспивай, Черешке.

* * *

Телефонът ми започна да вибрира и ме събуди. Вдигнах глава от рамото на Уил и започнах да мигам и да опипвам из скута си. Имаше съобщение от Уил. Седеше до мен и ми пускаше съобщение? Усетих усмивката му.

С какво си облечена?

Очите ми се затваряха от умора, докато пишех.

С пола. И нямам гащи. Но хич да не ти се въртят глупости из главата, защото съм малко протъркана.

Гаджето ми ме скъса от секс снощи.

Той започна да цъка съчувствено с език. Двуличник такъв!

— Защо ми прашаш съобщения?

Въздъхна с престорено отегчение и продължи да пише.

Защото мога. Защото съвременните технологии понякога са страхотно нещо. Защото сме на тридесет хиляди километра над земята и аз мога да ти направя неприлично предложение чрез сателит в космоса чак до вътрешността на „голямо метално летящо нещо“.

Погледнах го с удивление.

— Събуди ме само за да ме попиташ с какво съм облечена?

Той поклати глава и пак започна да пише.

Обичам те.

— И аз те обичам — казах. — И съм тук, до теб. Нямам намерение да ти го казвам със съобщение, откачалко!

Уил се усмихна и продължи да пише.

И ти си моя завинаги.

Дълго гледах телефона. Усетих силно стягане в гръдния кош, едва си поемах въздух. Вдигнах ръка към панела над нас и насочих струята въздух към лицето си.

И скоро може би ще ти направя предложение, на което се надявам да не можеш да устоиш.

Гледах телефона и препрочитах думите.

— Добре — прошепнах.

Така че искам да ми кажеш нещо успокоително, ако имаш намерение да ми откажеш, защото съм, меко казано, ужасен.

После пусна телефона си. Сгуших се в него, а когато ме прегърна през раменете, ръката му трепереше.

— Не е нужно да те успокоявам. Не се страхувай. Сигурна съм, че няма да имаме разногласия.

Издание:

Автор: Кристина Лорен

Заглавие: Красив играч

Преводач: Гергана Дечева

Година на превод: 2014 (не е указана)

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: Уо; „Егмонт България“ ЕАД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: американска (не е указано)

Печатница: „Инвестпрес“ АД, София

Редактор: Петя Дочева

Художник: Shutterstock

Коректор: Надя Калъчева

ISBN: 978-954-27-1244-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8714>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.